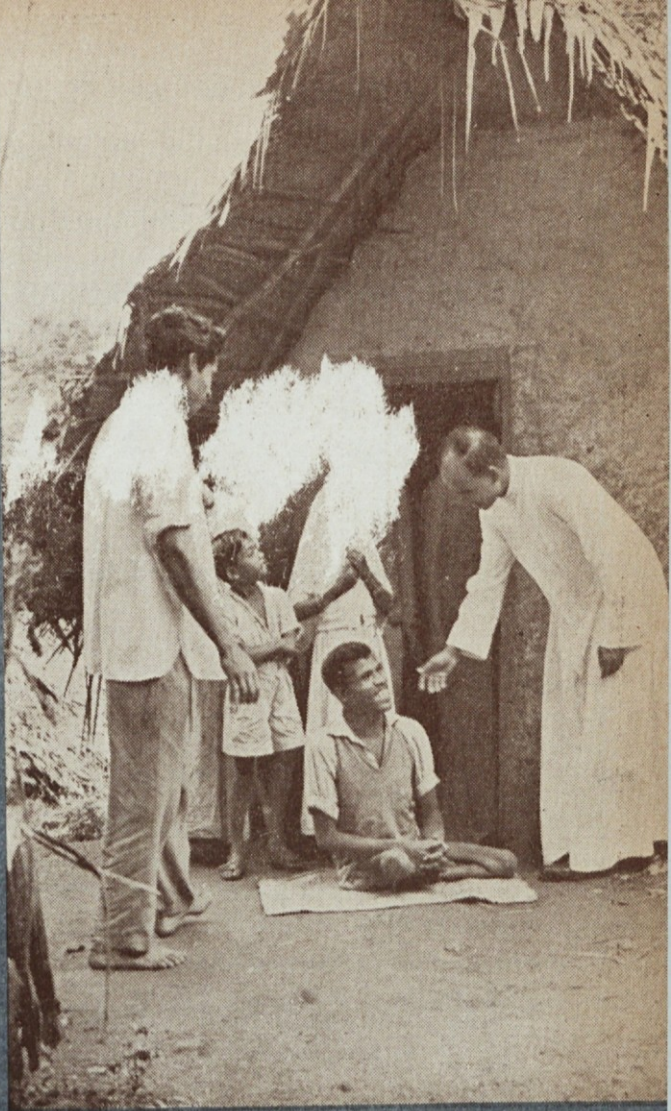

KM

40 LET
1923 - 1963

1 - 2

JANUAR
FEBRUAR

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS
1963 XXXVII

Jubilejni dar po 10.000 pesov

(ali 100 dolarjev, 40 funtov, 300 šilingov, 50.000 lir itd.)

„Katoliškim misijonom“

SO DAROVALE SLEDEČE SKUPINE ALI POSAMEZNIKI:

.....
.....
.....

Ostali, prav tako dobrodošli darovi:

.....
.....
.....

Na tem odličnem mestu naše revije bomo v bodoče objavljali vse večje in manjše jubilejne darove "Katoliškim misijonom", za katere se vsem prijateljem našega lista prav lepo priporočamo!

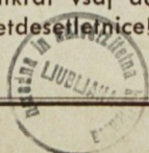
Zlasti prosimo misijonske odseke in krožke ali poverjenike našega lista, da se zavzamejo za podporo "Katoliškim misijonom" in v ta namen podvzamejo akcijo za jubilejni dar 10.000 pesov, 100 dolarjev, 40 funtov, 300 šilingov, 50.000 lir.

Kof ostali slovenski zamejski tisk se tudi "Katoliški misijoni" borijo za gmotni obstoj radi nizkega števila naročnikov in so vsaj od časa do časa potrebni posebne denarne injekcije za okrepitev in nadaljnje življenje.

Slovenski misijonski prijatelji že 40 let vzdržujete "Katoliške misijone", v zamejstvu že kar 15 let —, prosimo Vas, zagotovite jim obstoj še vnaprej, zaenkrat vsaj do njih zlatega jubileja — petdesetletnice!

Že vnaprej:

BOG PLAČAJI

PD 156/1976

OB ŠTIRIDESETLETNICI

Prof. ALOJZIJ GERŽINIC, Buenos Aires.

Pomembno razdobje

Štirideset let izhajanja Katoliških misijonov! Kakšnih štirideset let je to bilo med Slovenci! Svoboda v novi državi — podložnost tujcem — sužnost pod komunizmom, državni centralizem — nered vojne in revolucije — begunstvo.

Dve desetletji svobode sta v marsičem prinesli občutek varnosti in skušnjavo počivanja, dasi že od prej nismo prinesli samo dobrih stvari. Samo poveljna zmeda in prvo nezadovoljstvo ne moreta razložiti 16.376 glasov, ki so jih dobili komunisti in 30.695 glasov za socialistično stranko pri volitvah v ustavodajno skupščino novembra 1920 (med 158.297 glasovi vseh volivcev). Razvoj po verskih, kulturnih, vzgojnih, športnih, političnih organizacijah, po šolah, po družinah, med kmečkim prebivalstvom ni bil prav zadovoljiv.

A nevarni pojavi so vzbudili nasprotna gibanja: narodni organizem je hranil velike energije in jih začel sproščati v prenavljanje verskega življenja in javnega delovanja.

Tedaj se je pokazalo, kako je zavetje pod streho lastne države ne le preobrnilo mnoge naše poglede, ampak jim tudi omejilo obzorje. To se je poznalo v političnem in socialnem delu, v znanosti in umetnosti, in celo na verskem področju. Odmevi modernizma in ostanki starega katoliškega liberalizma so — kljub raznim nasprotjem med obema smerema — vabili v subjektivizem, v odpor do cerkvene avtoritete in do vseh oblik organiziranja in občestvenosti. Duhovno življenje se je rado povezovalo z nacionalizmom in z odporom do tujcev, zlasti sosedov. Katoliški univerzalizem je postal za mnoge prazen pojem celo glede ciljev, kaj šele glede nalog Cerkve in vere, še manj ga je bilo čutiti v osebni zanimanju in delu.

Izredno važno poslanstvo v takem položaju je imela misijonska misel.

Misijonstvo — sestavni del verskega življenja

Kaj pa je misijonstvo v katolicizmu? Osnovna dolžnost. Kristus je apostole in učence postavil za očake izvoljenemu ljudstvu nove zaveze. Dal jim je zapoved — neločljivo povezano z največjo, ljubeznijo do Boga in bližnjega — : Pojdite in učite. Ta zapoved je bistvena naloga celotnega Kristusovega Skrivnostnega Telesa in vsakega uda posebej.

Ker smo vcepljeni v Jezusa, smo za to nalogo sposobni. Vsak vernik naj bi pripravljaj dušo za sprejem preobilja milosti in iz vsake duše naj bi se to preobilje razlivalo po vsem Telesu in rosilo tudi na tiste, ki so še v „smrtni senci“.

Odrešenikovo delo, h kateremu smo vsi poklicani, pa ima razen svojega jedra — lastne posvetitve — še mnogo drugih oblik. Zavestno smo ga dolžni usmerjati najprej na tiste, ki so nam najbližji po duhovnih in krvnih stikih, in pa na najbolj potrebne. Med najbolj potrebnimi so gotovo pogani. Ker v nadnaravnem svetu ni meja prostora in časa, moram in morem za pogane veliko storiti, ne da bi zato moral živeti med njimi.

Katoličan brez misijonske zavesti je okrnjen kristjan: ne zaveda se osnovne dolžnosti svoje vere; njegovim delom ljubezni manjka vesoljstvenosti in pravega duha nesebičnosti. Ali smo kristjani dolžni dopolnjevati mero Kristusovega odrešenja tudi za pogane? Brez dvoma — kdo sicer bo zanje, ki jih je Kristus tudi odrešil, izpolnjeval Pavlovo naročilo?

Še težji primer kot vernik brez misijonske zavesti je primer vernika, ki se misijonske dolžnosti zaveda, pa jo odklanja, in naj se skriva za katerikoli izgovor. Drug za drugega smo odgovorni in nič in nihče te ne more odvezati odgovornosti za najbolj pozabljenega pogana (kot ne za najbolj pozabljeno dušo v vicah).

Veruješ, da je Bog oče vseh ljudi? Potem veš tudi, da ti naše medsebojno bratstvo nalaga skrb za vsakega sinu nebeškega Očeta; po Odrešenikovem zgledu še posebno za izgubljene in za oddaljene brate. Misijonsko brezbrizen kristjan je nekaj protislovnega. Vera v njem je nepopolna, brez del, ki jih njeno bistvo zahteva.

Upaš od Boga vseh potrebnih milosti in se zavedaš, da se imaš za del teh milosti zahvaliti ljudem, ki so ti jih posredovali ali jih posredujejo. Ta sklenjena vrsta dobrotnih posrednikov gre preko misijonarjev našega naroda prav do apostolov. Ali ne bi bilo neke vrste predrzno upanje tisto, ki bi od Boga in posrednikov zase vsega pričakovalo, odklanjalo pa bi svoje posredovanje milosti? Kako moreš upati v božjo pomoč in usmiljenje, če svojo pomoč in usmiljenje omejuješ le nase ali na izbran krog ljudi? Tudi tega ne smemo pozabiti, da je vsak na novo pridobljen ud ojačenje za celo Telo, za vse ostale ude, tudi za tistega, ki je novo pridobljenemu posredoval milost.

Je v ljubezni zapovedana ali dopuščena kakšna izjema? Smeš s svojim darom pred oltar, če le enemu bližnjemu, le enemu poganu odklanjaš ljubezen? In ali je dovolj, da se ta ljubezen izraža samo v besedah?

Ne, versko življenje, ki ne vključuje misijonstva, ni prav nastavljeno. Slabotno je in niti najbližjim ne bo dosti prineslo. Tako kot vse kreposti druga drugo predpostavljajo in se medsebojno ojačujejo, tako se misijonstvo nujno vključuje v zdravo duhovno življenje, dobiva iz njega vedno novih pobud, pa ga tudi samo pogloblja in usovršuje. „Zanimanje in delo za misijone vero v lastni duši oživlja, krščansko življenje krepi in vzbudi zavest globoke hvaležnosti za dar prave vere,“ je zapisal škof Rožman v Misijonski zbornik 1953.

Važnost misijonske naloge za Slovence...

Povrnimo se k naši narodni celoti! Majhen narod, odvezan od tolikih nalog, s katerimi so moč, odgovornost, pa tudi napuh in pohlep obremenili velike narode, ima toliko večjo dolžnost, da te previške energije obrne v

močno versko življenje, v apostolske in misijonske napore in v kulturo. Mnogi naši veliki možje so to začutili. Nekaj primerov, ki se tičejo misijonstva: Baraga je za svojega prvega obiska domovine naprošen napisal uvod v knjižico o molitvi rožnega venca. Zaključil ga je z besedami: „Sedaj grem zopet nazaj v Ameriko in bom skušal z božja pomočjo še kaj nevernikov k naši veri sprebreniti in na pot zveličanja pripeljati. Ali prosim vas, pomagajte mi z gorečo molitvijo. Misijonarji ne bodo nikoli nič opravili pri nevernikih, če jih verni kristjani ne bodo podpirali z molitvijo.“ Slomšek je bil pravi misijonski škof in zlasti med duhovniki je utrjeval misijonsko misel. V ta namen je izdal leta 1850 tudi knjižico „Povaba na botrino katoliškim misijonom pomagati“. Poznano je izredno visoko mesto, ki sta ga misijonski ideji določala ideologa dijaške mladine Ehrlich in Tomc. Ti in toliki drugi zgledi ne presenečajo. Najdemo pa včasih smisel za veliki ideal širjenja božjega kraljestva tudi tam, kjer bi ga na prvi pogled ne pričakovali. Najznamenitejši tak pesniški primer je Prešernov Krst pri Savici. Naj bo razlaga te pesnitve kakršnakoli — gotovo je, da Prešernu „vera ljubezni“ nikoli ni bila tujka ali celo sovražnica in da je, da Prešernu „vera ljubezni“ nikoli ni bila tujka ali celo sovražnica in da odpovedi in posvetitvi življenja svetemu idealu — („med svoje rojake Slovence gre in dalje čez njih meje, do smrti tam preganja zmot oblake“) — nikoli ni mogel odrekati vzvišenosti.

Če je misijonska naloga posebno važna za male narode, je še toliko bolj za drobce, ki jih je prav zvestoba krščanstvu in spoštovanje človeške osebnosti vrgla v tujino. Nismo zato pahnjeni v svet, da to dvoje v njem zgubimo, pač pa zato, da se mi in naši otroci toliko trdneje oklenemo najvišjih vzorov in da s svojimi bridkostmi dodamo mire k darovom zlata in kadila v slavo Odrešeniku in kot prispevek k Njegovemu odrešeniškemu delu, za rast božjega kraljestva. Ta dar je v božjih rokah gotovo dragocen prispevek za dosego ciljev, ki so skupni nam in našim misijonarjem. Ponosni smo na naše misijonarje, mólimo zanje, darujemo za njihovo delo, a čutimo, da storimo premalo.

Pomembnost naše revije

Katoliški misijoni so 40 let med nas sejali semena najbolj plodnih misli. Koliko so pripomogli k rasti božjega kraljestva v nas in k prizadevanju za to rast. S tem pa so nam posredno naklanjali tudi vse drugo, kar Bog za to prizadevanje navrže. Res je: nihče ne more ugotoviti, koliko duš je ob misijonski misli zažarelo v božji ljubezni in s tem vrglo utrinek v mrak poganskih src. Laže bi bilo dognati, koliko so Katoliški misijoni pripomogli k prebuditvi misijonskih poklicev.

Brez tega glasila si dela Misijonske zveze in krožkov sploh ne moremo misliti. Iz njega so izhajale pobude, načrti, navodila, navdušenje. KM so obveščali o misijonskem svetu, delu, gibanju, organizaciji, zbirali za to nadnaravne in tvarne pomoči. Kaj pomeni samo en domačin iz misijonske dežele, ki so mu molitve in prispevki preko KM omogočili pot v duhovniški poklic! Pa jih je bilo več. Koliko?

Naša revija je spletla nenadomestljive vezi med misijonarji in narodom, iz katerega so izšli in kateremu je njihovo delo v mnogo večji blagoslov in korist, kot mnoga druga, večkrat jako glasna in samozavestna dejanja.

Povezovala je torej delavce v zaledju — množič njih število in krepeč njih voljo in znanje —, zaledje s fronto, dom z misijonarji; pa tudi te je povezovala med sabo. Da jim Katoliški misijoni resnično veliko pomenijo, priča skoro vsako pismo, ki ga ti naši izbrani rojaki odtrgajo delu in molitvi. Tu naj jim bo povedano, da ta čas ni izgubljen: preprosta poročila iz misijonske resničnosti so eno najbolj silnih sredstev za to, da se bravčeva zavest pretrese; iz njih švigajo iskre navdušenja za Boga, za duše, za vse, kar je plemenitega in dobrega, za vse, za kar je vredno živeti. Ta pisma so eno najbolj učinkovitih sredstev za vzdrževanje in krepljenje misijonske misli med Slovenci. Gotovo je tako poročilo tudi za druge misijonarje sijajno informacijsko, pa tudi spodbudno sredstvo z novimi možnostmi in pogledi.

Koliko daje domovina danes misijonstvu, je neznanica. Nedvomno so tam duše, ki znajo sedanje stiske spreminjati v blagoslov Cerkvi, misijonom, narodu. Po svoje skrbe tudi za Katoliške misijone. Predvsem pa je seveda naša naloga, naloga Slovencev po svobodnem svetu, da vse napravimo, da se ta nujna revija ne le ohrani, ampak vedno lepše razvija.

STARČEK SIMEON JE NAPOVEDAL O JEZUSU, DA BO
LUČ V RAZSVETLJENJE POGANOV.

Prav je, da se ob tej obletnici Bogu še posebej zahvalimo za milosti, ki jih je po KM sipal na misijone in zaledje; da se zahvalimo urednikom, izdajateljem, misijskim in drugim sotrudnikom, podpornikom, poverjenikom in naročnikom. Nato pa prisluhimo izdajateljem revije same: „Katoliški misijoni bodo ob svoji 40-letnici veseli čestitk, a še bolj bodo veseli darov! Potrebujejo trojne injekcije: bogatejše vsebine, novih naročnikov in izredne gmotne podpore.“ (KM, sept.-okt. 1962, str. 318.)

100.000 PESOV ZA NAŠE MISIJONARJE

je rodila XII. misijonska veletombola v Buenos Airesu. Uspeh, kot ga nismo upali. V Argentini vlada težka gospodarska kriza in večina naših ljudi mora gledati "na vsak ficek", kot pravimo. Pa je ljubezen do slovenskih misijonarjev premagala krizo. Že ko so misijonski sodelavci po domovih obiskovali naše rojake, so le-ti pokazali veliko zanimanje in požrtvovalnost: Eni so darovali dobitke, drugi denar zanje, oboji pa so tudi že kupovali tablice.

Kraj tombole je bil letos spet nov, in lahko rečemo, da gremo vedno na boljše. Gospod salezijanec Janko Mernik vodi zadnje čase klub bivših salezijanskih gojencev in nam je dal na razpolago njegove krasne prostore v gaju ob umetnem jezercu, nekaj sto metrov stran od prejšnjega tombolskega prostora. Tjakaj so se na praznik Sv. Treh kraljev, ki je letos padel na nedeljo, že v prvih popoldanskih urah začele zgrinjati skupine rojakov od blizu in daleč. Med prvimi so bili oni iz Slovenske vasi, ki so se pripeljali s štirimi posebnimi velikimi avtobusi, mnogi pa so prišli tudi z rednimi vozili. Kot vsako leto so prihiteli tudi iz znamenitega Lujana in okolice. Posebno veseli smo pa bili rojakov iz 1000 km. oddaljene Mendoze, iz katere nam je prišel tudi največji dar: okrog 9.000 pesov vredne krasne keramike slovenskega podjetja C.A.C.E.S., ki nas vsako leto razveseli s temi dragocenimi dobitki. Tu bi morali navesti še druge plemenite darovalce zlasti velikih dobitkov, pa nismo mogli sproti vseh zapisovati in se bojimo, da bi marsikaterega ne omenili. Ne smemo pa opustiti navesti ime vsaj darovalca g. Pintarja, ki ima mizarsko podjetje v Ramos Mejía; prispeval je krasno knjižno omaro. Glavni dobitek, televizijski aparat znamke Dykmar ni bil darovan, pač pa kupljen za manj kot polovično ceno. Tudi večino drugih velikih dobitkov so dali slovenski trgovci po izredno nizkih cenah. Več kot polovico glavnih dobitkov (50 tombol!), katerih najmanjši je bil vreden vsaj 500 pesov, kakor tudi vse polno manjših dobitkov (to pot smo imeli ne le tombole, činkvine in kvaterne, ampak tudi terne in ambele) so darovali dobri rojaki. Med temi darovalci naj kot posebno znamenitega omenimo č. g. Martina Radoša, ki se vsako leto "odreže" z vrednimi dobitki; letos je osrečil "kofetarje", ker je daroval kavni servis, pa otročad s številnimi igračkami, med njimi mogočno brzostrelko, ki je kar bruhala ogenj...

Posebnost letošnje veletombolske prireditve je bila "ruleta", neke vrste srečolov, katerega dobitki so bili predmeti, ki so jih poslali slovenski misijonarji in za katere vedno vlada toliko zanimanje. Mnogo lepih stvari se je oddalo in lep izkupiček rodilo, tako da bo kazalo zadevo za stalno uvesti, seveda izpopolnjeno z izkušnjami.

Priprave kot potek prireditve je vodila priljubljena stalna skupina "misijonarjev" s pomočjo številnih "garačev", med katerimi je bilo lepo število rojakov iz Slovenske vasi. Komisijo so sestavljali odlični predstavniki iz različnih

slovenskih središč. Vreme je v začetku bolj slabo kazalo, a, kot doslej vedno, se je vzdržalo in celo v krasno spremenilo. Tombola je tako prav lepo potekala in v splošno zadovoljstvo; s kakimi manjšimi napakami pa naši ljudje itak vedno računajo... Nad 400 udeležencev je odneslo s seboj bolj ali manj vredne dobitke, a zadovoljni so bili tudi vsi drugi, v zavesti, da so spet pripomogli k lepemu uspehu te res priljubljene in tradicionalne vsakoletne prireditve argentinskih rojakov v pomoč slovenskim misijonarjem.

V njih imenu se organizatorji vsem, ki so z dobitki, denarnimi prispevki, udeležbo ali garanjem tako požrtvalno sodelovali, prav iskreno zahvaljujemo s pristrčnim "Bog plačaj tisočkrat" — in na svidenje prihodnje leto!

Da, prihodnje leto, kajti s tombolami v pomoč slovenskim misijonarjem bomo nadaljevali kdo ve, koliko let še. Letošnjo smo si postavili kot preizkušnjo. Nikdar, kar smo mi tu, še ni bila gospodarska kriza v Argentini tudi za rojake tako občutna kot letošnja, in nikdar doslej še ni bilo toliko "javnih dajatev" posameznika skupnosti kot zadnje leto, pa so se ljudje misijonske tombole kljub vsemu spet oklenili. To je za prireditelje dokaz, da je v Argentini še dovolj prijateljev slovenskih misijonarjev.

ŠKOF SLOMŠEK IN MISIJONI

Ves slovenski svet, doma in v zamejstvu, je lani veličastno proslavljajal škofa Slomška ob stoletnici njegove smrti.

Sam Slomškov naslednik na mariborskem škofijskem sedežu je Sveti Stolici izročil dokumente zaključenega škofijskega procesa za beatifikacijo tega velikega Slovenca in svetniškega sina svete Cerkve.

Slovenski lazaristi Baragovega misijonišča, ki izdajamo „Katoliške misijone“, smo v počastitev svetniškega škofa Slomška, ki je našo družbo prvi povabil v Slovenijo in jo pred 110 leti popeljal k Sv. Jožefu nad Celjem, izdali ponatis Kovačičevega Slomškovega življenjepisa, prvič izdanega v letih 1934 in 1935 pri Mohorjevi družbi v Celju.

Ta izdaja naj bo tudi poklon slovenske misijonske akcije škofu, ki je bil tako vnet za misijone, da je napisal verjetno prvo slovensko pisano knjižico o pomoči misijonom: „Povaba na botrino katoliškim misijonom pomagat“ (Celovec, 1850).

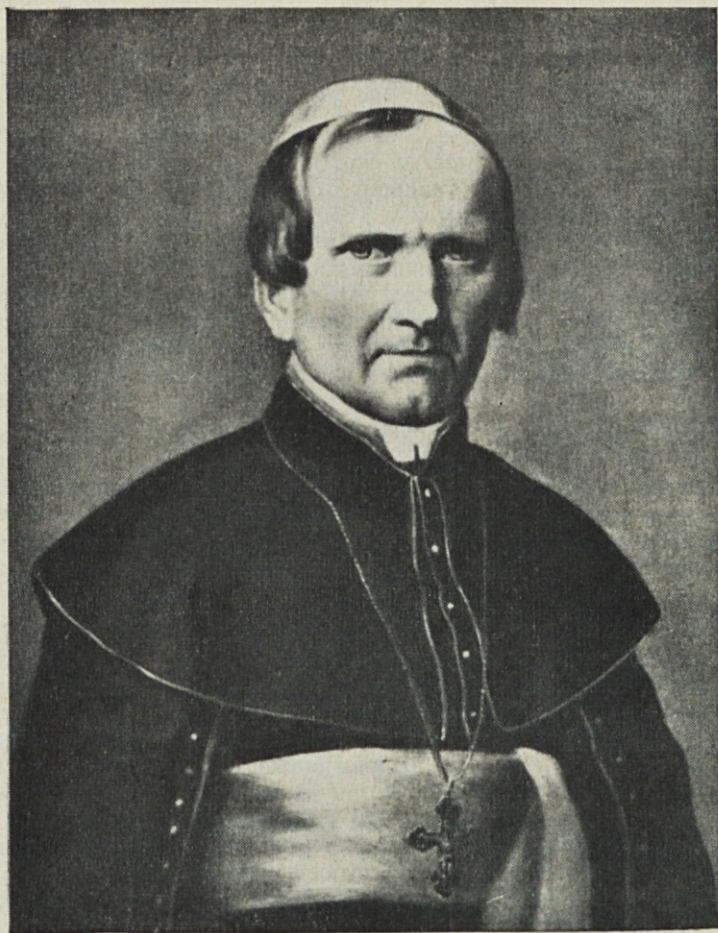
Njegov življenjepis smo poslali vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam, da našega svetniškega kandidata čim bolj spoznajo, se mu skupaj s svojimi verniki in katehumeni priporočajo v potrebah in stiskah in prosijo Boga za njegovo beatifikacijo.

Priporočamo pa tudi vsem naročnikom in bralcem „Katoliških misijonov“, da si nabavijo to prelepo knjigo, ki bo v kratkem na razpolago v vseh večjih slovenskih središčih po svetu, in da si njih vsebino, Slomškovega duha, ki je tako globoko misijonski, osvoje.

Slomškov življenjepis spada v vsako slovensko katoliško družino — poleg življenjepisov Barage, Knobleharja, Jegliča, — in Rožmana, kadar ga dobimo...

V naslednjem ponatiskujemo iz Slomškovega življenjepisa poglavje o njegovi misijonski miselnosti in delavnosti:

Slomškova skrb za zveličanje duš in razširjanje božjega kraljestva se je obračala tudi na tista ljudstva, ki še sede v smrtni senci nevere in malikovavstva. On sam ni mogel iti misijonarit v prekomorske dežele, a živo se je zanimal za prekomorske misijone v Afriki in Ameriki. Za te misijone je bil Slomšek vnet že kot spiritual v Celovcu, in je marsikaterega svojih gojencev navdušil za vzvišeni poklic misijonstva. Kot škof je leta 1850 izdal knjižico „Povaba na botrino katoliškim misijonom pomagat“ (Jan. Leon, Celovec, 1850). Prav posebno se je zanimal za indijanskega misijonarja Friderika Barago. Osebnost se oba velika in sveta moža spoznala, ko je Baraga l. 1854 ob svoji drugi vrnitvi v Evropo, obiskal tudi Slomška pri Sv. Andražu, pač zato, ker je bil Slomšek znan kot velik prijatelj in podpornik misijonov. O tem obisku je zapisal kanonik Pikel v svoj dnevnik tole: „Dne 29. marca 1854 je proti večeru prišel Baraga k Slomšku na obisk, dne 30. marca ob 1 uri popoldne je zopet zapustil Sv. Andraž.“ Zraven pripomni: „Častitljiva, prav prijazna prikazen, v resnici apostolski mož.“ S seboj je vzel 12 duhovnikov, seveda

Antonius Martinus Plonšetz

ne samo iz lavantinske, temveč tudi iz drugih škofij. Iz lavantinske škofije sta se mu pridružila le dva brata Reša iz Poreč ob Vrbskem jezeru, a sta se mu v New Yorku izneverila; nista šla misijonarit med Indijance, temveč sta ostala med ameriškimi Nemci.

Baraga je prišel k Sv. Andražu iz Celja preko Slovenjgradca. Slomšek mu je dal nedvomno znatno podporo, ker polaga Baraga potem v svojih pismih nekako račun, kako je porabil v misijonske namene darovani denar. Kakor Leopoldinsko društvo je Slomšek gmotno podpiral tudi druge misijonske ustanove. Čeprav je imel v škofiji po letu 1848 precejšnje pomanjkanje duhovnikov, je vendar vsakemu duhovniku rad dal odpustnico, če se je oglasil za misijone. Spomladi leta 1850 se je odpravljal v misijone v Pensilvanijo v Ameriki vitanjski kaplan Jurij Gostečnik. Slomšek piše ob tej priliki celjskemu opatu: „Blagi naš misijonar Gostečnik bo pri Vas od naše škofije vzel slovo; tudi Vi se poslovite od njega v mojem imenu. Bil je zvest in trden delavec na tem svetu, zaupam, da bo tudi na onem (namreč v Ameriki). Njegov spomin nam bodi v slavo in blagoslov božji! Poljubite lepe noge, ki gredo oznanjevat mir — oznanjevat blagor ljudem, ki v smrtni senci sede.“

Kakor za ameriške, je odpustil tudi za afriške misijone več misijonarjev. Leta 1851 sta šla s slavnim Knobleharjem v Afriko misijonarit dva mlada lavantinska duhovnika, videmski kaplan Oton Trabant in bogoslovec Jernej Možgan, ki je pravkar dovršil bogoslovje. Slomšek ju je odpustil z željo, „naj bodeta po svojem velikodušnem sklepu v blagoslov tudi naši škofiji.“ Oba sta kmalu podlegla prevelikemu naporu in nezdravemu afriškemu podnebjju.

Kako so cenili Slomška kot prijatelja misijonov, kaže naslednja zgodba. Za afriške misijone se je odločil tudi Slomškov ljubi prijatelj, ljubljanski duhovnik Luka Jeran, a je že na potu v srednjo Afriko v Kairu nevarno zbolel. Moral se je naglo vrniti domov, da ne bi podlegel smrtonosni bolezni. Izprosil si je pa odkupljenega zamorskega dečka, ki ga je odstopila neka plemenita gospa proti temu, da ji misijonska družba odkupi kako deklico. Jeran je vzel zamorčeka za svojega in mu je dal ime „Jeran Kranjski“. Rodil se je bil v deželi Senaar ob Modri reki v osrednji Afriki leta 1846 ali 1847. Materi je bilo ime Hadmal — služabnica božja. Oče mu je bil zgodaj umrl. Nekoč so navalili na bivališča mirnih črncev brezsrčni lovci na sužnje. Borne koče so jim zažgali, nekaj ljudi pomorili, druge pa odvedli v sužnost. Gonili so jih po raznih mestih in končno prignali v Kairo ter jih postavili na trg kakor živino. Tega dečka z materjo vred je odkupila neka katoliška gospa. Mati je kmalu nato zbolela in umrla, pa je bila na smrtni postelji krščena na ime Marija. Dečka je torej vzel Jeran s seboj v Ljubljano in ga začel poučevati v krščanski nauku. Napredoval je tako dobro, da so ga čez tri mesece in pol že lahko krstili. Dne 17. decembra 1854 je ljubljanski škof Alojz Wolf slavil svoj zlati jubilej. Ob tej slovesni priliki bi naj bil krščen, obhajan in birman Jeranov zamorček. K slovesnosti so povabili tudi Slomška, ki je kot *misijonski škof* dečka krstil in obhajal, ljubljanski škof zlatomašnik pa mu je podelil zakrament svete birme. Ta ljubka svečanost je bila najlepše priznanje Slomšku zaradi njegove vneme za razširjanje svetega evangelija med pagani.

(Kovačič: Anton Martin Slomšek, 2. izd., Buenos Aires 1962, str. 246-8.)

MISIJONI V LETU 1962

STANKO BOLJKA C. M., Toronto, Kanada

Misijonarji so tudi zadnje leto nadaljevali s svojim poslanstvom. Razmere so se marsikje spremenile, a tudi v novih okoliščinah ljudje potrebujejo Kristusa, včasih še bolj kot prej. Nekaj afriških pokrajin je prišlo do svobode. In nekatere med njimi menda mislijo, da zaradi politične svobode lahko jemljejo versko svobodo svojim podložnim.

Najbolj žalostno v zadnjem misijonskem letu je bilo gotovo to, da je 20 misijonarjev iz družbe Svetega Duha izgubilo življenje v bivšem Belgijskem Kongu. Pa tudi številni drugi misijonarji v tej deželi niso mogli svobodno vršiti svojega poslanstva. In redovnice so se morale vsaj za nekaj časa umakniti. Precej nereda je bilo tudi v Ruanda-Urundi, ki sta postali samostojni državi: ena je republika Ruanda, druga pa kraljestvo Urundi.

V Alžiru, kjer je bilo pred 15 leti še veliko katoliških duhovnikov, se jih je zaradi vojne moralo precej odseliti. Veliko je trpelo delo belih očetov, ki so imeli do pred kratkim v Alžiru svojo centralo. Tam se je na stotine bogoslovcev te družbe, ki so prihajali iz Evrope, pripravljalo na svoje misijonsko delo v Afriki.

Spomnimo se tudi misijonarjev v Vietnamu, Laosu in zlasti na Kitajskem. Tudi med temi jih je nekaj izgubilo življenje.

Ko misijonarji odhajajo v misijone, se jim navadno izroči misijonski križ. Križ mora sprejeti vsak kristjan, misijonar sprejme še posebnega in to prostovoljno.

Ko bomo šli po različnih kontinentih, se bomo le dotaknili nekaterih misijonskih novic. Morda so že znane... Gre nam le za pregled, ne za podrobnosti.

A F R I K A

Afrika se tako hitro spreminja, da ji je kar težko slediti; še na zemljevidu. Toliko svobodnih držav je nastalo po zadnji vojni, toliko neznanih imen se je pojavilo, da orientacija ni prav nič lahka.

Čeprav je bil prehod od kolonialnih pokrajin do svobodnih držav navadno miren, so pa spremembe vendarle globoko odjeknile v vsem misijonskem delu. Ne samo, da se je včasih nekaj cerkvenega premoženja izgubilo. Ta škoda se še najlažje popravi. Poglavitna škoda je bila v srcih. Mladino, tudi katoliško, so nahujskali proti tujcem. In tujci so bili tudi misijonarji. Medsebojno zaupanje je bilo omajano. Zahtevali so domače duhovnike, ki jih pa ni bilo. Zahtevali so zlasti domače škofe, a jim jih Sveta stolica ni mogla dati, ker ni bilo pripravnih kandidatov. Ponekod so šli domačini tako daleč, da so vsaj za nekaj časa prepovedali prihod tujih misijonarjev, ali pa so ga tako otežkočili, da praktično nihče ni mogel priti. In to ne velja samo za Afriko, ampak tudi za Indijo in Indonezijo.

Po podatkih kongregacije za širjenje vere je bilo 3. junija 1962 na njej podrejenem ozemlju v Afriki 22.000.000 milijonov katoličanov, 12.500 duhovnikov, 4.800 misijonskih bratov in 22.000 redovnic.

Iz prejšnjih številčk se vidi, da mora vsak misijonar skrbeti skoraj za tisoč že krščenih. Koliko časa mu bo še ostalo za pridobivanje novih katoličanov? Misijonarjev ni dovolj!

V Afriki je zlasti pomanjkanje laičnih misijonarjev, ki bi tistim zaostalim pokrajinam lahko pomagali na noge. Rusija in njeni sateliti pošiljajo tja svoje tehnike, Amerika pomaga s svojimi. Tudi Cerkev mora v tem pogledu nekaj doprinesiti, če hoče, da bo njeno delo bolj uspešno.

Marsikje so se duhovniki sami vrgli na organiziranje delavcev in na iskanje novih poti, da bi izboljšali gospodarski položaj svojih vernikov. A tako bo vedno manj časa za pravo misijonsko delo. Zato Cerkev prosi laike, naj ji pomagajo. Vse potrebno jim bo preskrbela. Tudi če so poročeni, se lahko javijo. Kar se misijonskega dela laikov tiče, nas protestanti puste daleč nazaj.

Cerkev kliče na pomoč tudi domačine. Zlasti Marijina legija je opravila veliko delo. Preteklo leto se je zbralo v Tanganjiki 135 laičnih apostolov iz 35 afriških škofij, da bi se medsebojno okoristili z apostolskimi izkušnjami.

Cerkev v Afriki tudi preizkuša nov način vzgoje katehistov. Doslej so bili katehisti večinoma moški, pa naj so bili poročeni ali ne. Vnaprej bo pa šla skozi katehistično šolo vsa katehistova družina, tudi žena in otroci. Vsa družina bo lahko tudi učila tako z besedo kot z zgledom.

Katoliška univerza „Lovanium“ v Kongu bo verjetno imela velik vpliv ne samo na bodočnost Konga, ampak tudi ostale Afrike. Leta 1954 je imela samo 33 študentov, lansko šolsko leto pa je končala s 700 učenci.

Akoravno je bil položaj Konga v preteklem letu večkrat zelo resen, je bilo v misijonskih šolah 1.400.000 kongoleške mladine. Poleg misijonarjev jo je poučevalo še okrog 40.000 domačih učiteljev, ki so nadaljevali z delom tudi takrat, ko so misijonarje začasno pregnali.

V Urundi je bilo v preteklem letu 76.000 krstov in v Ruandi je 90 % vseh šol pod vodstvom katoliških misijonarjev.

A Z I J A

Azijskih katoličanov je po zadnjih podatkih 10.500.000, duhovnikov pa nekaj nad 12.000. Od teh jih je več kot polovica domačinov. Redovnic, med katerimi so v veliki večini domačinke, je 34.800, redovnih bratov misijonarjev pa okrog 4.000. Seveda pri vseh teh podatkih ne jemljemo v poštev Filipinskega otočja, ki ga ne smatramo za misijonsko pokrajino.

Najmočnejše skupine azijskih katoličanov so v Indiji, v Vietnamu, na Koreji, Formozi in na Japonskem. V pregledu izpuščamo komunistično Kitajsko, ker so novice, ki prihajajo od tam, silno redke. In tudi tistega, kar zvemo, navadno ne moremo kontrolirati.

Na Koreji je bila lansko leto uvedena redna cerkvena uprava. Katoličanov je že nad 800.000. Je to dežela, ki ima izredno veliko domačih duhovniških in redovniških poklicev. Lansko leto so imeli v velikih semeniščih okrog 300 bogoslovcev, kar je za zgoraj navedeno število katoličanov nekaj izrednega.

Mnogo duhovniških poklicev ima tudi Japonska. Vendar je kar težko razumeti, zakaj je na Japonskem tako malo spreobrnjenj. Misijonarji, katerih je 1.700, dajejo vsakovrstne razlage, priznajo pa, da med skoraj 95 milijoni prebivavcev ni več kot 300.000 katoličanov, in dober del teh živi na otoku Kyushu, kar pomeni, da jih je na drugih otokih zelo malo. Kolikor jih je, morajo biti pa zelo dobri, ker se jih toliko odloči za duhovništvo.

Indijskih katoličanov je nad 6 milijonov. Duhovnikov ima Indija šest tisoč štiristo. Od teh je 70 % indijske narodnosti.

Indijski škofje si zelo prizadevajo, da bi imela indijska Cerkev vse, kar je potrebno, da bi se lahko mirno predstavila temu velikemu narodu. Ker je v Indiji veliko socialne neenakosti, morajo katoličani dobro poznati socialni nauk Cerkve. Samo tako se bodo lahko branili pred komunisti, ki so najmočnejši ravno v Kerali, kjer so tudi katoličani najbolj številni.

ŠKOFJE IN DOMAČI DUHOVNIKI

Od 1. septembra 1961 do 1. avgusta 1962 je Janez XXIII. imenoval za Cerkev v misijonih 40 škofov. Od teh je bilo 12 Afrikancev, 6 Azijcev, 2 iz Oceanije, 18 Evropejcev in 3 Amerikanci.

Tudi je lansko leto papež blagoslovil vogelni kamen zavoda za bogoslovce, ki prihajajo iz misijonskih pokrajin in se v Rimu pripravljajo na duhovništvo. Novi zavod je bil potreben, ker stari že niso mogli več sprejemati vseh, ki bi se v središču krščanstva radi pripravili na duhovništvo ali pa se že kot duhovniki izpoponili v cerkvenih znanostih.

TISK

Ljudi, ki ne bi znali brati ali pisati, bo vedno manj. Berila jim mora preskrbeti tudi Cerkev in to tudi v misijonskih deželah. Če jim ne bi preskrbela svojega čtiva, ga bodo katoličani iskali drugod. Isto velja tudi za radio in televizijo.

Ponekod ima Cerkev že svoje radijske oddajne postaje. Navadno je pa prerevna, da bi mogla plačati stroje in vse drugo, kar je z vzdrževanjem take ustanove v zvezi. Zato sprejema povabila državnih postaj ali pa jih plača, da preko njih razširja svoj nauk in širi svoj vpliv.

Za vzdrževanje lastnih časopisov in radijskih postaj Cerkev potrebuje veliko denarja. Tega pa posamezne misijonske škofije nimajo. Zato morajo tudi na vzdrževanje misijonskega tiska misliti v Rimu. In ravno to je ena velikih skrbi misijonskega osrednjega vodstva.

ZAKLJUČEK

V tem kratkem pregledu misijonskega dela v preteklem letu smo hoteli samo podčrtati, da je Cerkev po vsem svetu na delu. Dobro se zaveda, da bi se izgubljene prilike nikdar več ne vrnile. Kako resno je ravno glede zamujenih prilik opominjal katoličane Pij XII! In tudi sedanji vesoljni cerkveni zbor se bo nemalo ukvarjal z misijonstvom pod tem vidikom.

VAŽNE UGOTOVITVE

NA MEDNARODNEM MISIJSKEM KONGRESU

Prvi mednarodni misijonski kongres se je z geslom *Novim časom nove misijone!* vršil v Lyonu od 9. do 14. maja 1962. Predsedovala sta mu prefekt Kongregacije za širjenje vere kard. Agagianian in kard. Gerlier.

Glavni asistent jezuitske družbe za Indijo in Daljni vzhod D'Souza je predaval „O novem misijonstvu“, tajnik Pax Romane Thom Kerstiens „O novih časih“, nadškof Toulousea Garrone „O škofiji in misijonstvu“, predsednik francoske moške Katoliške akcije Henri Rollet o „Kristjanu in misijonih“, predstojnik pariških zunanjih misijonov o. Queguiner pa „O teologiji misijonskega sodelovanja“.

Kongres so priredili za stoletnico smrti Pavline Jaricot, ustanoviteljice Družbe za širjenje vere in štiridesetletnice, kar je Pij XI. to družbo spremenil v papeško ustanovo in njen sedež prestavil v Rim.

Novo misijonstvo (Temeljne misli D'Souza v govoru o novem misijonstvu). Medtem ko je misijonstvo v prejšnjih stoletjih delovalo v senci evropske civilizacije, politične in finančne moči, je v našem stoletju, nekako od okrožnice Benedikta XV. Maximum illud, mogoče govoriti o novem misijonskem duhu.

Sveta stolica opozarja, da morajo misijoni graditi Cerkev, ne pa postavljati cerkvene kolonije. Med prvimi nalogami je oblikovanje domače duhovščine.

Po velikih spremembah, ki jih je prinesla prva svetovna vojna, so zapadni narodi zgubili precej svoje zagledanosti

v lastno kulturo in način življenja in se začeli zanimati za stvaritve tujih ljudstev.

V novem misijonstvu se vedno bolj čuti potreba socialnega apostolata in tehnične izobrazbe.

Pri izbiranju tvarnih sredstev in določanju primernih oseb za misijonsko delo naj pride do večje urejenosti in učinkovitosti.

Novi časi (Iz predavanja Thoma Kerstiensa). Novi časi terjajo od kristjanov posebej štiri temeljne dolžnosti: 1.) Socialno pravičnost v lastnem okolju in na mednarodni ravni, kajti tudi najbolj oddaljeno ljudstvo je „naš bližnji“. 2.) Izkazati se mora vesoljnost Cerkve, ne le zemljepisno, temveč tudi psihološko. V to svrhu je potrebna povsod domača hierarhija, pa tudi zavedni laiki, ki naj uvajajo krščanska načela v družbo. 3.) Kristjani morajo biti graditelji enotnega sveta. Posebno je poudariti odgovornost političnih voditeljev in dolžnost kristjanov, da odločno sodelujejo v mednarodnih ustanovah (OZN, UNESCO, FAO itd.). Pri tem naj ne bi bile izgubljene velike izkušnje misijonarjev. 4.) Uspešen nastop proti komunizmu. Ta je mogoč le, če živimo in delamo iz vere, upanja in ljubezni; najmočnejša orožja so pravičnost, spoštovanje človeškega dostojanstva in molitev. Pesimizem ni na mestu. Zakaj ne bi bilo mogoče spreobrnjenje komuniste? Zakaj naj bi n. pr. sumili poljske katoličane? Zakaj ne bi Vzhod in Zapad izmenjavala študente?

Škofija in misijoni (Iz govora nadškofa Garrona). Glede škofije se je otresti predvsem dveh zmotnih mnenj. Eno pojmuje škofijo kot nekako zvezo župnij. V resnici pa izhaja škofija iz škofa in iz sv. evharistije. Odtod dobivajo duhovniki zvezo z božjim virom, zakonitost in veličino. Drugo nevarno mnenje sodi, da je škofija izločena iz misijonske ideje. V resnici pa je škof prvi misijonar.

Iz omenjenih zmot izhajajo druge. Misijoni naj bi bili izvenapostolski; njihova dejavnost naj ne bi izvirala iz škofij in župnij, marveč od misijonskih specialistov. Dalje naj bi bili misijoni odvisni izključno od Rima, nekaka glava brez telesa. V resnici pa so vse krajevne cerkvene ustanove ena sama Cerkev; vsak njen ud in del je odgovoren za življenje in rast celotnega telesa. Misijonstvo izhaja od vsakega uda, dela in ustanove.

Pravilno gledanje na škofijo in misijone veleva, da morajo misijoni postati dolžnost škofije, in prvo zavest te dolžnosti morajo imeti duhovniki. Misijonska skrb mora pronikniti v vse škofijske enote, zlasti župnije. Apostolske laične ustanove morajo vključiti misijonsko vnemo med svoje poglavitne naloge.

Kristjan in misijoni (Iz govora H. Rolleta). Naša doba je odkrila izredno bližino tudi telesno najbolj oddaljenih ljudi. Kaj vsi ti bratje pričakujejo od mene? Najprej duhovnega sodelovanja: apostolat osebne molitve, žrtve in liturgične molitve.

V dejanskem sodelovanju je potrebno obveščanje. V družini in v šoli moramo otrokom prikazati vesoljnost Cerkve; o misijonstvu je treba obvestiti vsa področja javnega življenja, zlasti najbolj vplivna. Potrebna je denarna pomoč; pri tej ne gre za to, da poklanjamo od tega, kar imamo odveč; treba je dati od tega, kar potrebujemo, da tako postane del tistega, kar potrebuje bližnji.

Potrebno je prebujanje in gojenje redovniških in duhovniških poklicev, posebej še misijonskih. Krščanska družina, ki dovoli otroku, da se odzove božjemu klicu, postane misijonska. Potrebna je vzgoja laičnih apostolov, pri nas in v misijonskih deželah.

Teologija misijonskega sodelovanja (Iz govora očeta Queguinera). Prvi razlog za misijonsko delo je božja slava. Popolno sredstvo za to je darovanje Jezusa Kristusa — sveta maša. Z njo je vse človeštvo v Cerkvi postalo Kristusovo telo in je poklicano, da se daruje Bogu. Razširiti to zavest in voljo na vse — širiti torej božje kraljestvo v dušah —: to je prvenstveno delo za božjo slavo. Drugi razlog za misijonstvo je odrešitev sveta. Po besedah Pija XII. prekaša ljubezen, ki se izraža v misijonskem delu, druga dobra dela tako, kot prekaša duša telo.

V tem delu je posebne važnosti vzpostavitev Cerkve — krajevna Cerkev je uresničenje vesoljne Cerkve na določenem prostoru —; samo to daje veri življenjske pogoje. Tretji razlog za misijonstvo je dejstvo, da je Cerkev skrivnostno Kristusovo telo. Vsak član je odgovoren za rast telesa; vse človeštvo potrebuje Cerkev. Glavne oblike misijonskega sodelovanja so: molitev; krščansko življenje; ljudje spoznavajo in sodijo Cerkev po življenju in delu katoličanov; pospeševanje misijonskih poklicev: v to so posebej poklicani starši — zakrament sv. zakona so prejeli, da bi zagotovili rast celotnega mističnega telesa Kristusovega —, škofje in duhovniki; misijonske ustanove: njihovi cilji so: opozarjanje krščanske vesti in mnjenja na najnost in veličino evangelizacije; iskanje edinstva v misijonskem sodelovanju, ki je usmerjeno v prakso; vzgoja vernikov z zbiranjem tvarnih sredstev, potrebnih za ustanovitev in razvoj vidne Cerkve v misijonskih deželah.

BOGOSLOVEC HIDEO IKUMA

SLOVENSKE ŽRTVE ZA VZGOJO DOMAČEGA KLERA

Poroča KAREL WOLBANG C.M., USA

Zanimiva so pisma japonskega jezuitskega bogoslovca *Aloisiusa Hideo Ikuma*, ki ga vzdržuje *Kuntarjeva družina* iz Minnesote in ki jih piše od 1957 naprej svojim slovenskim dobrotnikom.

Iz noviciata - za božič 1958

„Dragi gospod Kuntara!

Precej dolgo vam že nisem pisal. Želim ves blagoslov za božične praznike, ki naj traja skozi vse novo leto. Četudi šele zdaj za te svete in velike praznike pišem, vedite, da redno molim za vas in za vaše.

Nekaj besed o mojem življenju. Blizu Hirošime, kjer je naš noviciat, je lep Narodni park. Velik in slikovit. Prosti v počitnicah smo večkrat zavili tja. Ko sem srečal vedno znova spet tolikšne množice rojakov, sem si ŕz srca zaželel, da bi mi vsi postali dobri in sveti duhovniki, da bi nekoč rešili lahko za Boga vsaj nekaj milijonov japonskih duš...

V noviciatu tu pri nas je 23 patrov in 25 bratov. Velika milost, da lahko živim med njimi in da morem sodelovati z milostjo, ki nam pomaga uresničiti vzor dobrega redovnika.

Letos je 50 letnica povratka jezuitov na Japonsko. Naš generalni predstojnik iz Rima nam je za ta jubilej sporočil, da smo japonski jezuitje povzdignjeni v povsem samostojno japonsko provinco. Doslej smo bili le pomožna provinca. Na Japonskem ima sedaj naša provinca 1 univerzo in 4 gimnazije. V teh zavodih se vzgajajo bodoči japonski izobraženci, ki se po znanjih z jezuiti neredko spreobrnejo. Apostolat na naši tokijski univerzi Sofía je med najvažnejšimi, ki ga naša Družba na Japonskem opravlja.

Slovesni requiem za rajnim Pijem XII. v Tokiju v cerkvi sv. Ignacija je bil dogodek zase. Cesar je poslal osebnega zastopnika v osebi nekega princa. Drug princ, ministrski predsednik, zunanji minister, predsednik skupščine in mnogi drugi odlični japonski voditelji so pa bili osebno navzoči. Tudi v Hirošimi je bila slovesna zadušnica, ki se je je udeležil pokrajinski guverner.

13. novembra smo novinci praznovali sv. Stanislava, ki je naš zavetnik, cel mesec prej pa smo imeli duhovne vaje. Vsak dan molim, da bi naša priprava rodila mnogo sadov in da bi nekoč postali dobri jezuitje.“

Božični prazniki 1959.

„Blagoslovljen božič in novo leto vam želim! Za vas in vse vaše prosim božji blagoslov. V ta namen bom te tedne tudi kaj več žrtvoval. Upam, da me v zameno ne boste pozabili v molitvi, da vztrajam, kot sem začel, v službi Kristusovi za lastno posvečenje in za rešenje mojih rojakov.

Bliže ko je božič, bolj me muči misel na tolikšno milijonsko množico mojih rojakov, ki božiča ne poznajo. Da bi vsaj malo mogli začutiti kipeče veselje, ki so ga polna srca vseh kristjanov ob tako velikem prazniku spomina

rojstva Gospodovega, odrešenika sveta! Vneto molim in vas tudi prosim, da molite, da bi mogli vsi moji rojaki skoraj, skoraj spoznati Kristusa!

V novem letu upam korak naprej z vašo pomočjo. Vem, da mi boste pomagali. Z očmi, uprtimi v nebo, upamo pripeljati mnoge naše tavajoče brate z nami vred v Očetovo hišo.

Devet mesecev je že, kar sem s sedmimi drugimi japonskimi jezuiti končal noviciat. Dejansko je bila to težka preskušnja, dasiravno sem bil zelo srečen. Saj je bil njen glavni namen prav samega sebe preskusiti. Po božji milosti, pa prav gotovo tudi z vašo posebno pomočjo, sem opravil večne zaobljube in postal jezuit za vse čase. Skoraj bom pričel s študijem modroslovja v Tokiju, kjer sem preživel svoje mladostne dni. Zdaj študiram literaturo: 5 ur latinsko, grško in angleško, 2 uri pa japonsko književnost. Na Japonskem je ustvaritev globoke in trdne izobrazbe v bodočem izobražencu, posebej pa še duhovniku, izredno važna, če naj z uspehom delujemo v apostolatu reševanja duš za Boga!

Ko sem začel, se je zdelo vse skupaj precej trdo. Čim pa sem se temu načinu duhovnega življenja privadil, zame nič na svetu ni lažje in prijetnejše. Potrebna nam je vsem dobra podlaga v zapadnih klasikih, grških in latinskih, pa tudi v modernih jezikih kot so angleščina, nemščina, francoščina, španščina s svojimi kulturami. Zelo me žalosti, ker vidim, kako napak prikazujejo pri nas katoliško tradicijo evropske in ameriške kulture, ko so ju Japonski pred sto leti drugič posredovali. Dolžni smo torej, poglobiti se v bogato katoliško tradicijo Zapada in spojiti jo z zdravimi postavkami naše Vzhodne kulture. To pa bo mogoče le s pomočjo krščanstva, katolištva, ki je vesoljno in nadnaravno.

To je vzor mojega bodočega življenja: delati krog sebe dobro, kot je Kristus sebe za nas izničil! Ne da bi pričakoval kakšno plačilo na zemlji, pa tudi ne štel rane, dokler sem na bojišču...

Prosim Gospoda in blaženo Devico, da vam in vsakemu vaših podelita obilje svojih milosti in sem vaš iskreni in vdani Aloisius Ikuma S.J."

26. junija 1960.

„Študiram zdaj v St. Mary's College v Tokio, kjer se pripravljam na duhovništvo. Ne vem, kako naj vam zadosti izrazim svojo hvaležnost in kako povrnem vse, kar meni dobrega storite. Prosim tedaj Boga, naj vam bo obilen plačnik!

Velika žetev čaka misijonske delavce na Japonskem. Lahko rečemo, da se štiri stoletja po prihodu Frančiška Ksaverija v deželo ta žetev pravzaprav še ni začela. Po koncu zadnje vojne sta Cerkev in Družba Jezusova na Japonskem začeli novo življenje. V polni svobodi sicer, a brez zadostnih sredstev. Polagoma se krepimo in bodočnost se nam kaže v tolažilnejši luči, kot je bila preteklost, posebno, ker se število duhovnikov in redovnikov množi.

Kar nič ne dvomimo, kako silno smo potrebni verskih vodnikov. Zato se človek zdi dejansko nevreden, pridružiti se tako veliki sili kot je Družba Jezusova, postati v njej duhovnik in neutrudno delati za spreobrnjenje naše ljubljene Japonske.

Vaša velikodušna pomoč japonskemu bogoslovcu ima prav poseben pomen tudi zato, ker je japonskih katoličanov tako malo, da sami ne zmorejo

zadostno podpirati naglo se razvijajočega delovanja katoliške Cerkve pri nas in vseh njenih številnih ustanov. Zato pa vsak dan darujem sveto mašo in obhajilo za vašo srečo v zameno za vašo dobroto, ki mi jo izkazuje.

Bogoslovčev dobrotnik gospod *Viljem Kuntara* je v pismu svojemu varovancu zapisal tudi tole:

„Bog nam je dal zmožnost, da z duhom letimo, kamor sami želimo. Jaz sem z vami v svojih mislih in molitvah sleherni dan. Naj vam Bog podeli milost stanovitnosti, dokler ne dosežete visokega cilja. Takrat bomo v duhu združeni zapeli *Te Deum laudamus*. . . Lepo vas zahvalim za vsa vaša pisma in fotografijo. Doma sem iz Slovenije, kjer sem bil učitelj glasbe in organist. Tu v Ameriki pa sem zaposlen v rudniku. Kolikor morem, pa še vedno glasbo učim in vodim pevske zборе. Bog vas blagoslovi! Zelim vam vse dobro in vas prav lepo pozdravljam.“

Zahvala provinciala japonske jezuitske province č.g. Wolbangu C.M.

Provincial jezuitske japonske province p. Pedro Arrupe S. J. je 26. julija 1960 pisal gospodu Karlu Wolbangu C.M. tole zahvalno pismo:

„P. Vladimir Kos S.J. me je v svojem pismu obvestil o vaši izredni nasklonjenosti do našega japonskega misijona in o pomoči, ki jo skušate nuditi za vzdrževanje domačih bogoslovcev. Naj se vam ob tej priložnosti iz srca zahvalim za vse, kar za nas storite s tako ljubeznivo velikodušnostjo.

V začetku meseca sem pisal č. g. Snoju in gospodu Kuntari v zvezi z njunim podpiranjem dveh naših bogoslovcev. Rad bi zdaj dodal še nekaj novic o našem misijonskem delu sploh.

Naše prizadevanje na Japonskem lepo napreduje, kljub raznim nezgodam prejšnji mesec. (Demonstracije ob sporočilu o nameravanem obisku takratnega predsednika ZDA generala Eisenhowerja. — Op. ur.) Upamo, da bo med Japonci zmagala pamet in razumeli bodo prav gotovo, da so bile tiste protiameriške demonstracije samo dokaz velike aktivnosti komunistov. Edina rešitev za Japonce in še posebej za mladino je prava vera; zanjo je treba žrtvovati vse. Potrebni pa smo veliko, veliko božje milosti in tudi številnih misijonarjev, da se te prevažne naloge lotijo.

Rad bi vam v molitev priporočil prošnjo za številnejše japonske poklice. Isto sem prosil tudi č.g. Snoja in gospoda Kuntaro. Kot vam je znano, je število duhovniških in redovniških poklicev na Japonskem v primeri s katoliškim delom prebivavstva kar obetajoče. V naši deželi je zdaj 15 škofij. Dve semenišči za vzgojo domače duhovščine: 1 v Tokiu, ki ga vodimo jezuitje, in 1 v Fukuoki, pod vodstvom sulpicijancev, za otok Kyushu. Poleg tega so vedno nekateri med najboljšimi bogoslovci izbrani za študij v tujini. Trenutno jih je 14 na rimski Gregorijani, 4 v Nemčiji, 3 v Kanadi, 2 v ZDA in 2 v Avstraliji. V našem jezuitskem noviciatu je sicer nekaj japonskih poklicev, a seveda ne toliko, kot bi želeli. Med študenti, ki so pravkar končali pri nas letne duhovne vaje, jih je bilo nekaj, ki mislijo vstopiti v našo Družbo. Prosim, molite, da jih Bog pokliče in ostanejo zvesti temu klicu!

Zahvalim vas ponovno za vašo dobroto in molitev in sem iskreno vaš

Pedro Arrupe S.J.“

Z japonskih misijonov o. Vladimirja Kosa S. J. in s. Anice Miklavčič (prejšnji njen misijon):
Otroci pri igri na odru in na prostem. — Na spodnji sliki vidimo v ospredju s. Anico.

LAIČNI APOSTOLAT V AZIJI

Dobre plati verskega življenja v Aziji

Versko življenje v Aziji, kakor ga je oblikovala tradicija, ima svoje dobre strani. Predvsem ima tam prednost pred drugimi zadevami. Azijec živi ves v okviru verskih prepričanj, vaj, pričakovanja. Brez njih si sveta ne more misliti. Ne pride pa preko tradicionalnih oblik in zato ne zna jasno ločiti med duhovnim in časnim, med duhovnim in praznoverjem.

Versko življenje Azijca je sestavljeno iz pobožnih vaj. Pri tem nima strahu pred javnostjo. Tudi v družabnosti prevladuje verski element. Verski prazniki združijo množice in razvnamejo njih religiozno občutje do skrajnega navdušenja. Poroke, obredi pri žetvi, rojstva in smrti združijo družine, vasi, okraje v množičnem praznovanju, dajejo življenju barvitost in skupnosti vedno nove pobude.

Slabe plati

Prav tako značilne kot dobre poteze v verskem življenju Azijatov so tudi slabe in te se tudi drže v življenju azijskih katoličanov. Ena takih slabosti je čisto pomanjkanje središča, mešanje bistvenih in zunanjih sestavin krščanstva. Tako duši češčenje svetnikov evharistično pobožnost, cerkveno prošenje se zdi važnejše kot Velika noč, pobožne vaje stopajo na mesto bogoslužja, molitveniki odrivajo sveto pismo, novene imajo večji ugled kot maša. Pobožnost je sicer iskrena, a nekako neosebna. Tradicija je postavljala človeka bolj v ospredje kot Boga, je navajala bolj k egocentričnosti kot k apostolatu, večkrat tudi v vražjevernosti. Vse to še vedno tišči krščene Azijce.

Tradicija in novi prijemi

Za vzgojo k apostolatu je treba izhajati od obstoječih vrednot v verskem življenju azijskih katoličanov. Poleg tega je treba razviti sredstva za versko vzgojo, predvsem razširiti sv. pismo med vernike in prenoviti pouk svetopisemskih zgodb; prilagoditi katekizem azijskemu značaju in sodobnim potrebam; podpreti liturgično gibanje, v katerem je od vzhodne izvirne ustvarjalnosti pričakovati mnogih pobud, in iz katerega bo izšel poživlajoč vrelec za duhovno poglobitev in apostolsko vnemo.

Odločilni časi

Od Konstantina stoji Cerkev prvič kot enaka, brez politične ali druge pomoči nasproti azijskim verstvom. Mlada azijska Cerkev gotovo ni pripravljena za to srečanje. Ali pa so bili prvi kristjani bolje pripravljene? Ali je Azija pripravljena na sodobna revolucionarna vprašanja? Teorija vedno sledi praksi; vero in apostolat je najprej treba živeti, potem pridejo sistemi.

Kristjan v Aziji se nahaja sredi raznolikih poljudnih in znanstvenih oblik brezboštva. Množice bodo tudi v tem pogledu sledile vodnikom. Krščanstvo bo pridobivalo ali izgubljalo v vsakdanjih opravilih in razgovorih, po hišah, cestah, železnici, tovarni.

Nujnost vzgoje za apostolat

Cerkev v Aziji razpolaga z različnimi ustanovami za vzgojo, zdravstvo, socialno delo. Treba jih je razviti v učilnice za apostolat.

Predvsem je treba tiste vernike, ki so v prvih vrstah javnega življenja, versko vzgojiti za apostolat. Posebno pažnjo je posvetiti skupinam Katoliške akcije. Pri tem ne gre pozabiti, da KA ni le nadomestek za pomanjkanje duhovščine; laični apostolat ima lastne naloge, ki jih duhovnik ne more izpolniti prav zaradi svojega poslanstva. Za delo med delavsko mladino, delavci, v Pax Romani, med dijaki pa ne zadoščajo učbeniki in natančni načrti; zahteva se iznajdljiva in prenovitvena dejavnost. Zanj pa potrebujejo člani apostolske organizacije nasveta in razgovora med seboj, z duhovnimi voditelji, s hierarhijo.

Po vsem tem se vsiljuje naslednji paradoks: Cerkev v Aziji ni pripravljena, da bi ustvarila nove oblike apostolata, ki so ga papeži naložili laikom; navzlic temu je Bog z znamenji časa tudi to Cerkev pozval k tej nalogi. Če vse ne vara — začetki se jasno razločijo —, se pripravljajo v azijski Cerkvi velike reči.

A. G.

(Po članku: „Laienapostolat in Asien“, napisal Harry Haas v reviji „Die katholischen Missionen“ letnik 81 (1962), zvezek 2 (april), str. 52-55).

Odlična formožanska družina v družbi s svojim misijonarjem našim g. Francem Rebolom M. M. (drugi od leve med sedečimi).

DOMAČA GLASBA V SLUŽBI CERKVE

† P. EDMUND PACKWOOD

Vesoljni cerkveni zbor, ki ga doživljamo, med drugim razpravlja tudi o umestnosti uporabe domačinskih elementov v bogočastju, zlasti pri daritvi svete maše.

Tako v Afriki kot v Indoneziji in v Indiji so se zlasti zadnja desetletja pojavili in se še pojavljajo zanimivi poskusi v tej smeri in nekateri od njih so se lepo obnesli ter je na primer domačinska glasba v tej ali oni misijonski škofiji pri službi božji že ustaljena.

Eden najbolj resnih, najbolj zanimivih in verjetno tudi najbolj uspešnih poskusov v tej stvari je pač „Poletna šola hindujske muzike“, ki jo je ustanovil in vodil do svoje nenadne smrti 28. decembra 1961 kanadski kapucinski pater Edmund Packwood.

O tem izrednem misijonarju in njegovem podvigu so kanadski „Kato-liški misijoni“ pred kratkim prinesli članek, ki ga v naslednjem objavljamo v priredbi za naš list.

* * *

Od nekdanj so v Indiji vsa verstva uporabljala petje, glasbo in ples pri širjenju verske miselnosti, in kar še danes ohranja vero živo v mnogih indijskih domovih, so verske pesmi, zložene za razne prilike in primere; prepevajo jih potujoči pevci in pa matere, čuvarice pravovernosti v indijskih družinah. Pri tem je dobro vedeti, da hinduizem ne pozna ne katekizma in ne pridig v našem smislu. Poleg tega v Indiji vse poje, pesmi pa so večinoma verske vsebine. Razmišljujoč ta dejstva, je p. Edmund prišel do vprašanja: Ali ne bi bilo mogoče tudi krščanske resnice podajati ljudstvu v obliki domačinskega petja...?

P. Edmund je prišel v Indijo januarja leta 1947 in je brž postal pozoren na vlogo, ki jo ima petje v življenju domačinov. Prišel je v deželo dobro podkovan v zapadni glasbi in pa v gregorijanskem petju. Imel je tudi dar vrednotenja drugih pevskih načinov. Kmalu se je odločil, postaviti indijsko glasbenost v službo cerkvenega apostolata. In da ne bi delal vtisa neresnosti, je takoj začel z vso temeljitostjo preučevati hindujsko glasbo.

V maju 1954 je šel v Alahabad, študirat na najboljšo glasbeno akademijo severne Indije „Prayag Sangeet Samiti“. Že v novembru je prejel na tej

akademiji diplomu iz hindustanske glasbe, tako v petju kot v igranju. Po mnenju njegovega škofa Leonarda Raymonda, je bil p. Edmund prvi tako izmed inozemskih kot domačih duhovnikov v Indiji, ki je zadobil ta naslov. V teku enega leta si je nato pridobil še diplomu profesorja te glasbe.

Tako je bil p. Edmund pripravljen, da nastopi svoj novi način apostolata. Njegova želja je bila, ustvariti indokrščansko glasbo in le-to poučevati duhovnike, redovnice, profesorje in katehiste; tudi oni naj bi delali izpite in dobili diplomu o svoji tovrstni usposobljenosti.

Zaradi okoliščin je začel najprej izvajati drugi del svojega načrta. V mesecu maju 1956 je odprl v Nankuchiatalu, ob krasnem jezeru v predgorju Himalaje svojo „Poletno šolo hindustanske muzike“, z angleško kratko SS.H.M.V. V šestih letih obstoja do ustanoviteljeve smrti je njen sloves vedno bolj rasel. Bila pa je brez dvoma drzno podjetje. Veliko je bilo že vprašanje, ali se bo prijavilo dovolj duhovnikov, redovnikov in drugih, ki bi se resno zanimali za indijsko glasbo, tako da bi bili pripravljene žrtvovati svoje kratke dvomesečne počitnice in se v najhujši vročini podati v skoraj nepristopen kraj, 800 ali 1.000 milj daleč...

Toda, strah je bil neutemeljen: Že koj v začetku se je prijavilo toliko kandidatov, da ni bilo za vse prostora: ameriški in belgijski misijonarji, domači duhovniki, celo iz Pakistana, in to redovniki, bogoslovci, laični misijonarji in katehisti; celo nekaj anglikanskih pastorjev se je prijavilo.

Udobnosti v tem svojem misijonskem centru zlasti v začetku res ni bilo, vendar je bila narava tako radodarna s svojimi krasotami, da so se tečajniki počutili kot na oddihu. Bivali so v starih hišicah, posejanih po smrekovem gozdu, po katerem so se košatili tudi častitljivi hrasti; vse to ob robu jezera, po katerem je rasel lotos s svojimi pesem navdihujočimi cvetovi; in v dalji se je videl z večnim snegom pokriti vrh gore Nanda Devi in mističnega Kailasa, ki ga indijske pesmi tako opevajo. Ker je bilo udeležencev več kot predvideno, so morali nekateri bivati kar pod šotori. Teoretični in praktični pouk se je vršil večinoma na prostem, v manjših skupinah. Vse skupine so se zbrale nekajkrat na dan v kapeli, najprej k sveti maši, potem pa še k drugim pobožnostim in obredom.

Mnogi udeleženci so poudarjali, da jih je prevzelo na tem tečaju tisto razpoloženje v duhu sv. Frančiška, ki ga je znal ustvariti in vsem posredovati p. Edmund. Le-ta je bil od vsega početka ne le ravnatelj, profesor in organizator šole, ampak tudi skupni krušni oče, zraven pa mizar, instalater, električar, teaterski režiser glasbenih predstav, ki so jih tečajniki uprizarjali, in celo dobri bolničar tistim, ki jih je kaka bolezen presenetila. Vsega se je žrtvoval za dobro razpoloženje udeležencev in uspeh te šole, od katere je toliko pričakoval za prodor krščanske liturgije in resnice med indijske množice.

* * *

Glasbena akademija v Allahabadu je delo p. Edmunda visoko cenila in mu je na njegovo prošnjo pošiljala svoje visoko izobražene profesorje kot učitelje in kot izpraševavce v izpitni komisiji. In ti hindujski kulturniki so se počutili zelo srečne v času sožitja s to k indijski kulturi stremečo misijonsko družino. Presenečeni so bili nad izredno pripravljenostjo in požrtvovavnostjo svojih učencev. Ni se torej čuditi, da so bili uspehi pri izpiti zelo povoljni ob tako idealnem sodelovanju tečajnikov in profesorjev.

Eden od tečajnikov in prvih sodelavcev p. Edmunda je bil od akademije odlikovan celo z zlato kolajno. Prav ta je bil ob smrti p. Edmunda imenovan za nadaljevalca njegovega dela, ravnatelja te šole S.S.H.M.

Če je morda ta ali oni ob ideji p. Edmunda v začetku skomigal z ramenji, pa danes ni nobenega dvoma več o posrečenosti njegove ustanove, še več, o nje potrebnosti. Domačinski misijonar Yayakady O.M.I. iz Cejlona je obiskoval šolo od leta 1958. skozi več počitnic; takole se je skušal izraziti o tej ustanovi:

„Kaj se dogaja tu, v tej skupini duhovnih ljudi, zbranih z vseh strani Indije, Cejlona in Pakistana?... Nekaj novega se poraja. Vidimo zapad, kako se zrcali v Vzhodu. «Modri z Novega sveta» darujejo zopet pri jaslicah darove Vzhoda... Vidim p. Edmunda, ponižnega kapucina s kanadskih planjav, kako prinaša Cerkvi indijsko glasbo, indijsko umetnost in indijska izročila, da bi se v tej Cerkvi Indijci ne počutili tujce...“ (Magazine - Spomini iz S.S.H.M.)

Z leti se je materialni položaj šole izboljšal. Redovnice so prevzele gospodinjstvo. Dobri kapucinski brat je spravil v red vodne in električne naprave. Semeniščniki iz Banarasa so opravili marsikako delo gospodarskega značaja. Rešen teh in podobnih gmotnih skrbi in opravkov se je p. Edmund lahko še bolj posvetil bistvenemu: organiziranju in poglobljanju študija indijske glasbene umetnosti in nje navajanje v krščansko oznanjanje resnice in v liturgijo. Poleti 1960 je p. Edmund organiziral še drug tečaj gregorijanskega petja. Dosegel je včlanjenje svoje šole pri benediktinski opatiji v Lac, Kanada, odkoder je dobil tudi prve učne moči. Ta šola gregorijanskega petja je imela namen indijskim glasbenikom posredovati poznanje najčistejšega gregorijanskega koralā, da najdejo stične točke med njim in indijsko domačinsko glasbo.

* * *

Medtem, ko je p. Edmund toliko posredoval drugim, ni pozabil zajemati tudi sam iz neizmernih globin glasbene umetnosti; študiral je in študiral. Že leta 1957 je diplomiral na krajevni glasbeni akademiji. Osebnostno ni dal veliko na diplome in uradne naslove, a kot tujec je želel, da so mu domačinske glasbene avtoritete priznale potrebno usposobljenost na tem polju. Naslednji njegov cilj, za katerim je v tem smislu stremel, je bil doktorat na najboljši indijski glasbeni akademiji v Pooni. Novembra 1958 mu je akademija naročila, naj za doktorsko tezo prouči tri glasbene sisteme in jih skuša vzporediti: grško, gregorijansko in indijsko glasbenost. Lotil se je nelahkega dela z vso žilavostjo in imel je tezo že skoraj dokončano, ko mu je nenadna smrt prekinila delo.

Nekoč je imel predavanje za glasbene izvedence v Allahabadu. Govoril je o podobnostih med indijsko in gregorijansko glasbo in je vzbudil veliko zanimanje, kar se je videlo zlasti pri izredno živahni in strokovni debati. Nameraval je potovati v Grčijo, da bi pri viru iskal potrebne podatke za doktorsko tezo. Bil je osebno prepričan, da gregorijanska glasba izhaja iz grške, grška pa iz indijske. To mnenje je do danes sporno med poznavalci, a p. Edmund bi bil brez dvoma močno osvetlil to vprašanje, ako bi mogel študij nadaljevati.

Oktober 1957 je p. Edmund izdal svoj „Kristjag“, sanskritsko mašno besedilo, na katero so uglasbili domačinske melodije. Ne dolgo potem je na priporočilo apostolskega prefekta iz Banarasa osem škofij cerkvene province

Trije slovenski misijonarji skupaj: Srednji, največji, je o. Viktor Sedej S. J., župnik misijona Bodipur v Bengaliji, ki pa je zaradi raka v željosti moral pred meseci na zdravljenje v Evropo in je zdaj v domovini ter gra priporočamo še posebej v molitev; na desni strani vidimo o. Lojzeta Demšarja S. J., župnika v Khariju, ki je tudi na spodnji sliki, sredi članov Družbe Najsvetejšega Zakramenta; misijonar na levi je pa br. Lopold Vidmar S. J., ki v Sedejevem misijonu kmetuje.

Agra dobilo ob Svete stolice dovoljenje, uporabljati v liturgiji to besedilo in melodije. P. Edmund je šel še naprej in je istim melodijam dal besedilo v hindu jeziku. Nato je pripravil več evangelijskih prilik in prizorov za predvajanje na odru v obliki pevsko-plesnega izvajanja s spremljavo domačinskih glasbil. Izuril je lepo skupino študentk katoliškega kolegija v Goragpurju v predvajanju teh nastopov, s katerimi so gostovale v več mestih, tako v Goragpurju, Banarasu, Allahabadu, Nagpurju in drugod. Izdal je tudi dve zbirki psalmov na indijske melodije in po mnenju mnogih je to njegovo najbolj učinkovito in sprejemljivo delo v prizadevanju za ustvaritev indijsko krščanske glasbe. Več teh psalmov in drugih verskih melodij p. Edmunda je pariška založba Lumen posnela z magnetofonskega traku njegove S.S.H.M. šole na plošče. Končno je izdal celo zbirko pesmi z indijskimi melodijami, ki so podajale vse glavne resnice katekizma, dalje dve indijski krščanski „šolski pesmarici“ in vrsto liturgičnih mašnih pesmi za vse čase cerkvenega leta.

Leta 1956 je začel korespondenčni tečaj indijske verske glasbe. Izdelal je 60 lekcij, skupaj 296 strani, snov za šest let študija. Na podlagi tega korespondenčnega tečaja je napravilo izpit iz indijske glasbe že 300 učencev, še pod vodstvom p. Edmunda. Oktobra 1960 je začel z izdajanjem trimesečne revije „S.S.H.M. Musical Bulletin“, da bi z njo gojil lepše predvajanje verske glasbe, tako indijske kot gregorijanske. Revijo je izdal samo šestkrat, a p. Edmund je zapustil v svojih zapiskih snovi za celo leto naprej. Kadar se je lotil kake nove, težke zadeve, ji je zagotovil obstanek.

* * *

Res je uganka, kako je mogel ta mož v nekaj letih toliko narediti, zlasti če pomislimo, da je poleg vsega tega svojskega pionirskega glasbenega dela še pomagal pri običajnem dušnopastirskem delu na misijonski fari in si dnevno dopisoval s številnimi gojenci svoje šole in s strokovnjaki na indijskem glasbenem polju, kakor tudi z drugimi po svetu. Se je pač vrgel z dušo in telesom v službo velike ideje, kateri je posvetil svoje najboljše moči, in znal je vztrajati. Umrl je komaj 47 let star, zadet od srčne kapi 28. decembra 1961. Tajna njegovega silnega ustvarjanja na polju indijske krščanske glasbe je pač v njegovi veliki veri v apostolsko vrednost podviga. Uverjen je bil, da se da prav z domačinsko indijsko glasbo najlažje približati indijski duši krščanstvo. Drugi so iskali drugih „mostov“, on je bil dejansko prvi, ki je poskusil z glasbo. In ker je iskal v tem prizadevanju temeljitost in popolnost, je prepričal indijske izobražence, kot katoliške cerkvene kroge, in je uspel. Njegovo delo je napredovalo, izdaje njegovih glasbenih del so se prodajale kar same po sebi, brez večje propagande. Predstojniki so mu dajali pogum in v začetku tudi denarne možnosti.

Indijska Cerkev dolguje p. Edmondu, tujcu, misijonarju, mnogo, pre-mnogo. Pokazal je novo pot, razvil svojsko sredstvo zbližanja, zgradil nov most med prastaro indijsko kulturo in Kristusovo Cerkvijo. Koliko bi lahko še dal... A dal je zadosti, da se njegovo delo more nadaljevati. Na indijski duhovščini je, da to stori. Na njegovo mesto bo treba postaviti še več novih p. Edmundov, več tako zavzetih in tako usposobljenih, pa bodo sadovi njegovega pionirskega dela trajni, v rast Cerkve v Indiji.

F. R. C. M.

K SEDEMDSESETLETNICI DR. FRANCA JAKLIČA

DR. FILIP ŽAKELJ, BUENOS AIRES

Dr. Franc Jaklič, sodelavec „Katoliških misijonov“, je sedemdesetletnico svojega življenja slavil že lansko leto (1962) in številni slovenski listi so tedaj mnogo lepega napisali o njegovem pomenu za slovensko in versko literaturo. „Katoliški misijoni“ si štejejo v dolžnost in čast, da zdaj objavijo, kolikor se v zamejstvu da, popolni pregled slavljencevega življenja in dela, zlasti tudi glede misijonske akcije in pa dela za Baragovo zadevo.

Profesor Janez Sever je pred nekaj tedni v nekem zasebnem pismu prav izjavil, da moramo biti dr. Francu Jakliču hvaležni s katoliškega in kulturnega vidika. Ko smo se ga ob njegovi sedemdesetletnici malo bolj spomnili, smo se upravičeno začudili, koliko more za narod, Cerkev in Boga narediti slovenski človek in duhovnik, ki je priden ter zna svoje zmožnosti in čas prav uporabljati.

PO DOLGI IN TRDI POTI SKOZI ŽIVLJENJE

Ko smo se pred nekako tridesetimi leti bogoslovci vračali z majniškega izleta od Sv. Gregorija nad Ribnico proti Velikim Laščam, so nam kmalu pod Sv. Gregorijem pokazali ponosno kmečko hišo malo v bregu, češ: „To je pa rojstni dom g. dr. Franca Jakliča.“ Hiša spada pod vas Andol. Pisatelj Franc Levstik je dejal, da je to lepo, staro slovensko ime nastalo iz „ondoli“.

Na svet je prišel na bedenji dan pred Marijinim vnebovzetjem leta 1892. Ljudsko šolo je obiskoval pri Sv. Gregoriju, eno leto pa v Marijanišču v Ljubljani. Potem je hodil osem let na drugo državno gimnazijo v Ljubljani, ki je bila takrat še klasična. Po maturi je v jeseni 1911 stopil v ljubljansko bogoslovje. Mašniško posvečenje je prejel med prvo svetovno vojno, 22. junija 1915.

Po novi maši je šel za kaplana v Sostro pri Ljubljani, kjer je ostal dve leti. V tem času je za dekanijsko pastoralno konferenco napravil tako odlično predavanje, da je takratni ljubljanski škof dr. Anton B. Jeglič postal pozoren nanj. Poslal ga je nadaljevat modroslovne in bogoslovne nauke na znamenito modroslovno in bogoslovno fakulteto v Innsbruck na Tirolskem. Tam je študiral od leta 1917 do 1921. Dne 3. maja 1921 je tam dosegel doktorat iz bogoslovja.

Škof dr. Anton B. Jeglič ga je hotel spraviti v časnikarsko službo pri „Slovencu“, pa mu je pisatelj Franc Jaklič, njegov daljni sorodnik, odsvetoval, češ da je politika dostikrat grda. Pač pa je že leta 1921 začel poučevati v Škofovih zavodih nemščino, latinščino, filozofijo v sedmi in osmi gimnaziji ter verouk. Vmes je pa bil vpisan na filozofski fakulteti v

Ljubljani, kjer je poslušal Vebrovo filozofijo, Osvaldovo pedagogiko in slavistiko. Vse izpite je sproti opravljal in dobil končno absolutorij. Že je nameraval začeti pri dr. Francu Vebru z doktorsko disertacijo iz filozofije, pa ga je škof dr. A. B. Jeglič prosil, naj poleg profesorskih dolžnosti sprejme še prefektovsko službo. Tako je polnih pet let bil hkrati profesor in prefekt v Škofovih zavodih. To je bil menda edini primer, odkar so obstajali Škofovi zavodi.

Leta 1930 je prišel za profesorja verouka na drugo državno gimnazijo v Ljubljani, kjer je bil prej sam osem let učenec. Od tam je šel za dve leti na celjsko gimnazijo. Leta 1935 pa je začel poučevati na klasični gimnaziji v Ljubljani, na kateri je ostal do začetka maja 1945, ko je odšel s tolikim številom slovenskih beguncev v tujino.

V tujini je kakega pol leta poučeval verouk na begunski gimnaziji v Peggezu pri Lienzu na Tirolskem. Od tam pa je šel na Primorsko, kjer je dve leti učil na slovenski srednji šoli v Gorici in Trstu, ki so jo v obeh krajih zavezniki dovolili.

Dne 7. marca 1947 sva se oba na isti ladji Santa Cruz iz Neaplja odpeljala v Argentino. Tu se nikoli ni dobro počutil. Najprej je bil pol leta kaplan na župniji San Andrés de Giles, potem dve leti bolniški kaplan v bolnišnici v Lujanu, kjer je znamenita Marijina božja pot, kamor Slovenci vsako leto sredi maja skupno romamo. Od tam se je vrnil v Buenos Aires, kjer je deloval do praznika Marijinega vnebovzvetja leta 1956.

Iz ljubezni do Baragove beatifikacijske zadeve je odšel v Marquette, kjer je iskal novih virov za Baragov življenjepis in preučeval zlasti Baragove junaške kreposti. Po štirih letih trdega dela je ves živčno izčrpan s svojim bivšim učencem dr. Emilom Hodnikom prišel v Milwaukee. Nadškof ga je nastavil za bolniškega dušnega pastirja v Trinity Memorial Hospital v kraju Cudahy, kjer v tihem ozračju zdravi od trpljenja in dela preutrujene živce.

VELIK NABOŽNI IN VZGOJNI PISATELJ

S svojo nadarjenostjo in žilavo pridnostjo si je dr. Franc Jaklič nagradil ogromno modroslovnega, bogoslovnega in vzgojeslovnega znanja. Dobro je obvladal svoj materin jezik. Ni samo oznanjal božje besede in z živo besedo vzgajal slovensko mladino, temveč je prijel tudi za pero in ga je vse svoje duhovniško življenje pridno uporabljal.

Dolgih deset let je pisal uvodne članke za Bogoljuba prav za vsako številko. Pa je mnogo naših ljudi prebiralo veliko njegovih člankov tudi v Glasniku Srca Jezusovega. Sodeloval je s članki tudi v tretjeredniškem glasilu Cvetje z vrtov sv. Frančiška.

Dosti njegovih člankov je izšlo v naših vzgojnih listih za mladino: v orlovski Mladosti (tu je npr. objavljajal za fante življenjepis sv. Avgušтина), kasneje v Kresu, glasilu Zveze fantovskih odsekov, v dekliskem listu Vigredi (eno leto je npr. v vsaki številki govoril o sv. zakonu) ter v dijaškem listu Mentorju.

Dobro nam je znano Življenje svetnikov, ki ga je pisal rajni dr. Ivan Zore in ga je izdajala Mohorjeva družba. Ko je Zore popolnoma obnemogel, so nadaljevanje tako koristnega dela prevzeli drugi na svoja ramena, med drugimi tudi dr. Franc Jaklič. Vedno več dela so mu pri tem nalagali. Nazadnje je ostal skoraj sam kot pisatelj in urednik.

Skupaj z dr. Ivanom Vrečarjem je izdal Liturgiko, izvrsten srednješolski veroučni učbenik. Liturgika je doživela dve izdaji.

Pripravil je tudi knjigo o katoliški mravnosti za sedmi gimnazijski razred, ki pa zaradi Italijanov ni izšla.

Za slovensko katoliško mladino in njene vzgojitelje je spisal knjigo Svetla pot, ki govori predvsem o kreposti čistosti. Izšli sta kar dve izdaji.

Neko nedeljo popoldne proti koncu meseca maja 1945 sva šla iz Vetrinja po polju proti Celovcu. Pa mi je na poti tožil, da ne bo več dosti zmogel z delom in pisanjem, ker nosi pač že šesti križ no svojih ramenih. Pa je v teh sedemnajstih letih življenja v tujini še ogromno ustvaril s svojim peresom.

V Duhovnem življenju v Argentini sta izšla tale dva njegova daljša članka:

Življenje in duhovni zapiski redovnice Jožefe Menéndez (DŽ, 1. 21., sept. 1953, str. 629/34; o tem je predaval tudi slovenskim duhovnikom v Buenos Airesu na nekem mesečnem sestanku).

Moje srečanje s Kristusom (DŽ, 1. 22., avg. 1954, str. 476/9 ter sept. 1954, str. 541/4; govori o spreobrnjenju velikega rimskega judovskega rabina Evgena Zollija).

V „Slovenski besedi“ je priobčal življenje Nikolaja Gogolja (SB, 1. 4., št. 1-2, str. 8/10; št. 3-4, str. 40/4), potem pa razčlenjal njegovo največjo umetnino Mrtve duše (SB, 1. 4., št. 5-6, str. 69/71), podajal oznako njegovih povesti in kratko označil še dve njegovi večji deli: Taras Bulba in znamenitega Revizorja (SB, 1. 5., št. 1-2, str. 5/8 in str. 21).

Ista Slovenska beseda je pod zaglavjem Misli prinašala duhovite in poučne misli in izreke znamenitih pisateljev iz raznih dob in dežel, ki jih je pridno zbral dr. Franc Jaklič (SB, 1. 4., št. 3-4, str. 52/3; št. 3-4, str. 55/6; št. 5-6, str. 96; št. 7-8, str. 120; 1. 6., št. 3-4, str. 47).

Preden je odšel iz Buenos Airesa v Marquette, je pripravil obširno knjigo „Po svetli poti“, ki obsega 332 strani in je izšla v Buenos Airesu že po njegovem odhodu v Združene države. Dr. Ignacij Lenček pravi o njej: „Njegova obširna knjiga ni preprosto nova izdaja že v Ljubljani izšle Svetle poti. Poglavlja so deloma drugače razdeljena in razvrščena, marsikaj je predelano, tu pa tam s posebnim ozirom na naše razmere v tujini, mnogo novega dodano“ (Omnes unum, 1. 5., št. 1 [1958], str. 24/5).

V duhovniškem glasilu Omnes unum je v lepih potezah orisal in naslikal življenje in značaj pokojnega semeniškega vodje prelata dr. Jožefa Lesarja (OU, 1. 1., št. 5-6 [1954], str. 161/4).

Morda je že kdaj prej pred odhodom v tujino prispeval kak nabožen članek za mesečnik Ave Maria oziroma za Ave Maria Koledar. V izseljenstvu — zlasti po prihodu v Marquette — pa je napisal dolgo vrsto člankov in razprav s temeljito versko, asketično in marijansko vsebino. Naštejmo najprej kar po časovnem redu članke in razprave v Ave Maria.

Sv. Bernardka Subirú je gledala nebeško Gospo (AM, febr. 1957, str. 33/6).

Mati dobrega sveta (april 1957, str. 99/102).

Marijino oznanjenje (AM, marec 1957, str. 65/8).

Ljubi svojega Boga (AM, nov. 1955, str. 321/3).

Kako obuditi dejanje božje ljubezni (AM, avg. 1956, str. 329/34).

Kaj pa tvoja vest? (AM, okt. 1956, str. 299/302).

Marijina zaroka (AM, jan. 1957, str. 3/6).

Mati božja in Sveti Duh (AM, maj 1957, str. 161/3).

Marijino obiskovanje (AM, jul. 1957, str. 193/7).

Sedmero Marijinih radosti (AM, avg. 1957, str. 225/9).

Mati Dobrega pastirja (AM, sept. 1957, str. 257/60).

Marijino božje materinstvo (AM, okt. 1957, str. 289/93).

Mati trpečih duš v vicah (AM, nov. 1957, str. 321/5).

Poseben članek je napisal v januarški številki Ave Maria ob njenem zlatem jubileju.

Enajsti februar (AM, febr. 1958, str. 97/101).

Spomini na prikazni lurške Gospe v marcu (AM, marec 1958, str. 129/33).

Naše letošnje lurške šmarnice (AM, maj 1958, str. 201/8).

Sveti Duh in njegovo delovanje v nas (AM, jun. 1958, str. 233/8).

Nekaj misli Friderika Viljema Fabra za duhovno življenje (AM, avg. 1958, str. 300/).

Zaključno dejanje človeške žaloigre, razlaga resnice o vesoljni sodbi (AM, nov. 1958, str. 393/5; dec. 1958, str. 426/8).

Bog daj srečo! (AM, jan. 1960, str. 19/20).

Danes (AM, febr. 1960, str. 33/5).

V Ave Maria Koledar za leto 1955 je poslal zbirko pregovorov in izrekov, ki jih je nabral pri raznih slovečih pisateljih in modrijanih (str. 56 in 122).

Najdeš pa v zadnjih letnikih Ave Maria Koledarja tudi tele daljše in pomembne razprave:

Sto let od prve Marijine prikazni (AMK 1958, str. 23/45; razlaga lurških dogodkov).

Ali je Jezus Kristus res pravi Bog? (pomembna apologetična razprava; AMK 1959, str. 34/59).

Kaj nam je katoliška Cerkev? (AMK 1960, str. 60/8).

PRED BOGOM POKLEKNIMO

V prejšnjem stoletju je Baragov prevod knjige sv. Alfonza Ligvorija „Obiskovanje Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem telesu in pozdravljanje Marije, prečiste Device“ mnogo pripomogel k češčenju presv. Rešnjega telesa med vernim slovenskim ljudstvom. Kakor smo hvaležno sprejeli ponovne izdaje molitvenika Kristus Kraljuj, ki ga je tako skrbno pripravil dr. Ivan Vrečar, tako smo se razveselili tudi njegove „Večne molitve“. Pa ne smemo pozabiti, da je tudi dr. Franc Jaklič močno pomagal v zadnjih tridesetih letih pospeševati med nami — doma in v zdomstvu — češčenje presvetega Rešnjega telesa.

Celjska Mohorjeva družba je menda leta 1932 izdala njegovo lepo knjižico „Ure češčenja“ (šest ur molitve). Med drugo svetovno vojno sta v več ponatisih izšli uri molitve „Za mir med narodi“ in „Za blagor domovini“.

Slovenska misijonska zveza pa je leta 1952 izdala v Buenos Airesu njegov molitvenik „Pred Bogom pokleknimo“, ki obsega več najbolj potrebnih molitev, sv. mašo in enajst ur molitve. Sedaj po desetih letih bi bila že kar potrebna nova izdaja molitvenika. Prva izdaja je obsegala kar 416 strani.

Janez Pekolj je te ure češčenja, katerim je dr. Franc Jaklič dodal še dve novi, prevedel v kasteljanščino. V lepo španščino pa so jih pomagali preliti še kaki trije redovniki, med katerimi je bil tudi jezuitski pater

Reboli, ki mi je v nekem pogovoru te ure češčenja glede vsebine zelo pohvalil. Izdali so te ure češčenja slovenski lazaristi leta 1957 pod naslovom: Venid, adoremos. Kasteljanski svet sicer za take stvari ni bogve kaj dovteten, vendar slovenski župniki na kasteljanskih župnijah prav s pridom uporabljajo molitvenik, ko molijo s svojimi ovcami. Tako sta se o teh urah češčenja v kasteljanski priredbi prav zadovoljivo izrazila gospoda župnika Tone Škulj in Jože Škerbec. Zato ga priporočamo tudi drugim slovenskim duhovnikom, ki delujejo med verniki, kateri molijo v španskem jeziku.

Dodajmo še, da je dr. Franc Jaklič sodeloval tudi pri „Evharističnih šmarnicah“, ki so izšle leta 1935 za evharistični kongres v Ljubljani, za Družinski molitvenik, ki ga je pripravil in uredil dr. Jože Pogačnik, je pa sestavil poglavja o sv. zakramentih, posebej tudi o sv. zakonu.

DELO ZA LOČENE BRATE

Doma je pisal v Kraljestvo božje, zanimivo slovensko revijo, ki ji je bilo pri srcu delo za zedinjenje ločenih slovanskih bratov s katoliško Cerkvijo.

Nimam pri roki njegovih „Ur češčenja“, ki so izšle doma, pač pa v molitveniku „Pred Bogom pokleknimo“ najdem tudi lepo uro molitve: Za cerkveno zedinjenje (str. 353-384).

V izseljenskih Katoliških misijonih dobiš lahko tele tri njegove članke:

Problem zedinjenih Cerkva (KM, 1. 26., št. 7-8 [1952], str. 269/74).

Krščanski Vzhod in Slovenci (Prav zanimiv pogovor dr. Franca Jakliča s sedaj že pokojnim svetniškim jezuitskim patrom Filipom de Regis, dušnim pastirjem in velikim dobrotnikom ruskih katoličanov in pravoslavnih v Južni Ameriki; KM, 1. 26., štev. 9-10 [1952], str. 356/62).

Rusko pravoslavje v odnosu do rimske Cerkve (KM, 1. 28, jan. 1954, str. 12/7).

V tako imenovani slovenski katoliški shod v izseljenstvu v Argentini leta 1952 je bilo vključeno tudi zborovanje za misijone in zedinjenje. Dr. Franc Jaklič je tedaj predaval o problemu zedinjenja ločenih vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo in o našem sodelovanju pri tem delu (Pr. Dž, 1. 20., [1952], str. 323/4).

Slovensko semenišče v Adroguéju in Škofov zavod leto za letom obhajata tako imenovani Vzhodni dan. Enkrat je na takem dnevu predaval tudi dr. Franc Jaklič o delu za zedinjenje.

Doma je ostal njegov veliki rokopis o življenju in teologiji Janeza Veka, carigrajskega patriarha in velikega delavca za zedinjenje v 13. stoletju. Gradiva je zadosti kar za dve knjigi.

DELA V MISIJONSKEM ZALEDJU

Misijonsko delo je podpiral z darovi, ga priporočal z živo besedo, pa tudi dela s peresom se ni branil.

Že doma je v Katoliške misijone pisal načelne članke o misijonih.

Misijonska knjižnica v Ljubljani je izdala dve njegovi deli: Charles de Foucauld, misijonar v osrčju Sahare (to je znani veliki spreobrnjenec, spokornik in ustanovitelj Družbe malih Jezusovih bratov in sester) ter: Anamski mučenci.

Med drugo svetovno vojno je doma izšla njegova obširna knjiga o dr. Ignaciju Knobleharju, znamenitem slovenskem misijonarju in raziskovavcu osrednje Afrike. V izseljenstvu je pripravil drugo izdajo, ki je izšla v Buenos Airesu leta 1955.

Molitvenik „Pred Bogom pokleknilo“ ima tudi posebno uro molitve za misijone (str. 315/52).

Za Ave Marija je priredil govor japonskega spreobrnjenca Janeza Kasuja, ki ga je naslovil na svojo pogansko domovino Japonsko (AM, okt. 1955, str. 289/91).

V več številkah Ave Maria pa je popisoval življenje kitajskega spreobrnjenca Lou Tseng Tsianga (AM, nov. 1955, str. 341/6; dec. 1955, str. 375/9; jan. 1956, str. 25/7; febr. 1956, str. 58/9).

Še v domovini so v „Lovcu“ izhajali njegovi članki o Indijancih.

VSJAJ POL ŽIVLJENJA ZA BARAGO

Rajni p. Hugo Bren, s katerim so dr. Franca Jakliča vezale zlasti zaradi Baragove beatifikacijske zadeve pristržne prijateljske vezi, je vsaj pol svojega življenja posvetil delu za povzdignjenje božjega služabnika Friderika Baraga na oltar. Raziskoval je Baragovo življenje, zbiral gradivo, pisal članke in razprave o njem ter dregal in dregal prav do zadnjih ur svojega življenja, da bi vso zadevo premaknil naprej. Tako tudi o dr. Francu Jakliču mirno lahko trdimo, da je vsaj polovico svojega življenja v glavnem posvetil raziskovanju Baragovega življenja. Vsak čas boste lahko v več malih zvezkih brali Hugonove članke in razprave o Baragi, ki so pisani z izredno toploto in zavzetostjo za Baragovo zadevo. Po dolgem iskanju se je posrečilo dobiti skoraj vse njegovo gradivo o Baragi. Včasih smo mislili, da je med nami on največ napisal o Baragi. Ko pa sem začel malo bolj pregledovati Jakličeve Baragove življenjepise, Baragove molitvenike, ki jih je ponovno prirejal, ter članke in razprave o Baragi, ki so dolgih trideset let izhajali po naših verskih in misijonskih listih doma in v izseljenstvu, sem se v resnici začudil, koliko se je ta slovenski duhovnik trudil za Baragovo stvar.

Pred več ko tridesetimi leti je celjska Mohorjeva družba med verni slovenski narod poslala precej tisoč izvodov Jakličevega Baragovega življenjepisa. V tem stoletju je slovenski narod Baragovo veličino spoznaval predvsem po tem življenjepisju.

A dr. Jaklič je raziskoval naprej ter pripravil izpopolnjen Baragov življenjepis za drugo izdajo, ki ga je pred odhodom v tuji svet spravil v ljubljanski muzej. Ko je ing. Jože Gregorich nekaj let po drugi svetovni vojni zaradi virov za Baragovo svetniško življenje šel v Slovenijo, je dosegel vsaj to, da so ta rokopis in nekaj izvodih pretipkali. Nekateri stvari iz Baragovega življenja v domovini je dr. Jaklič kasneje povzel iz tega rokopisa in jih objavil v posebnih člankih.

Pač pa je Slovenska misijonska zveza izdala dvajset let po prvi izdaji leta 1951 v Buenos Airesu novo, izpopolnjeno izdajo Jakličevega Baragovega življenjepisa. To izdajo npr. omenja nemški Buchbergerjev Lexikon für Theologie und Kirche (Freiburg [Herder] 1957, 2. izd., kol. 1234).

Po velikem šmarnu leta 1956 je v Marquettu pri novih virih izpopolnjeval Baragov življenjepis. Hkrati pa je opravljal veliko delo, da je z njemu lastno natančnostjo preučeval dolga štiri leta Baragove junaške kreposti.

Škof dr. Gregorij Rožman je napisal zelo lep uvod v buenosaireško izdajo Baragovega življenjepisa, v Ameriški domovini pa zelo toplo priporočilo. Ing. Jože Gregorich je trdil: „Doslej je gotovo najboljši Baragov življenjepis dr. Franca Jakliča v novi, drugi izdaji.“ (Karel Wolbang C.M., Znameniti obisk pri Baragovem zgodovinarju, Mis. ned. 1952, str. 129). Msgr. Matija Škerbec pa je pred kratkim zapisal: „Nisem sicer merodajen za to sodbo, toda kolikor morem presoditi, se mi zdi, da je v svetovni literaturi malo tako odlično pisanih življenjepisov, kot je posebno Jakličev 'Friderik Baraga'“ (Ameriška domovina, 17. avg. 1962). Zanimivo je, da tudi sedanji postulator msgr. L. Zryd nima boljšega Baragovega življenjepisa na razpolago. Zato je bilo slišati, da bi rad prišel do prevoda tega slovenskega Baragovega življenjepisa, da bi ga predložil Kongregaciji svetih obredov.

Misijonska knjižnica pa je leta 1931 izdala tudi njegovo knjižico: Baragovi sodelavci.

Omeniti pa moramo posebno še Baragove molitvenike v Jakličevi priredbi.

Baragove nauke in molitve najdemo v molitveniku: Le eno je potrebno. Spominjam se, da smo te Baragove nauke iz tega molitvenika brali pri dišajskih duhovnih vajah v adventu leta 1939 ali 1940.

V rokah imam molitvenik: Dr. Franc Jaklič, Jezus, Dobri pastir. Baragove molitve. Druga izdaja. Zbral dr. Franc Jaklič. Moh. družba v Celovcu 1949. Prvo izdajo je menda založila celjska Moh. družba. Ponovno izdajo tega molitvenika pa so tiskali slovenski frančiškani na Ameriških Brezjah v Lemontu.

Naj v časovni zaporednosti omenimo še Jakličeve razprave in članke o Baragi. Seveda najbrž ta seznam — zlasti v domovini napisanih člankov — ni popoln.

Na oltar ga dvignimo (KM, 1. 12, št. 1, okt. 1934, str. 5/6; pod istim naslovom in najbrž kot dobesedni ponatis je članek izšel tudi v AM, marec 1935).

V letu evharističnega kongresa v Ljubljani so izšli vsaj trije vsebinsko si podobni Jakličevi članki o Baragovem evharističnem življenju in apostolat.

Baraga velik po Evharistiji (Bogoljub, 1935, str. 75).

Baraga in Evharistija (KM, 1. 12 (jun. 1935), str. 140).

Evharistija in Friderik Baraga (članek v Slovencu v dneh evh. kongresa 1935).

Duhovno življenje v Argentini je za naše slovenske izseljence leta 1935 v več številkah (št. 76-88) objavilo: „Življenje našega velikega rojaka“, Baragov življenjepis, ki ga je lepo orisal dr. Franc Jaklič.

Baraga kremenit in plemenit značaj (KM, 1. 15, 1937/8).

27. decembra 1939 je ljubljanski škofijski ordinariat dal dovoljenje za tisk res lepe knjige „Slava Baragu“, ki jo je kot XI. zvezek Misijonske knjižnice izdala in založila uprava Kat. misijonov, tiskala pa Misijonska tiskarna v Grobljah, zbral in uredil pa Lenček Ladislav CM. Knjiga vsebuje obilo gradiva za Baragove proslave. Vso knjigo je pregledal tudi dr. Franc Jaklič in pripeval zanj kar celo vrsto člankov in razprav:

Življenje našega velikega rojaka (str. 1/32; popravljen ponatis iz zgoraj omenjenega DŽ).

Velikan po delu in svetosti (stran 35/41).

Na oltar ga dvignimo! (Str. 56/8; ponatis zgoraj omenjenega članka v AM oz. KM).

Evharistija in Friderik Baraga (str. 64/7; ponatis iz zgoraj navedenega članka v Slovincu).

Baraga naš učitelj za življenje (str. 97/108; ta razprava je izšla najprej v Lux mundi, l. 2., št. 1 in 2, ki je bila lepo glasilo slov. članov Duh. mis. zveze).

V zamejstvu in zdomstvu pa smo lahko brali tole njegovo poučno in dragoceno berivo o Baragi:

Baragova pot do misijonskega poklica (KM, 1. 22., sept.-okt. 1948, str. 108/13).

Sv. Klemen Hofbauer in njegov vpliv na jurista Barago (Vrednote, 1. 1., št. 1., Buenos Aires 1951, str. 38/55). Ko dr. Jaklič navaja slovstvo za to daljšo razpravo, omenja, da je spisal tudi življenjepis sv. Klemen Hofbauerja, ki pa je ostal v Ljubljani kot rokopis.

Naš vzornik in priprošnjik (DŽ [KM], 1. 19, 1951, str. 397/9).

Baragov socialni čut (KM, 1. 26, st. 11/2 [1952,] str. 482/2).

Ko je v Buenos Aires začel izhajati Baragov vestnik, je dr. Franc Jaklič za prve številke sestavil kratke črtice in zgodbe iz Baragovega življenja.

Dve Baragovi fotografirani pismi (KM, 1. 27., avg. 1953, str. 464/9).

Baraga in križev pot (AM, sept. 1953, str. 262/5).

Baraga misijonar in škof (Mis. zbornik 1953, str. 9/20).

Baraga, zgled dobrotelnosti (AMK 1954, str. 44/54).

Veliko delo je opravil med nami sedemdesetletnik dr. Franc Jaklič. Spomnili so se ga tudi drugi slovenski listi (npr. Msgr. M. Škerbec, Rev. dr. F. Jaklič — 70-letnik, Am. domovina, 17. avg. 1962; Svob. Slovenija, Katoliški glas in drugi). Za Katoliške misijone se pa posebej spodobi, da mu iskreno čestitajo, saj je dr. Franc Jaklič za misijone in za Baragovo zadevo, ki jo to slovensko misijonsko glasilo že dolgo vrsto let pospešuje, naravnost garal. Tri stvari mu ob njegovi sedemdesetletnici iskreno želimo: veliko zdravja, da bi mogel zlasti za Baragovo zadevo še veliko delati; da bi mogel pripraviti za tisk vse ogromno gradivo o Baragi, ki ga je zbral ob Baragovem grobu v Marquettu, in da bi še doživel kronanje vsega svojega prizadevanja pri Baragovi zadevi: beatifikacijo misijonarja in škofa Ireneja Friderika Barage.

Baragovi prijatelji (KM, 128., št. 3. [1954], str. 126/7).

Baragovi in Prešernovi skupni znanci (KM, 1. 28., št. 8 [1954], str. 325/34).

Nekaj novih podrobnosti iz Baragove mladosti (AM, jul. 1955, str. 202/6).

Še nekaj novih podrobnosti o Baragi (AM, avg. 1955, str. 230/3).

Prvi vtisi iz Baragovega Marquetta (KM, 1. 30., nov. 1956, str. 685/9; že smo omenili, da je dr. Fr. Jaklič po velikem šmarnu l. 1956 odšel iz Argentine proti Marquettu).

Obisk v Baragovem misijonu L'Anse (AMK 1957, str. 82/9).

Baragovo začetno delo v L'Ansu (AM, jan. 1957, str. 20/3).

Baragovi molčeči glasniki v Marquettu (stolnica, grobnica in hiša, v kateri je umrl (KM, 1. 31., jan.-febr. 1957, str. 71/82).

Kaj je Friderik Baraga pred škofovskim posvečenjem poročal o svojih misijonih? (SB, 1. 8., št. 1-2 [1957], str. 4/6)

Predavanje škofa Barage o Indijancih (AM, marec 1957, str. 99/102).

Baragova žejna po dušah (KM, 1. 3., jun. 1957, str. 287/92).

Pet zanimivih pisem (Koledar Dr. sv. Moh. v Celovcu 1959, str. 34/43; ta zanimiva Baragova pisma z Jakličevo razlago so brali na nekem kulturnem večeru Slov. kult. akcije, ki je bil posvečen spominu 160-letnice Baragovega rojstva).

SVETI TARCIZIJ

P. KRIZOSTOM O.F.M.

Osebe:

Tarcizij, plemenit krščanski deček		
Kurij	}	poganski dečki
Klodij		
Minij		
Romul		
Patérn		
Feliks	}	krščanska dečka
Meleager		
Sebastijan		
Marcijan		častnika cesarske garde

PRVO DEJANJE

Poljana v bližini Rima. Na desni klop.

KURIJ (priteče od leve in kliče nazaj): Zdaj ga pa imamo. Ven ne pride zlepa.

KLODIJ, ROMUL, PATERN, MINIJ (priteko za njim).

MINIJ: Kje je?

KURIJ (dreza s palico v luknjo): Tu notri je smuknil. Klodij, skoči domov po vrč vode, pa ga bomo imeli precej v pesteh.

KLODIJ: Precej se vrnem. (Odide.)

PATERN: Ha, ha, to je naravnost čarobno. Kakšno veselje nas čaka!

TARCIZIJ (pride prav počasi): Pustite vendar ubogega psička. Saj vam ni nič žalega storil. Dovolj smrtnega strahu je že prestal. (Iztrga Kuriju palico in jo vrže proč.) Pusti ga, ti rečem!

KURIJ (besno): Kaj te briga? Čemu braniš psička? Ali je mar tvoj? Našli smo ga na trgu.

TARCIZIJ: Živalico brez potrebe umoriti je krivično; živalico mučiti je pa podlo.

(Vsi se na glas zakrohota, razen Minija, ki opazuje začuden Tarcizija.)

PATERN: Ta je pa lepa. Kje si pa vendar pobral to izredno modrost? Kdo ti je to povedal?

ROMUL: Kaj takega svoj živ dan nisem slišal. Ti si res modrec, ha, ha.

KURIJ: Če ne veš nobene boljše šale, potem pa kar pojdi.

KLODIJ (pride z veliko posodo): Juhé, voda je že tu. Le polijmo mrcino, da bo malo cvnila in da pomoli svoj gobček iz luknje.

KURIJ (poskoči in zaploska): Izborno, izvrstno.

PATERN: Daj sem!

ROMUL: Ne, daj meni!

VSI (se prerivajo, vsakdo hoče imeti posodo): Ne. Ne. Meni daj!

TARCIZIJ (odločno): Zastonj se prerekate. Nihče ne bo polil psička, ker ga bom jaz branil. (Izbije Klodiju posodo iz rok, da se voda izlije.)

PATERN (skoči proti Tarciziju): Kaj? Predrzneš, ti nam kratiš veselje? Čakaj me, to ti poplačam z obrestmi. Poglej mojo pest!

KURIJ: Pretepiva ga! (Se vržeta nanj.)

TARCIZIJ (jih prožno odbije, da padata oba po tleh; nato se vzpne pripravljen na boj): Samo eden naj se me drzne dotakniti! Udarim ga po nosu, da se mu bo pocedila rdeča kri. Z vami vsemi se spoprimum, če treba, ste razumeli?

MINIJ: Pa nam povej raje, Tarcizij, ti vročekrvni petelinček, povej nam raje, kaj naj to pomeni, da ne smemo psička nekoliko zmočiti. Zakaj bi ga ne smeli nekoliko s šibami pobožati, ko je njegovo bevskanje in cviljenje za nas čudovito prijetna godba.

TARCIZIJ: Povedal sem vam že: mučiti žival je prepovedano. Kdor to stori, se pregreši.

KURIJ (pogleda tovariše): Kakšna nova beseda je vendar to?

MINIJ: Kje je pa to zapisano?

(Vsi se približajo.)

TARCIZIJ: Rečem še enkrat: tako je — in to naj vam zadostuje.

KURIJ: Ti pač meniš, da se bomo mi vsi ravnali po tvojih naukih in se uklonili tvoji slabi volji? Ha, ha, motiš se, sinko!

TARCIZIJ: Molči in nikar me ne draži — sicer — (dvigne pesti).

MINIJ (položi roko na Tarcizijevo ramo): Pojdi z menoj, da mi boš na samem povedal. Zelo sem radoveden, odkod imaš svoje čudne nauke.

ROMUL: Tudi jaz bi rad zvedel to skrivnost.

TARCIZIJ: Ne! Nikomur izmed vas ne bom tega razodel. Preneumni ste, da bi me prav razumeli, pa tudi prehudobni.

KURIJ: O — dobro torej, le pogledjte čednostnega modrijana! Dobro, dobro; če smo ti preneumni in prehudobni — si pa ti nam predolgočasen. Ne potrebujemo te in te prav nič ne maramo.

SEBASTIJAN (pride od desne in dečke v ozadju opazuje, ne da bi ga le-ti videli).

TARCIZIJ: To mi je zelo všeč. Imam namreč mnogo boljše družčino kot ste pa vi, zlobneži.

KLODIJ (tovarišem, poltiho): Najbrže kristjane! (Vsi se zakrohotaajo.)

PATERN: Ha, ha, lepa družba res: Nazarenci, kristjani — ljudožrci. (Krohot.)

TARCIZIJ: Molčite, vi predrzni lažnivci, ki blebetate sama obrekovanja. — Dobro vem...

SEBASTIJAN (stopi nenadoma med Tarcizija in ostale dečke, ter se obrne k Tarciziju): Tarcizij, varuj svoj jezik in kroti svojo vročo kri! (Med tem vsi ostali dečki počasi in jezno odidejo.) Kako si vendar nepreviden! Le eno samo besedico še — pa bi se bil izdal.

TARCIZIJ: Kaj pa bi bilo potem? Veš, Sebastijan, naveličal sem se že tega neprestanega skrivanja. Prosto in očitno hočem pričati svojo vero in jo junaško pred sovražniki braniti.

SEBASTIJAN: Spoštujem tvojo hrabrost, toda za boj zdaj ni bilo prav nobenega povoda. Pomisliti moraš, da so ti dečki pokvarjeni prav do dna in da niso zmožni nobene plemenite in dostojne misli. S takimi se vendar ne boš boril?

TARCIZIJ: Prav imaš, ti zlobneži res niso vredni, da bi jih človek pestil. Toda, pri takih sodnih obravnavah, kakor je bila včeraj, se pa res ne bom mogel premagati. Sto let staro gospo Moniko Sereno in našega ljubega brata sužnja

Onezima obsodijo radi svete vere k divjim zverem — ne — ne — včeraj sem se poslednjič premagoval. — Stopil bom pred sodnika in mu zaklical: „Tudi jaz služim krščanskemu Bogu — on edini — Jezus Odrešenik — on edini je resnica in življenje.“ Da, tako bom govoril in v obraz se bom smejal sodniku, če me pošlje pod šibe ali pa k tigrom na areno.

SEBASTIJAN: Ali meniš, moj mali prijatelj, do so levi in tigri tako grozovito prestradani in da čakajo samo nate v tej veliki lakoti, ker je tvoje meso prav posebno okusno?

TARCIZIJ: Norčuješ se, plemeniti Sebastijan. Ali sem radi svoje velike gorečnosti to zaslužil?

SEBASTIJAN: Le tiho, moj mali! Zdi se mi, da še nisi dozorel za mučenca. Skoro bi stavil, da hrepeniš bolj radi tega ostro nastopati, da bi te ljudje občudovali, kakor pa vsled hrepenenja po mučeništvu. Ali ne — pobič? (Prime Tarcizija za brado; le-ta pa je v zadregi.) Poznam te, ti si pač vedno tisti divji Tarcizij, ki mahaš pri službi božji tako ognjevitost s kadinico, da frče iskre na vse konce in kraje. Tudi včeraj si bil kot ogenj. Opazoval sem te, ko sem bil v obleki cesarske garde navzoč pri obravnavi zoper kristjane.

TARCIZIJ: Kaj? Opazoval si me?

SEBASTIJAN: Povem ti, da sem se prav resno bal zate. Kakor plemeneč škrateelj si stal tam z naježenimi lasmi, z bliskajočimi se očmi in stisnjenimi pestmi. Kaj bi nam koristilo, ako bi te z drugimi vred vrgli zverem med zobe. Kaj bi bilo z našo krščansko občino, če bi hoteli kar vsi umreti. Naš nebeški Kralj in Poveljnik nas potrebuje na zemlji. Mi moramo živeti, živeti za njegovo veliko novo kraljestvo. Vi, dečki, ste naša bodočnost, naše upanje, ker imate najdaljše življenje pred seboj. Ali razumeš, ti vročekrvni neugnanec?

TARCIZIJ: Razumem in se ti zahvalim za tvoj plemeniti opomin. Odslej bom skušal svoje burno srce krotiti in postati nežna Kristusova ovčica.

SEBASTIJAN: Prav tako, moj bratec v Gospodu. Hotel si prekositi nas vojake v hrabrosti in v junaških činih. Ti veš, da nisem nikdar zatajil na pravem me-

stu in v pravem času svoje vojaške krvi.
(Stopa parkrat preko odra.)

TARCIZIJ: Vem, Sebastijan, ti si hraber. Neustrašeno si se boril z barbari na Donavi, prvi si šel čez ledeno reko. In kako so tekli Svevi pred teboj! Na cesarskem dvoru si pa skoro pred Dioklecijanovimi očmi spreobrnil dvanajst dvorjanov. Velik junak si zares. Postal si mi prekrasen vzor.

SEBASTIJAN: V tebi tiči mogočna sila, da postaneš junak! — Toda glej, tam prihajata naša akolita, Feliks in Meleager. (Feliks in Meleager vstopita.) Mir z vama! Kaj iščeta? Morda mene?

FELIKS: Mir tudi z vama. Ne iščeva tebe, plemeniti Sebastijan; za Tarcizija prinašava zelo veselo vest.

TARCIZIJ: Zame? Kaj vendar? Govorita!

MELEAGER: Srečni Tarcizij, kar zavidam te.

FELIKS: Prihajava od škofa Kaja. Tebe je odločil, da postaneš Jezusov cvetnonedeljski osliček.

TARCIZIJ: Kaj naj postanem? Feliks, ali ne veš, da ni dovoljeno norčevati se iz svetih stvari.

FELIKS: To ni šala, Ti boš...

MELEAGER: Ljubi moj bratec, ti veš, da je škof poveril poslanstvo meni.

FELIKS: Saj res — že molčim — kar govori.

MELEAGER: Škof je rekel: Krvavi boj, ki ga bojujejo pogani proti nam, ki smo vojaki Kristusovi, je že zahteval marsikatero žrtev. V svetem ponosu, v veselju in hvaležnosti, pa tudi v trpki bolesti se spominjamo vseh tistih, ki so šli pred nami v bivališče miru, v domovino svetih nebes. Skrb nam vstaja v srcu, ker se število duhovnikov, dijakonov, pridigarjev in katehetov vedno bolj krči. Divjanje sovražnikov je naperjeno zlasti proti njim. V bodoče jih moram varovati in jih nikakor ne smem postaviti v smrtno nevarnost. Toda ravno v teh dneh vzdihuje toliko bratov, ki imajo smrt pred očmi in z vso iskrenostjo hrepene, da bi še poslednjič preželi angelski kruh v svoje srce. Straža pa je pred ječami pomnožena...

SEBASTIJAN: Cesarska garda je prejela včeraj povelje, da ne sme nikogar

Na misijonski proslavi v Buenos Airesu, oktobra 1962 so gojenci Baragovega misijonišča igrali tudi igro Sv. Tarcizij. V naslednjem objavljamo nekaj slik s te igre, z ilustracijo besedila. Napravil jih je Marijan Šušteršič.

pustiti v ječo in da mora paziti na ujetnike.

MELEAGER: Zato nam je pa dejal škof, naj upremo svoj pogled na četo naših mladih akolitov. Dečku Davidu izročimo božji Zakrament!

TARCIZIJ (objame Meleagra): In za to službo, le povej! — je izvolil škof mene?

MELEAGER: Ti presrečni. Nas vse je naš dobri pastir prezrl in izbral tebe.

TARCIZIJ (poklekne): O Bog, kako sem zaslužil to veliko srečo?

SEBASTIJAN: Častitam ti, moj mladi junak. Pa vedi: poleg junaštva ti bo treba prevdarnosti in modrosti, škofova izvolitev je izvrstna

FELIKS: In mi ostali? Ali smo mi strahopetci in nespametni dečki? Joj, kako smo prosili svetega starčka, naj vendar pošlje nas...

MELEAGER: Toda, ti veš, zakaj je izbral škof prav Tarcizija. Nihče ne pozna stranskih vrat, hodnikov in ječ velikega cirkusa bolje, kakor on. Nihče ne bo bolje preslepil straže in ječarjev.

SEBASTIJAN (potrka smehljaje Tarcizija po rami): Da, da, radovednost ima včasih tudi dobre posledice.

TARCIZIJ: Zopet se norčuješ! Ni bila radovednost, ki me je vlekla tja, ne! Odkar sta moj očka in moja mamica odpotovala v nebeško domovino kot mučenca iz velikega cirkusa, sem hodil dan za dnem tja, da bi se utrjeval ob pogledu na močno vero mojih svetih bratov, da bi jim izkazoval poslednje dokaze ljubezni in jim prinašal zadnje pozdrave. In kadar je prišla njih sveta ura, polna časti in slave, ko so pred vsem ljudstvom umrli strašne smrti na areni — sem stal na najvišji stopnici, tam, odkoder je naš škof dajal bratom svoj poslednji blagoslov za pot v nebeško domovino. Kakšni blaženi trenutki so bili to, kadar nas je objel zadnji pogled mučencev. Kako rad bi stal tedaj ob njihovi strani, da bi z njimi vred pozdravil nebeškega Kralja, ki jih je sprejel s svojimi angeli!

SEBASTIJAN: Morda, če je tako božja volja, morda boš stal tudi ti še nekoč na areni. Toda zdaj, vidiš, kako sem ti prej govoril čisto resnico. Potrebujemo te še, da boš bratom utešil hrepenenje po evharističnem Kruhu. Zato pa moraš živeti in biti Jezusov tabernakelj!

TARCIZIJ: Skrbi me edino to, ker nisem vreden. Divji fantič sem in ravno prej sem svoje tovariše neumno in grdo zmerjal. Gospod, odpusti mi!

FELIKS: Naju boš pa pustil s seboj, kajne, Tarcizij? Pustil boš, da te bova spremljala do cirkusovih vrat.

SEBASTIJAN: To pač. Gotovo vama bo dovolil Tarcizij, da ga bosta spremljala na tej čudovito lepi poti kot častna straža.

MELEAGER: Toda, pojdi k škofu, zakaj čas beži. Škof te čaka v katakombi ob Apijski cesti, da ti dá navodila in da skrije najsvetejši Zakrament na tvoje prsi.

SEBASTIJAN: Pojdimo! V precejšnji razdalji vas bom spremljal, da boste na poti do cirkusa varni.

Zastor.

Pozorišče isto kot v prvem dejanju.

ROMUL, KLODIJ in PATERN (vstopijo in iščejo nekaj po tleh).

KLODIJ: Zdi se mi, da smo tukaj stali, ko smo se pripravili s Tarcizijem.

PATERN: Kakšen pa je bil obesek na verižici?

ROMUL: Okrogel in srebrn, tako velik kot denar.

KLODIJ: Juhé, tu je verižica! (Dvigne verižico z obeskom.)

ROMUL (jo vzame): Hvala ti bodi iskrena. Zelo sem bil žalosten, ko sem jo izgubil...

KURIJ (pride z Minijem): Ali ste našli?

KLODIJ: Smo. Bogovi so nam pomagali.

MINIJ: Veš, Romul, drugič se ne smeš tako hudo razgreti, kadar si v prepiru s Tarcizijem, ker drugače ti bo ta petelinček potegnil ne samo verižico z vratu, ampak kožo in lase z glave.

ROMUL: Tarcizij? Naj se le pripravijo! Bo že nanasla prilika, da se bova spet srečala. Tedaj mu jih bom pa naložil, da jih bo zelo težko nosil. (Smeh.)

KURIJ: Ne repenči se! Ko bi bil Tarcizij zdaj tu, bi pa čisto drugače govoril. Tarcizij je močan dečko in ni, da bi se človek z njim šalil. Bolje je, če ga ni blizu. — Klodij, kaj si mu pa rekel, da je prijatelj kristjanov? Ali je bila to šala, ali si resno mislil?

KLODIJ: Bila je napol šala, napol resnica. Pobič se mi zdi zelo sumljiv. Lahko se zgodi, da ga bomo videli nekoga dne na forumu in kmalu potem v velikem cirkusu sredi divjih zveri.

MINIJ (sede in je ves čas zelo resen).

PATERN: Jutri boste prišli vsi v cirkus — ali ne? Tigri bodo dobili zopet izvrstno hrano: krščansko meso. Med kristjani bo tudi neka gospa, 100 let stara, in njen zvesti suženj, ki je prosil sodnika, naj mu dovoli, da bodo tigri z gospo vred pohrustali tudi njega. (Smeh.)

KURIJ (se krohota): Izvrstno, izbornost, kaj tako veselega in zabavnega pa že dolgo nisem slišal.

KLODIJ: Bojim se, da nimam med svojimi sužnji niti enega, ki bi si izprosil milost, če sme z menoj na areno. (Smeh.)

KURIJ: Prepričan sem, da bi te tvoji sužnji zelo radi gledali, kako bi se zvišal v žrelu kakega leva. (Smeh.) Ti si pa splošno znan kot najstrašnejši krvnik sužnjev.

KLODIJ: To je resnica. Včasih močno zahrepenim, da bi poslušal cviljenje in stokanje, pa da bi videl nekoliko krvi — kaj storim? Skličem najbolj čvrste mlade sužnje, jih zvežem in udriham po njih, da se zvijajo kot kače. Lepšega cirkusa si ne morete misliti, kot je moj.

PATERN: Pred kratkim si enega izmed sužnjev celo umoril.

KLODIJ: Malega Piona — da. Zakaj pa tudi ne? Nežni grški deček se mi je radi svojih očitajočih oči že davno zamermil. Pa premislite: bil je kristjan! Komaj sedem let je bil star, pa je bil že najzакrknjejši zločinec in kristjan.

KURIJ: Da je bil kristjan? Kako si to odkril?

KLODIJ: Prav slučajno. Skakal sem po sobi, pa sem se po nesreči zaletel v kip boga Marta. Kip se je zamajal in telebnil na tla ter se seveda razsul na drobne kosce. Oče bi bil naravnost besen, če bi zvedel, da sem storil to jaz.

KURIJ: Ha, ha, to rad verjamem. Njegov ostri bič si čutil že večkrat na svojem hrbtu.

KLODIJ: Kaj torej storiti? Spomnil sem se tedaj, da je Pilon v marsičem zelo spreten. Ukažem mu torej, naj nemudoma pobere kosce in naj kip popravi. Če bi mi rekel: „Gospod, oprostite, tega mi ni mogoče storiti“, bi bilo vse dobro. Toda predrzni poba se mi je zoperstavil ter mi čisto mirno rekel: „Moj plemeniti gospod, tega ne bom storil!“

PATERN: Predrzneš!

KLODIJ: Kar onemel sem od začudenja, zakaj takih besedi še ni izrekel noben suženj. „Tako torej?“ sem dejal čez nekaj časa. „Ali smem zvedeti za vzrok, zakaj se gospodič upira mojemu povelju?“ — „Plemeniti Klodij“, mi je odgovoril: „ne jezi se radi moje nepokorščine! Vedi, da služim še nekomu,

ki je višji od tebe. Ti pa zahtevaš, naj bi podobo malika popravil — tega ne smem, zakaj le en Bog je, ki mu gre vsa čast in slava“. — „Tako, tako.“ mu pravim, „tebe si bom moral izvoliti še za učitelja. Oprostite, kako se pa imenuje ta edino pravi Bog?“ — „To je krščanski Bog v treh osebah: Oče, Sin in Sveti Duh!“ — Tedaj je pa bila mera polna. Kri mi je zavrela. Pograbil sem trinogi bronasti stolec in lopnil z vso silo po dečkovi glavici, da je iz nje brizgnila kri. (Minij se obrne proč in si zakrije obraz z levo roko.)

KURIJ: Prav si storil.

KLODIJ: In veste, kaj je šepetal ta predrzni pobič, ko je na tleh v svoji lastni krvi umiral? „Bog naj ti odpusti! Moj Jezus, pridi!“ (Gleda tovariše in napravi nekaj korakov sem in tja.) Kaj pravite k temu?

MINIJ (ogorčen): Zverina si ti, in oni ubogi deček, ki je tako junaško branil svojo vero, je bil trikrat, desetkrat boljši od tebe — ti — trinog!

KLODIJ: Ha, ha, le glejte, kako mehko srce ima Minij! Rimskemu dečku se to prav slabo poda. (Se ponosno vzravna.) Suženj mora biti za nas črv, ki ga lahko vsak čas pohodimo v prah. (Zamahne z roko.) Ne izplača se o tem še dalje govoriti. — Prijatelji, igrajmo se! Kdo ve svetovati, katere igre naj se lotimo?

KURIJ: Jaz vem! Igrajmo se slovesno sodbo, prav tako kot je na forumu navada.

PATERN: To ni napačno. Rad se bom z vami igral. Kdo bo prvi sodnik?

KURIJ: Prijatej Klodij naj bo to. (Prekriža roke na prsih in se globoko prikloni.) Sedi, strogi pretor, na svoj prestol. Vsi drugi bomo tvoje spremstvo. Dva sodnika potrebuješ: Patern — Minij. (Patern sede Klodiju k nogam.)

MINIJ (gleda proč): Ne bom se igral! Nočem!

ROMUL: Mevža, kaj pa ti je? Ali te je mar Tarcizij s svojo puščobo pobodel?

KURIJ: Pusti ga, če noče, naj pa kuha šobo. — Romul, ti si tretji sodnik. (Romul sede Klodiju na levo.) Zagovornik sem pa jaz.

KLODIJ: Do tu bi bilo vse prav in lepo. Toda brez obtoženca ne moremo izreči obsodbe.

KURIJ: Pri Merkurju — zares! Na to niti mislil nisem. — Toda, glejte, tam prihaja Tarcizij, kakor nalašč, z dvema fantičema.

TARCIZIJ: (pride od leve počasi, sredi med Feliksom in Meleagrom, roke ima na prsih prekrizane. Izpod prstov se mu svetlika burza).

KLODIJ: Tega mi privleci pred sodni stol! Le hitro. Kot Nazarenc bo stal tako in tako kmalu na forumu pred sodniki.

KURIJ (Tarciziju): Ali si slišal, kaj je govoril naš pretor? Vsi trije ste klicani pred sodnika, obtoženi ste, da ste kristjani. Pridite in se zagovarjajte!

TARCIZIJ: Prosim vas, ljubi prijatelji, iskreno vas prosim, pustite me, da grem svojo pot.

KLODIJ: Oho! — Zdaj pa piska čisto drugače. Pred kratkim še je oblastno poveljeval, se norčeval in nam pretil — zdaj pa prosi! — Ne, ne, tako hitro ne izpustimo od tod.

MELEAGER (dvigne pesti): To bomo videli, ti napihnjena mestna žaba. Gorje ti, nesramnež, če nam količkaj zastaviš pot! Povem ti, da ti ne bo vse življenje treba nobenega zdravnika, če ne pustiš Tarcizija takoj pri miru.

TARCIZIJ (Meleagru): Bratec: ne pozabi, da Kralj miru, ki prebiva na mojih prsih, ne ljubi nasilja. Bolje, če napravimo vse zlepa. — Moj dobri Klodij, prepričan sem, da me boš rad pustil oditi, če te prav iskreno prosim. Naročilo sem prejel in zelo se mi mudi...

KLODIJ: Kaj? Kako? Mudi se ti — pa si prišel tako počasi sem! In glejte, kako drži roke prekrizane na prsih! (Vstane in gre proti Tarciziju.) Hoi! kaj pa imaš tu?

MINIJ (stopi med Klodija in Tarcizija): S teboj grem, Tarcizij! (Klodiju) Pusti ga, naj odide!

KLODIJ: Ne prej, dokler nam ne pokaže svoje skrivnosti!

TARCIZIJ: Ne smem. Oprostite mi in me pustite, da odidem.

KURIJ: Bomo videli! Ali boš ubogal takoj pretorja ali ne! (Se vrže na Tarcizija; tudi Patern in Romul mu pomagata.)

TARCIZIJ: Ljubi Meleager, teci in povej svetemu očetu, škofu Kaju, da ne morem izpolniti njegovega povelja. (Ga vržejo na tla.)

MELEAGER: Takoj, Tarcizij! (Od-hiti.)

MINIJ (razkropi napadalce): Sram vas bodi! Kakor zveri ste skočili nanj, da ga pobijete, ko se niti ne brani.

KURIJ: Kaj to tebi mar? Izgini! (Se bori z njim.)

Podivjani poganski fantiči hočejo Tarcizija prisiliti, da bi se z njimi igral sodbo na Forumu, a on žene na srcu Najsve-tejše kristjanom v ječi in bi rad s spremelj-valcema hitro naprei-

TARCIZIJ: Gospod Jezus, reši me iz te velike stiske. Pomisli, uboge ovčice te s hrepenenjem pričakujejo v temni ječi.

KLODIJ: Ali ste slišali? Torej je res, kar smo mislili, da je le šala? Kristjan si! Potem pa le pojdi k mojemu malemu sužnju Pilonu. Na. Tu imaš! (Mu zasadi večkrat nož v prsi.)

PATERN in ROMUL (odskočita prestrašena): To je bilo preveč.

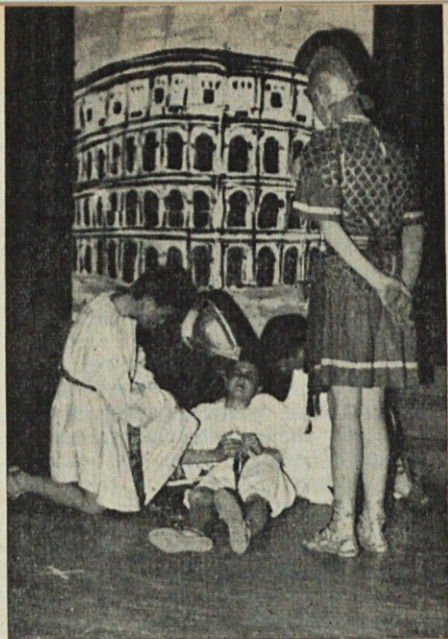
MINIJ (poln groze): Umoril si ga!
FELIKS (poklekne k Tarciziju in dvigne njegovo glavo v svoje naročje): Tarcizij, Tarcizij, ti sladki moj bratec! Ali je hudo? (Joka.)

KLODIJ (vtakne zopet nož za pas): No, ta ima zdaj svoj delež. Ne bo me več izzival.

MINIJ (se vrže nanj): Morivec! Čakaj, ti pokažem. (Klodij potegne zopet bodalce, Minij se umakne.)

FELIKS: Zlobnež! Morivec! Kaj ti je storil moj ubogi, dobri prijatelj? (Joka.)

TARCIZIJ (se nekoliko vzpne): O Gospod, tvoja volja naj se zgodi. Zdaj pa te prosim, pridi v moje srce, da te ne bodo pogani onečastili. Pridi, moja največja ljubezen, moj evharistični Kralj. — Nisem vreden, Gospod, toda reci le besedo in zdrava bo moja duša. Jezus, okrepčaj mojo dušo za zadnjo pot v večnost! (Odpre burzo in samega sebe obhaja.)

KURIJ: Poglejte ga! Svojo roko je približal ustom. Kaj pomeni to?

SEBASTIJAN in MARCIJAN (vstopita zelo hitro).

SEBASTIJAN (zamahne proti pogan-skim dečkom z mečem): Proč! Poberite se! Sicer vam pokaže moj meč pot domov! (Le-ti zbeže, razen Minija.)

Divjemu Klodiju, ki je že iskal prilike, kako bi se znesel nad Tarcizijem, njegova odklonitev kar prav pride: zakadi se vanj in ga z bodalcem zabode. Sveti Tarcizij umirajoč zaužije Najsvetejši Zakrament.

FELIKS: O plemeniti stotnik, poglejte, umorili so ga, ko je molil h Gospodu v svoji stiski.

MARCIJAN: Kdo je morivec?

MINIJ: Tisti Klodij tam.

MARCIJAN (hoče z mečem za njim): Naj prejme svoje zasluženno plačilo! Tako ga ujamem...

SEBASTIJAN: Pusti, Marcijan! Bo tako bolje.

MARCIJAN: Kam bo vendar to prišlo? Ali sme zdaj že vsak pobalin kristjane moriti, ne da bi prejel zasluženno kazen? Ne, ne! Tako daleč pri vseh krivicah, ki jih moramo trpeti, vendar še ni prišlo! In poleg tega je naš bratec Tarcizij vendar plemenitega rodu.

SEBASTIJAN: To nima pri nas prav nobene veljave. Ti tvegaš s takim mišljenjem in govorjenjem svoje življenje. Morivčev oče je pri cesarju v veliki časti in sploh, kadar gre za kristjane, se mora pravica umakniti nasilju.

MARCIJAN (vtakne meč v nožnico): Resnico si povedal, žalostno resnico.

MINIJ (poklekne k Tarciziju): Tarcizij, ali še poznaš Minija? Veš, ljubi moj, nič več nisem prejšnji. Kristjan bom postal, Jezusu bom služil in zanj umrl, kot ti, moj ljubljeni bratec.

MARCIJAN: Tarcizijevo junaštvo že dela čudeže.

TARCIZIJ (smehlja): Pozdravljen mi bodi v Jezusu, našem Gospodu! Dobri Pastir je našel tudi Tebe — ostani mu zvest!

SEBASTIJAN (dvigne Tarcizija in ga posadi na klop): Kako ti je, moj hrabri bratec? Kje imaš presveti Zakrament?

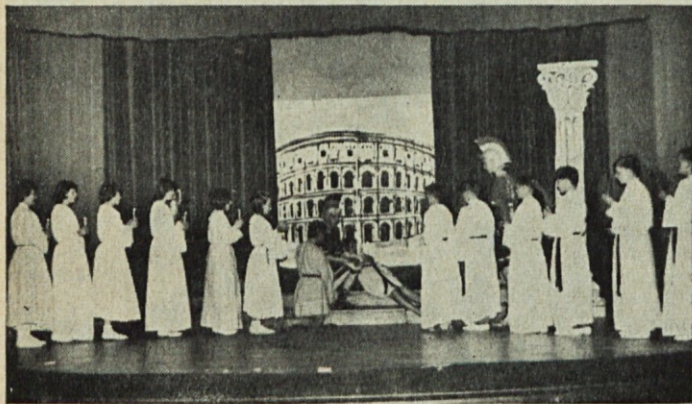
TARCIZIJ: Najsvetejši Zakrament? Samega sebe sem obhajal z njim. Dobro mi je, nedopovedljivo dobro. Moj Jezus je pri meni, jaz pa bom kmalu, kmalu pri njem v nebesih... Že hitijo pome angelčki, aj, aj, — in Mati Marija gre z njimi in moja mamica je poleg nje in moj očka... Glejte, glejte, tu je pa Jezus, moj —sladki — Je-zus (Umrje. Sebastijan ga ujame in položi na klop.)

VSI (pokleknejo in jokajo. V ozadju nežna godba; med zvoki godbe govori):

SEBASTIJAN: Zdaj si doma, moj mali junak! Zdaj počivaš na Jezusovem Srcu in poslušas rajsko petje božjih angelov. Tam gori je večna pomlad; tam gori vlada mir: ni zveri, ne bodalcev, ne mečev, ampak sama čista lju-bezen. Tvoj Kralj je po tebi zmagal. Res, da bi bil zaslužil krono na areni vpricho tisočglave množice — toda tvoj vojskovodja je ukrenil drugače. Pa tako je bila njegova najsvetejša volja. Zdaj imaš krono in palmo v rokah. — Marcijan, nesiva našega svetega brata v katakombe, da ga bo sveti oče še poslednjič blagoslovil.

(Sebastijan in Marcijan odneseta Tarcizija prav počasi na levo; Feliks in Minij sledita.)

Zastor.

Tarcizijevi brati in sestrice v Kristusu prihite iz katakomb z svetilkami in palmovi-mi vejami v rokah, da mladega mučenca spremijo k svetemu očetu za pokop.

naši misijonarji pišejo...

JAPONSKA

Na prošnjo našega uredništva je svoj novi delokrog malo bolj podrobno opisala misijonarka s. ANICA MIKLAVČIČ, ki deluje v Kagoshimi:

„Leto dni je minulo, kar sem zapustila svoj dragi delokrog, otroški vrtec v Tokiu, kjer sem z veseljem delovala že sedem let. Čas je, da nekoliko bolj obširno opišem ta misijonski delokrog in delo.

Nahajam se blizu mesta Kagoshima, ki je veliko pristanišče na jugu dežele, znamenito tudi v misijonskem pogledu, kajti tu se je izkrcal sv. Frančišek Ksaverij, ko je pred 300 leti prišel na Japonsko. Kako daleč je od Tokia do Kagoshime? Sedanji moderni vlaki rabijo za to samo 26 ur. Ta železniška proga je na Japonskem najvažnejša. Med vožnjo se lahko razgledujete po res lepi pokrajini; med drugim vidite tudi najbolj znani japonski ognjenik Fujiyama, nedaleč od Tokia, ki je pokrit s snegom tudi sredi poletja.

Naš misijon se nahaja v mestu Okuchi, dobro uro venkaj iz Kagoshime. V tem krasnem kraju imamo kanosijanke lepo in dobro urejeno višjo šolo. To je naša tretja postojanka na Japonskem. Letos, septembra meseca bomo obhajale desetletnico naše prve postojanke v Omuta, štiri ure daleč od tu, kjer imamo tudi podobno višjo šolo z lepimi uspehi. Tu v Okuchi delujejo kot misijonarji nemški redemptoristi, ki so zastavili delo šele pred nekaj leti. Ob našem prihodu lansko leto je bilo šele 130 katoličanov (in en sam pokopan na pokopališču...), letos je pa njih število lepo zraslo. Tudi bodočnost veliko obeta, k čemur bo nemalo pripomogla naša nova šola. Šolo smo zgradile na željo tukajšnjih japonskih ob-

lasti, ki so kagoshimskemu škofu izrazile predlog za višjo dekliško šolo tu in ponudile v ta namen prav lepo stavbišče. Gospod škof se je podal v Rim k naši generalni prednici in vse potrebno uredil. Tako se je z božjo pomočjo tu zgradila ta lepa šola, katera že po svoji zunanosti vzbuja pozornost. Stoji v zelo lepi pokrajini: okrog in okrog nas visoke gore, med katerimi so tudi trije znameniti ognjeniki: Kirisima, Sakurajima in Oso, ki vsi še delujejo. Kot veste, je Japonska dežela ognjenikov in so zato manjši in večji potresi tu na dnevnem redu ter smo jih že kar vajeni... Kadar tu dežuje, se dežne kaplje v zraku pomešajo z vulkanskim pepelom, ki ga je vedno polno v višavah in padajo kot blatne kapljice na zemljo. Kako sem prvič ob deževju debelo pogledala, ko sem zapazila svojo belo misijonsko obleko vso pikčasto. Razložili so mi, da je to poklon nam najbližjega ognjenika Sakurajima, ki se dviga kot otočni stožec sredi morja in včasih tudi po sedemkrat na dan bruha, na srečo samo pepel... Vse to je zelo zanimivo za tistega, ki prvič pride v ta kraj...

Ljudje tukaj so zelo preprosti in dobri in nas imajo zelo radi, saj so nas težko pričakovali. Mnoge deklice so raje počakale eno ali dve leti, da so lahko začele višjo šolo pri nas in ne v poganski mešani šoli. Oblast nam je zelo naklonjena in je na primer organizirala poseben vlak, ki ustavlja povsod, kjer žive učenke, in jih pelje v našo šolo ter spet nazaj po končanem pouku. Tu nas je zdaj šest kanosijank, od tega dve Japonki; vse poučujemo na tej šoli, me Evropejke poučujemo angleščino, glasbo, ročna dela in verouk. Duhovno nas oskrbujejo že imenovani očetje redemptoristi, ki so tu v Okuchi edini misijo-

narji, kajti poleg njih in nas ni v okrožju nobene druge misijonske postojanke; mi smo pionirji...

Naša šola se imenuje "Meiko", to je "Svetla luč", kakor se imenujejo vse naše šole na Japonskem. To pravo svetlo luč krščanskih resnic in življenjskih načel prejemajo deklice pri nas skozi šestletno dobo šolanja, kar jim bo zelo pomagalo na bodoči življenjski poti, tudi če se ne dokopljejo do svetega krsta, kar je tu na Japonskem zelo težka stvar.

Naše misijonsko delo v tej šoli je lepo organizirano. Vsa dekleta razdelimo v tri skupine: „Angelska družba“, „Jezusova družba“ in „Marijina družba“. Takoj ob vstopu v našo šolo navadno izrazijo željo, da bi se poučile v naši veri in v ta namen imajo že v prvem letu vse učenke eno uro verouka. Za tiste, ki pa hočejo kaj več zvedeti o Bogu in krepostnem življenju, je prostovoljna „Angelska družba“, ki ima tedensko sestanek. Vesele smo, ko vidimo, da se skoraj vse prijavijo in kasneje prav tako v Jezusovo in Marijino družbo, kjer prejemajo postopoma vedno več in popolnega poznanja naše svete vere. Ko torej zapustijo šolo, vedo o Bogu in krščanstvu veliko, in ako jim okoliščine dopuščajo prejeti sveti krst, jim je to brž mogoče. A te milosti, ki jo Bog vsem ponuja, ne sprejmejo mnoge, le nekatere... Vendar upamo, da bo božje seme, ki ga po naših šolah na ta način sejemo v srca japonske mladine, nekoč le obrodilo lep sad. Tu imamo sedaj med vsemi dekleti le 20 katoličank, nekaj pa se jih pripravlja na sveti krst, ki ga bodo prejele na praznik Marijinega vnebovzvetja.

Naše učenke, ki same ne prejmejo krsta, pa se ne obotavljajo klicati nas oziroma duhovnika, kadar kateri njihovih domačih umira, kajti vedo iz verouka, da brez krsta ni nebes. Včasih nas kar po telefonu kličejo k bolniku ter tako marsikateremu bodisi me bodisi misijonar pomaga pred smrtjo v srečno

večnost. Te deklice imajo velik smisel za vero. Kako lepo jih je videti v cerkvi pred Najsvetejšim, kako zatopljeno molijo k Bogu, katerega krstne milosti še niso in morda nikdar ne bodo sprejele; predno zapuste zavod, gredo vedno v kapelo molit.

Poleg dela v šoli, obiskujemo tedensko tudi bolnike v bolnišnici, kjer moremo veliko dobrega storiti in včasih tudi koga krstiti. Milost božja deluje tudi v teh trpečih dušah, ki včasih ne vedo, kaj in kako v trpljenju, pa so hvaležni, ako najdejo ljubeznivo besedo in tolažbo. Pred nedavnim mi je nek jetičen bolnik dejal: „Ve niste kot drugi; vsi beže od nas in se boje naše nalezljive bolezni; ve pa nas tako ljubeznivo obiskujete in se nič ne bojite... Občudujem vas in vašega Boga, rad bi vas posnemal v veri, a težko je priti do tega...“

Iz kraja Obayashi je pisala usmiljenka s. BENJAMINA KARDINAR, in sicer našemu uredništvu, č. g. Wolban gu in znani misijonski sodelavki v USA ge. Ancici Tushar.

Iz vseh teh pisem izžareva silna hvaležnost za darove iz sklada, ki jih je misijonarka prejela zase in za še dve drugi slovenski usmiljenki na Japonskem, s. Zupančič in Jančar. Za naše bravece povzemamo iz pisem tele misijonske novice:

„Upoštevajoč vse okoliščine se misijonsko delo v naši deželi še kar povoljno razvija, tako tudi na naši postojanki, katero bomo morali kmalu povečati. Že lani smo začele s tem in smo kupile potrebno zemljišče, ki ga potrebujemo, da razširimo naše otroško dnevno zavetišče, kajti vedno večje je število otrok, ki nam jih mamice čez dan zapuajo. Blizu našega misijona je namreč veliko naselje revnih koč in še bolj revnih prebivavcev, ki so potomci nekoga menda davnega prvotnega rodu. Skoraj v vsaki družini je tako, da morata hoditi v tovarno oba, oče in mati.

Iz novega delokroga s. Anice Miklavčič na Japonskem: Pogled na športno igrišče njihovega zadržanja, v snegu. V ozadju vulkan Aso. — Spodaj naša misijonarka s sestro in gojenkami na izletu v okolico.

Hudo je pa še bolj to, da se mnogi teh družinskih očetov vdajajo pijači ter napravijo ne le svoj zaslužek, ampak velikokrat celo ženinega. Koliko je primerov, ko pride žena vsa utrujena zvečer domov, pa mora prebiti noč ob pijanem možu, ki divja in razsaja... En primer: Komaj nekaj dni je preteklo, kar se je zgodilo, da sta dva naša mala otročička, petletna Fumiko in njen triletni bratec Rjudži ob divjanju pijanega očeta v nočnih urah pregovorila jokajočo mater, da ju je vzela in z njima prišla iskat zavetja v naš zavod. Bili so že čisto pri naši hiši, pa se je nesrečna mati premislila in iz strahu, da bi se mož potem na kak način ne znesel nad nami, odvedla otroka nazaj v žalostni dom. Zjutraj, ko je otroka spet privedla k nam za čez dan, nam je vse to povedala in nas prosila pomoči in tolažbe.

Č. g. Wolbangu C. M., ki vodi misijonski krožek v velikem zavodu Misijonske družbe v Princetovnu v U.S.A. in je ponudil slovenskim misijonarjem marsikateri sad misijonskega dela tega krožka, pa s tem v zvezi piše ista misijonarka sledeče:

„Ko sem sestri prednici sporočila vsebino Vašega pisma, je bila zelo vesela. Premišljevale smo, za kaj bi prosile, ali za kelih ali za ciborij. Odločile smo se za kelih, kajti sestra Župančič mi je omenila, da so na njenem misijonu prosile za ciborij. Odpirajo se vedno nove postojanke, ki so v svojih začetkih pač zelo revne in jim moramo priskočiti na pomoč z najpotrebnejšim tudi za svete obrede. Morda bo pa ta kelih prišel celo v novomašniške roke. Brat ene naših japonskih sestra bo namreč prihodnje leto zapel novo mašo kot svetni duhovnik. Je goreč, nadarjen in globokoveren, a iz zelo revne družine, pa bi mu rade napravile to veselje.“

V gornjih vrsticah omenjena usmiljenka s. JOŽEFA ŽUPANČIČ se je

misijonarju Wolbangu takole priporočila za ciborij:

„Kako ste me razveselili z novico, da imate kelihe ali ciborije na razpolago za misijone. Posvetovala sem se s sestro prednico. Kako je bila vesela te možnosti! Saj skoraj vsako leto odpremo kako novo večjo ali manjšo postojanko, pa smo vedno v težavah, kako spraviti skupaj vse potrebno, zlasti tudi za kapelo. Torej se lepo priporočamo, da nam pošljete ciborij, zelo vam bomo hvaležne, saj tako lepe ponudbe že dolgo nismo doživele. Prosile bi vas tudi, da nam poiščete kakega dobrotnika, ki bi nam oskrbel za novo kapelo oltarni prt, ki naj bi bil dolg 3,65 m, širok pa 77 cm. Bog naj povrne vsem dobrotnikom!

Jaz sem morala za nekaj časa pustiti svoj delokrog, kajti morala sem se podvreči težki želodčni operaciji, ki pa je, hvala Bogu, zelo dobro uspela. Zdaj sem doma; še ne smem delati in tudi ne morem, a vsak dan se počutim bolj krepko. Želodec se bo moral v svojem bodočem delu zelo potruditi, kajti ostal je čisto majhen, kar je še boljše za misijone... Molite zame, prosim, da bi čim prej spet lahko poprijela za misijonsko delo.“

FORMOZA

Poleg g. Franca Rebola, duhovnika, in znanega dr. Janeza Janeža, misijonskega zdravnika, imamo na tem zaveščenem otoku protikomunistične Kitajske še dve slovenski misijonarki, m. Kallisto Langerholz iz družbe frančiškanskih Marijinih misijonark in pa s. ROZARIJO BRILEJ, ki je nekaj časa delovala v Indoneziji, zdaj pa je na Formozi, kjer ima njena družba Pomočnic vernih duš več postojank. Tole piše našemu uredniku ta misijonarka, in sicer najprej iz Peipu:

„Prejela sem vaše pismo, ki ste mi ga pisali meseca aprila, in isti dan sem tudi prejela po dr. Janežu misijonski dar 70 dolarjev. Prav lepo sem

Misijonar Franc Rebol M. M. je v svojem misijonskem okrožju na Formozi postavil tole novo podružno cerkev, predvsem s pomočjo svojih domačih in drugih rojakov iz USA.

Vam hvaležna za vse! Bog naj obilno povrne dobrotnikom! Pišem bolj redkokdaj, a molim vsak dan za vas in za vse dobrotnike slovenskih misijonarjev.

S s. Kalisto sva se že dvakrat videli in tudi dr. Janeža sem enkrat srečala, ko sem šla obiskat eno naših sester, bolnico v njegovi misijonski bolnišnici. Misijonarja Francita Rebola pa še nisem videla; upam, da se tudi z njim o priliki srečam.

Koncem maja se je pet naših sester naselilo v mestu Taipeh. V začetku sem šla tudi jaz tjakaj, da sem pomagala pri pripravi vsega potrebnega; bila sem teden dni tamkaj.

Na našem misijonu smo imeli o Veliki noči dvajset novokrščencev, večinoma že starejših ljudi. Mladino je zelo težko pridobiti, čeprav se ji skušamo na vse načine približati.

Tu sem naletela na nekaj žalostnega, česar tudi druge naše sestre, ki že da-

lje časa delujejo v raznih misijonskih deželah, niso doživele. Družine tu prodajajo in kupujejo otroke kakor pri nas živino..., posebno deklice, pa tudi dečke. Poznam več družin, ki so imele po štiri ali več otrok, pa so vse razprodali na razne strani, kar se jim zdi čisto naravno in nič slabega...“

Dosedanje vrstice je misijonarka pisala sredi septembra, nadaljevala je pa pismo na novem misijonu v Taipeju sredi meseca novembra, kamor je bila premeščena:

„Nenadoma sem bila premeščena v Taipei, kjer sem najprej opravila duhovne vaje, potem sem se pa morala vreči na delo, ki me je čakalo. Tu Vam pošiljam sliko, ki so jo posneli o priliki obiska tukajšnjega kitajskega škofa Čena, ki je daroval prvo sveto daritev v naši mali kapelici na tem novem misijonu. S to kapelico se bomo morale zadovoljiti, dokler nam sredstva ne omo-

gočijo sezidati kaj večjega, kar pa ne bo tako kmalu...“

HONGKONG

Iz tega velemesta pred vrati rdeče Kitajske nam piše s. ERNESTA KO-SOVEL sredi meseca decembra tole:

„Kako me je razveselila krasna knjiga «Duhovne vaje», ki ste mi jo poslali. Saj imamo tu v samostanski knjižnici veliko duhovnih knjig, a nobene ni v našem jeziku, pa je materni kruh najboljši in najbolj tečen, posebno če je dan z ljubeznijo in žrtvijo. Tako gledam na to lepo slovensko knjigo, kot na res pravi kruh za mojo dušo. — Tudi slovenski bogoslovci so mi poslali iz Ljubljane koncem meseca oktobra lepo pismo in sliko škofov ob proslavi 500-letnice ljubljanske škofije. Hvala Bogu za vse milosti in dobrote! Brezmadežna

Mati naj izprosi od svojega Sina, da bi v vseh slovenskih srcih živel in kraljeval Kristus!

Srečne in blagoslovljene božične praznike in milosti polno novo leto naj Vsemogočni dodeli vam in vsem dobrotnikom!“

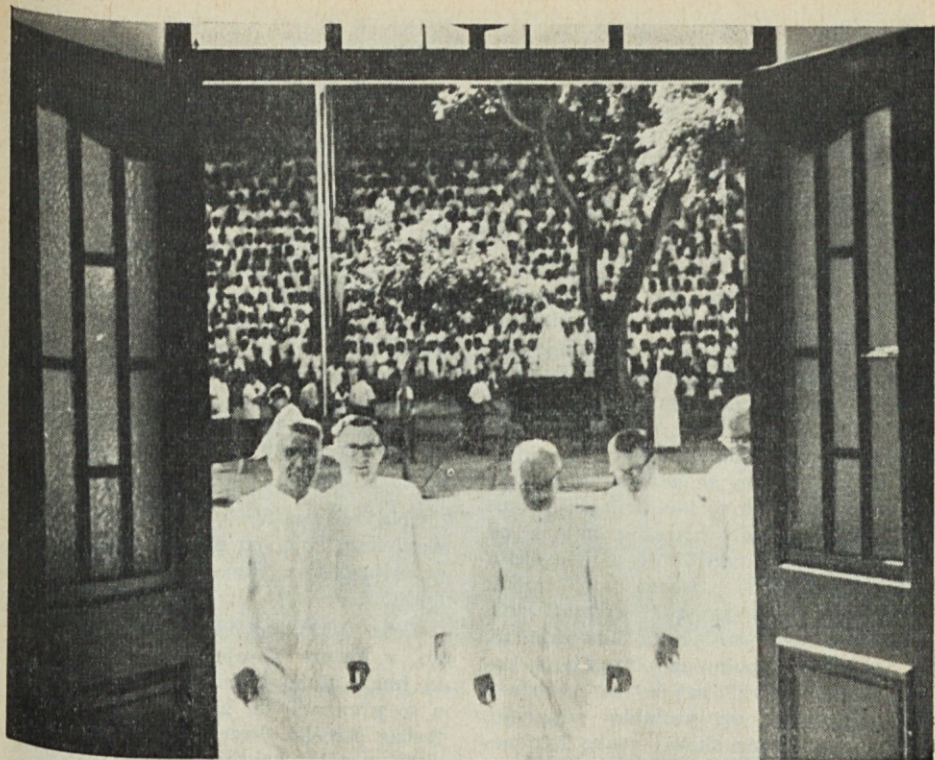
VIETNAM

Salezijanski misijonar g. ANDREJ MAJCEN je bil avgusta meseca določen za predstojnika na novi postojanki, o čemer takole piše g. Wolbangu C. M.:

„Od 30. avgusta sem tu v Tram Hanh (izg. Čamhajn) v gorah blizu mesta Dalat. Sem za predstojnika in magistrata novincev. Podnebje je precej hladno, zato se veliko bolje počutim kot v Saigону. Tudi od novincev se lahko zahteva več in bolj solidno delo na poti krščanske in redovne popolnosti. V Saigону v gotovih dnevih in mesecih

Misijonarka na skrajni levi je naša rojakinja s. Rozarija Brilej iz družbe Pomočnic vernih duš ob priliki, ko je škof Čen blagoslovil njihovo kapelico v Tajpeju ne Formozi.

Salezijanski provincial obižiče salezijanski zavod v Makao, kjer deluje tudi naš g. Stanko Pavlin (prvi na levi) kot podravnatelj.

ni mogoče niti dobro misliti in še manj delati, ko je taka vročina.

Tu imamo 10 hektarjev zemlje in 7 hišic. Seveda nam še marsikaj manjka, posebno pogrešamo električno razsvetljava, peč, kopalnico, prevozno sredstvo, bolj primerno skupno spalnico, itd. Pa bo že božja Previdnost kako poskrbela.“

SIAM

Pomoč iz sklada 1961 je bila materi NOVAK O.S.U. v Bangkoku poslana po misijonski sodelavki gospe A. Tushar v U.S.A. Misijonarka se zahvaljuje in poroča tej gospej takole:

„Bog povrni Vam in slov. dobrotnikom za tako lepo vsoto, ki ste nam

jo poslali! Molim in žrtvujem, da se vsaj nekoliko odškodujem. Dragoceni dolarji so šli naravnost v stavbni sklad za novi zavod Mater Dei, ki ga zidajo. Staro šolsko poslopje je bilo res že v slabem stanju, ker leseno in je terjalo vedno nova popravila. Novo poslopje je iz opeke, kar pomeni za nas velik napredek, saj bo v tropičnem podnebjju veliko bolj trpežno in manj vlažno. Grajeno je v lepem modernem siamskem slogu, kot toliko novih zgradb v Bangkoku. Gmotni položaj nam zaradi te gradnje kajpada povzroča nemalo skrbi, kajti šolnina tistih otrok, ki jo sploh zmorejo, je komaj za sprotne stroške, dočim je treba za gradnjo iskati posojil, kar ni lahka stvar in zelo bre-

meni. Zato se dragim dobrotnikom posebno lepo zahvaljujemo!

Tu v naši samostanski družini smo prava družba narodov... Dvajset nas je; mati provincijalka in šest mladih sestra so Siamke, druge smo pa iz najrazličnejših delov sveta, največ iz USA. Na toliko strani prosijo za misijonarke, poklicev je pa malo, in tako je dela ogromno za malo delavk. Po Marijini zaslugi je naša šola na zelo dobrem glasu in starši, tudi budistični ali materialističnega mišljenja nam zelo radi zaupajo svoje otroke. Me pa jih skušamo na vse načine seznanjati s krščansko moraliko in našo sveto vero. Sprebrnjenj je prav malo, a delo ni izgubljeno, kajti mladina se seznanja z Bogom in preko mladine se mu približajo družine. Od časa do časa pa katera od deklet dobi dar vere in je pripravljena vse žrtvovati, da postane katoličanka. Seveda moramo pri tem ravnati zelo previdno, kajti ko dekleta šolo zapuste, so nekatera popolnoma odtegnjena katoliškemu vplivu, in če se poroče z nekataličanom, vse prelahko odpadejo. Imamo pa vseeno skoraj vsako leto nekaj krstov. Letos na praznik Kristusa Kralja bo krščenih kakih pet malih iz osnovne šole in ena učiteljica, naša nekdanja učenka. Ob isti priliki bo nad 30 prvih svetih obhajil. Naše šolsko leto začne sredi maja, zato imamo te slovesnosti navadno za praznik Kristusa Kralja, sredi šolskega leta. Med nad 1.300 učenkami jih je več kot 300 katoliških, a precej jih pride iz bolj slabih katoliških družin. Molite, prosim, za te družine in njih otroke v Bangkoku in okolici, na deželi! Razlika med življenjem na še zelo nenapredni deželi in pa v tem milijonskem mestu, ki je zelo materialistično, je velika in rdeča nevarnost resno preti.“

INDIJA

Isti misijonski sodelavki ge. Tushar v USA piše tudi misijonar g. PAVEL

BERNIK S.D.B. iz Yerkauda v južni Indiji:

„Čudili se boste, da v Katoliških misijonih toliko časa ni glasu o meni. Delo v semenišču, pa četudi smo v misijonih, je skoraj prav tako kot kje drugje v Evropi ali Ameriki. Bog je blagoslovil nekatere kraje tu v južni Indiji z izrednim številom duhovniških in redovnih poklicev. V našem zavodu tu imamo okoli 80 mladih fantov, novincev in klerikov, ki se pripravljajo na duhovniški stan in na misijonsko delovanje med svojimi rojaki.“

Uredniku KM pa piše jezuitski brat IVAN GERMEK iz Mangalore-ja, v začetku decembra:

„Najlepše se Vam zahvaljujem za poslani dar, kajti tu imamo mnogo prilik za dobra dela, denarja pa vedno premalo...“

Leta 1959 smo odprli novo postojanko, v katero sprejemamo samo dečke, ki imajo duhovniški ali redovni poklic, a so preubogi, da bi se mogli šolati na lastne stroške. Precej jih je v tem zavodu v teku kratkih let že dobilo temelje in so že odšli vsak v svojo smer: nekateri v škofijsko semenišče, drugi k frančiškanom in ostali k jezuitom; upam, da bodo ostali zvesti božjemu klicu. Tu v našem kolegiju mnogim revnim učencem dajemo brezplačno kosilo; zdaj jih je takih nad 100. Tako, vidite, nam je Vaša pomoč zelo dobrodošla!“

Sredi novembra je naše uredništvo prejelo razglednico ladje, na kateri potuje v Italijo iz Indije misijonarka s. TEREZIJA MEDVEŠČEK; takole piše ta misijonarka:

„Presenečeni boste pogledali, ko dobite te vrstice iz Adena, kjer ostanemo pet dni. Potujem s to ladjo v Italijo. Upam, da ste prejeli moje pismo, ki sem Vam ga pisala še na misijonu. (Op. ured.: Pisma, v katerem nam je misijonarka gotovo razložila namene

Misijonar-domačin nadzoruje delo pri gradnji povečave gimnazije sv. Antona v Kalkuti.

svojega potovanja, do sedaj še nismo prejeli.) Če poznate kaj dobrotnikov v Sloveniji, pišite jim, naj mi kaj lepega pripravijo za Indijo. Če mi boste kaj pisali, mi pišite na naslov v Turin, kamor tudi pošljite obljubljeni delež iz sklada, ki mi bo zelo prav prišel, ker moram nakupiti veliko strojev za naš misijon, da jih vzamem s seboj, ko se vrnem. Mnogo pozdravov vsem misijonskim prijateljem!“

Iz te kartice razpoznamo, da so predstojniki poslali misijonarko v domovino na oddih, katerega je prav gotovo potrebna, kajti nad 30 let že neprestano deluje v Indiji, ne da bi se kdaj podala na obisk v domovino. Bog ji daj tamkaj doživeti lepoto naše dežele in dobroto ljudstva, da bo šla duhovno in telesna osvežena ter gmotno obogatena nazaj na svojo ljubljeno postojanko!

MADAGASKAR

Iz pisem, ki jih je misijonarka, usmiljenka s. MARJETA MRHAR pisala ge. Tusharjevi, g. Wolbangu in pa svoji teti v U.S.A., posnemamo sledeče zanimivosti iz njenega delovanja in razmer na novem misijonu.

„Marca meseca sem bila premeščena na novo postojanko Vohipeno, ki je precej oddaljena od dosedanje moje postojanke. Tu sem prevzela delo v dispanzerju, kamor pride 150-180 bolnikov dnevno po pomoč; to dopoldne. Popoldne je pa toliko drugega dela, da je vsak dan prekratek. Dvakrat tedensko grem obiskat bolnike v bolnišnico, dvakrat tedensko v kako vas, kjer poučujem katekizem, a to le, če vreme dopušča, zlasti, ker je treba iti čez veliko reko v majhni pirogi, kakor se imenuje mala barčica, ki jo vodita dva možakarja, eden spredaj, drugi zadaj,

z dolgim kolom v rokah. Večkrat v tej pirogi stojim do gležnjev v vodi; če je slabo vreme, je pa še več nevarnosti. Poučevanje krščanskega nauka je težka stvar, ker otroci ne znajo brati in se morajo vse naučiti na pamet, kar pa hitro pozabijo, pa je treba vedno znova začeti. Od časa do časa gre tudi duhovnik v te oddaljene vasi, kjer kar na prostem postavimo oltar, na katerem daruje sveto mašo. Včasih je treba obhoditi celo vas, preden staknemo mizico. Ob takih prilikah si mislim, da je tu Jezus pač še bolj reven kakor je bil v betlehemskem hlevcu... Tako je bila na hinkoštni ponedeljek sveta maša v 10 km oddaljeni vasi, v kateri je bila do leta 1945 skromna cerkvice; a ljudje so skoraj pozabili, da so imeli kdaj cerkev v svoji vasi in so z odprtimi usti sledili svetim obredom, ne da bi kaj razumeli. Vse, kar je krščanskega pri njih, je to, da povečini dajo otroke krstiti. Tudi ta dan jih je bilo osem krščenih, od katerih je eden prejel ime Friderik, pa sem se spomnila na našega Barago in ga prosila, naj odpre srca teh duš, da bi spoznale Boga in ga vzljubile. Priporočam jih tudi Vašim gorečim molitvam!“

Iz pisma misijonarke g. Wolbangu:

„Danes, ko Vam odgovarjam na Vaše drago pismo, je ravno misijonska nedelja, katero tamkaj gotovo obhajate z vso slovesnostjo in misijonsko vnemo. Pri nas tu je pa vse tiho, le skromen spomin pri sveti maši v posebni molitvi za širjenje vere, to je bilo vse.“

Vaša velikodušna ponudba, da nam pošljete kako cerkveno posodo, me je zelo razveselila, kajti bila je kot odgovor na mojo skrito željo. Zaupali so mi namreč v skrb cerkveno perilo in druge potrebščine za našo in druge kapelice po vaseh. Ne morete si predstavljati, kako sem našla vse revno in staro in raztrgano; kar pretreslo me je ob misli, kako so pustili ljubega Jezusa bolj revnega kot ubožce; skoraj vse je bilo treba sežgati, ker se popraviti ni

več splašalo. Obrnila sem se na č. sestro Šmalc v naši materini hiši v Parizu in ta mi je že poslala mašni plašč in dva oltarna prta. Tudi sestra prednica se je že obrnila na nekatere dobrotnike s prošnjo, da nam kaj primernega pošljejo. Ko sem ji povedala, da je Vaš misijonski krožek pripravljen podariti nam kelih, se je tega zelo razveselila, ker je sedanjí že zelo izrabljen. Prepričani bodite, da ne jaz ne moje sestre ne bomo pozabile naših dobrotnikov v molitvah!

Kot razvidite iz gornjega, je tu že veliko katoličanov, a so popolnoma zapuščeni in nepoučeni, zaradi pomanjkanja duhovnikov. Zato se tu škofje zelo trudijo, da bi dobili kaj več duhovnikov-misijonarjev. Tako upajo na prihod še več naših sobratov lazaristov iz turinske province, pred vsem pa tudi na 10 duhovnikov iz Poljske, ki doslej še niso mogli dobiti dovoljenja od strani oblasti, da zapustijo deželo in odidejo v misijone. Molimo zelo v ta namen!

Vašemu znancu g. Kingu sem sporočila Vaše pozdrave in se lepo zanje zahvali. Zelo se trudi za svoje semenišnike in veliko truda ga bo stalo, preden bo mogel pripraviti nekaj Malgašev za vstop v veliko semenišče. Malo semenišče je v Tarafangani in stoji zraven kolegija, v katerem poučujejo bratje Presvetega Srca, tako da semenišniki lahko iz semenišča hodijo v šolo k tem bratom. Letos jih je 22, a v koliko bodo vztrajali in prišli do duhovniškega poklica, je pa še zelo v božjih rokah.

Obadva naša škofa sta odšla v Rim na koncil, polna načrtov, kako bosta skušala dobiti novih misijonarjev za ta otok, da se z delom pohiti, kajti nacionalna zavest se tudi v tem narodu zelo budi in bolj in bolj zavračajo vse tuje. Že sedaj nekaterih cerkvenih običajev ne sprejemajo, češ da so uvoženi, da so običají Evropejcev. Vedno več je tudi otrok, ki zapuščajo misijonske šole in gredo v državne, kjer imajo več svobode in nič verouka. Nekateri izmed njih prejmejo prvo sveto obhajilo, potem pa

vse skupaj puste in ne izpolnjujejo nobene svojih verskih dolžnosti. Delo v tej deželi je res zelo težko in polno razočaranj, a ne bi bilo prav vse skupaj pustiti, nasprotno, treba je pomnožiti in izboljšati delo ter vse storiti, kar mogoče, dokler je še čas.

Prejela sem pismo g. urednika KM in sem mu poslala daljše pismo z nekaj slikami. (Op. ur.: Dosedaj, ko tole objavljamo, pismo naše misijonarke še ni dospelo v Argentino...) Naj pa tudi tu popišem srečo, ki sem jo doživela, ko sem mogla na Madagaskarju spregovoriti slovensko. Med tremi duhovniki, ki so pred kratkim prišli iz turinske province lazaristov, se je znašel eden Slovenec, g. Ivan štanta iz Gorice, ki je študiral bogoslovje v Turinu. Vsi trije misijonarji so že obiskali vse naše postojanke, a zdaj so pri jezuitih v mestu Arubusica, kjer študirajo domačinski jezik, potem pa bodo prevzeli misijona v Betruka in Amboasar."

Svoji teti gospe Gliha v Clevelandu pa misijonarka tole piše:

„Zelo sem srečna v tem kraju, ki je bolj na deželi in so ljudje še bolj preprosti, zraven pa tudi resnično nevedni in nebogljeni, to zlasti v vaseh, ki so oddaljene od središča Vohipena, kjer imamo me postojanko. Ko jih obiskujem, ne najdem drugega kot revščino in bedo. Otroci so čisto goli, odrasli pa imajo le kako cunjo iz žakljevine na sebi ali pa iz slame spleteno srajco. Goje nekoliko riža, ki pa ne zadostuje za dostojno prehrano, tako da so večkrat lačni kot siti. Ko prinesejo otroke v dispanzer, so včasih tako izčrpani, da nobeno zdravilo nič ne pomaga. A vse večja je pa duhovna beda, kajti zaradi pomanjkanja misijonarjev so silno versko nevedni, čeprav so po večini krščeni. Prosimo Boga, naj pošlje delavcev na svojo žetev in naj zlasti obudi veliko poklicev med domačini.

Sestre se tukaj zelo trudijo za vzgojo ženske mladine. Poleg osnovne šole

imajo gospodinjsko šolo. Toda prav letos smo zelo v skrbeh za učiteljice, ker ni dovolj sester, laične osebe pa ne vzdržijo dolgo v tem revnem kraju in nezdravi klimi. Današnja napredna mladina povsod išče komoditete in zabave, tu v Vohipenu pa ni ne elektrike, ne kina, ne radia in nobenega razvedrila, le šola in skromna cerkva... Ostati tu, je za mladega človeka res žrtev. Ali bomo našle dovolj učiteljic, ki bodo zmogne te žrtve...? Zaupamo v božjo pomoč!"

Še več podatkov o misijonarju ŠTANTA C. M., ki deluje na Madagaskarju. Povzemamo jih iz Katoliškega glasa, ki jih je objavil o priliki njegovega odhoda v misijone:

„Te dni odpotuje iz Francije v misijone na Madagaskar lazarist č. g. Ivan štanta. Njegova želja je bila, delovati za širjenje Kristusovega kraljestva v misijonih. Zato je sam prosil, da bi ga poslali v Indonezijo. Ko je bilo že vse pripravljeno za njegov odhod na Javo, je novo izdani odlok ta odhod preprečil. Na njegovo ponovno prošnjo so njegovi predstojniki določili njega in tri njegove sobrate za misijon na Madagaskarju.

Misijonar Ivan štanta se je rodil v Mirnu 18. marca 1933. Njegova mladost ni bila vesela. Videl je, kako mu je med zadnjo vojno dom gorel, očeta so mu odpeljali in ni ga več videl, stara mati in bratec sta umrla vsled bombardiranja. Osnovno šolo je obiskoval v Mirnu, slovensko srednjo šolo pa v Gorici. Nato je vstopil k lazaristom in nadaljeval študij v Piemontu. Semenišče je dovršil v Genovi, kjer mu je kardinal Siri podelil mašniško posvečenje dne 29. junija 1959.

Novomašnega slavlja, ki je bilo na Mirenskem gradu 19. julija 1959, se je med mnogimi duhovniki udeležilo tudi več duhovnikov sobratov Mirencev."

(Kat. glas, 23. 8. 1962.)

AFRIKA

Prvo pismo novega slovenskega misijonarja, pisano č. g. Wolbangu v USA. Je to jezuitski brat-laik FRANC PREGELJ S. J., ki je pred časom odšel v misijone iz Evrope, in sicer v Južno Rodezijo v Centralni Afriki. Takole piše:

„Prelepa Vam hvala za poslani dar Slovenske misijonske zveze. Denar sem porabil za nakup kipa sv. Jožefa v naši kapeli, kajti doslej smo imeli samo sliko. Tudi se prav lepo zahvaljujem za „Kat. misijone“, ki mi jih pošiljate. V redu jih prejeman in z velikim veseljem prebiram.

Naj se Vam malo predstavim. Doma sem iz Primorske, in sicer iz Cola nad Vipavo. Zadela me je enaka usoda kot na stotine drugih Slovencev. Po vojni sem bil v raznih taboriščih v Italiji in Nemčiji, decembra 1947 sem pa prišel v Anglijo, kjer sem bil zaposlen v premogokopih do januarja 1959, ko sem vstopil k jezuitom v Londonu. V Afriko sem prispel decembra 1960. V začetku sem se nekaj časa učil jezika domačinov ter poučeval angleščino in verouk v šoli. Moram pa znati vsakega nekaj, ker vsakega nekaj delam: mizarstvo, zidarstvo in podobno. Pomagam tudi v novicijatu, ki smo ga odprli za jezuitske brate domačine; zaenkrat imamo samo 5 kandidatov. V kratkem vstopijo v novicijat tudi nekateri domačini za duhovniški poklic. — Priporočam se Vam v molitev in se še kaj oglasite!“

Iz Konga imamo spet kup novic, ki nam jih podaja v dveh svojih pismih misijonski brat KAREL KERŠEVAN C. M.:

„Sredi prejšnjega meseca sta nam dospela na pomoč dva nova mlada sobrata-duhovnika, eden je Holanec, drugi Belgijec-Valonec, to pomeni, da gori francoščino in je poleg tega preživel skoraj ves dosedanji čas poklica v Franciji. Ta slednji, ki je nečak našega prejšnjega tukajšnjega vizitatorja, ima

v Kongu rodno sestro usmiljenko. Imamo tu še dva taka primera, da ima misijonar-duhovnik tu sestro-misijonarko; če zraven dodamo še naju dva z Marcelom, ki sva si tudi rodna brata (op. ur.: v Kongu deluje poleg misijonarja Karla Kerševana tudi njegov brat Marcel Kerševan, in celo kakih deset let več...), smo misijonarji in misijonarke obeh Vincencijevih družb tu precej sorodstveno povezani...

Preteklo nedeljo smo pa tu v Bikoru užili lepo merico misijonske utehe. Iz Evrope so se vrnile tri domače sestre usmiljenke črнке. Ob prevratu so pet novink poslali od tu na varno v Belgijo, kjer so se šolale in redovno vzgajale. Dve sta še ostali tam, da nadaljujeta študije, tri pa so se vrnile vse zadovoljne. Zdaj že delujejo v šoli, kjer bodo med drugim poleg njihovega domačega jezika, učile dekleta tudi lepe francoščine. Hvala Bogu, usmiljenke imajo tu kar lepo število črnh novink in se nam v tem pogledu obeta lepša bodočnost.

Tu razmere še vedno niso urejene, nasprotno, zmeda je vedno večja. Točasno delijo prejšnje province v manjše številnejše, s čimer pa vsi ne soglašajo, dasi je bilo sklenjeno. To pa povečuje upravno anarhijo. Povsod stavkajo, ne zaradi nizkih plač, kot je bilo to včasih, ampak ker plač sploh ne prejemo, ponekod že deseti mesec ne. Ker stavkajo iz istega vzroka tudi učitelji, zato so šolarji na cesti.

Naš škof je pred nekaj dnevi odpotoval v Rim skupaj z belgijskim vizitatorjem, ki je bil tu na obisku. Že za dvanajsti september sta imela rezervirano letalo, pa je osebje letališča tedaj stavkalo in so letala kar preletela letališče, ne da bi se ustavila. Naslednji odlet je bil zgovorjen za 3. oktober. Pa ker se je začel Čombe s svojimi žandarji zadnje čase spet nekaj kujati, je Mobutu zasegel vsa hitra prevozna sredstva za prevoz svojih čet proti Katangi. In letalo spet ni bilo na razpolago...

Dve rodni in redovni sestre v Južni Afriki, s. Benigna in Alojzija Šteh. — Spodaj: Šolski otroci z učiteljstvom na njih misijonu v Rhynsdorpu.

Naših dveh visokih potnikov se je končno na posredovanje tukajšnjega poljskega zdravnika dva dni kasneje usmilo tovrno letalo Združenih narodov in je poleg prtljage tudi njiju naložilo. Sedla sta kar na zaboje in se lepo odpeljala do Leopoldville-ja, kjer sta pa kmalu našla primerno zvezo za nadaljno pot. To je tudi lep primer naših sedanjih razmer... Imamo pa potniški promet tudi po reki Kongo navzdol, 500 km daleč. Po duhovnih vajah v juliju je bil eden mlajših sebratov premeščen na postajo Bolobo in je z vso svojo robo potoval s to ladjo. Ko je prišel na cilj, je izjavil, da je bila to njegova prva, a tudi zadnja vožnja v teh okoliščinah. Na ladji gospodarijo izključno črnci, pa je bivanje belih, zlasti misijonarjev in misijonark med njimi domala nevzdržno. Nalože namreč na ladjo dva ali trikrat več potnikov kot je to dovoljeno in normalno. Povsod nesnaga, nered in nedostojnost.“

Iz Južne Afrike je pisala več pisem m. KSAVERIJA LESJAK O.S.U., in sicer g. Wolbangu C. M. in družini Oven v U.S.A. Iz teh pisem povzemamo, da je bila zadnje čase določena za ravnateljico njihove šole v tamkajšnjem misijonu in da ji je to naprtilo nove skrbi na glavo, zlasti tudi finančne probleme. Zahvaljuje se za hitro pomoč, ki jo je prejela od slovenskih misijonskih prijateljev, zlasti še gospej in gospodu Oven za darove 15 krstov. Poroča, da so vložile prošnjo za novo šolo v zamorski vasi. Takih dovoljenj katoliškim šolam tamkajšnje protestantske oblasti ne dajo rade. — Na vigilijo Vnebohoda so imele pa posebno lep praznik: krstna voda je oblila glave 71 otrok, ki so jih misijonarke na to pripravile. Še nikdar preje niso imele tolike skupine. Naslednji dan je bila slovesnost prvega svetega obhajila, tudi 77 otrok. Misijonarka pravi, da so taki dnevi za misijonske delavce uteha in pobuda obenem.

Še druga slovenska uršulinka iz Južne Afrike se nam je oglasila, in sicer s. BRIGITA BREGAR O.S.U., ki se kratko zahvaljuje za prejeto darilo:

„Pred tednom sem prejela dragoceni ček, za katerega se prav iskreno zahvaljujem plemeniti dobrotnici gdč. Ilija Mariji iz Venezuele. V svojih molitvah se je bom še posebej spominjala kakor tudi vas in vseh misijonskih prijateljev! — 28. avgusta je tu pri nas zapadel sneg; vse je bilo belo, tudi drevje. Tako veliko snega tu v Južni Afriki še nismo videli. Zdaj pa spet pričinja pripekati sonce. — Še enkrat Bog plačaj za vse, kar nam pomagata, da moremo čim več storiti v prid dušam na misijonskem polju!“

Tudi s. VINCENCIJA NOVAK iz družbe Oblatinj sv. Frančiška Saleškega se v pismu č. g. Wolbangu zahvaljuje za poslani misijonski dar:

„Pred nekaj dnevi sem prejela dar naših misijonskih dobrotnikov, za katerega se vsem prav iskreno zahvaljujem! Naj bi bil Bog vsem bogat plačnik! Lepo vsoto 60 dolarjev mi je prinesla s. Pogorelec, ko je prišla k nam na letne duhovne vaje. Denar mi bo zelo prav prišel, kajti meseca januarja sem bila prestavljena iz meni dragega Keimoesa, kjer sem delovala 26 let, semkaj v Matyeskloof, kjer imamo novicijat za domačinke in tudi za bele sestre. Odprli smo tudi višjo privatno šolo. Lahko si predstavljate, da imamo s tem tudi več stroškov in potreb. Zelo se moramo truditi, če hočemo ohraniti našo katoliško mladino dobro sredi vedno bolj pokvarjenega sveta. Na tej višji šoli imamo zdaj 60 dijakov in dijakinj. Na šoli poučujejo trije duhovniki in dve naši sestri, ki sta končali univerzo. Poučujejo od jutra do večera z veliko požrtvovalnostjo in ljubeznijo. V osnovni šoli pa imamo zdaj 350 učencev, od katerih jih je kar 170 notranjih, ki jih moramo v misijonu s prav vsem

Z misijona m. Ksaverije Lesjak O.S.U. v Randfonteinu, Južna Afrika.
Naša misijonarka stoji v sredi.

oskrbeti, ker se starši le malokdaj spomnijo, da bi kaj prispevali. Radi bi začeli z gradnjo novega šolskega poslopja, pa zaenkrat še ne smemo na to misliti, ker manjka sredstev.

Zelo se Vam priporočam v molitev, kajti predstojniki so me določili za predstojnico tega težkega misijona. Tu imam 15 sester, od tega 8 domačink in 7 belih, veliko, a vse premalo za veliki delokrog. Molimo, da bi Bog obudil kaj novih poklicev!“

JUŽNA AMERIKA

Med Čulupi Indijanci delujejo slovenske šolske sestre, tam na meji med Argentino in Paragvajem. Zlasti dolgo se že žrtvuje med njimi s. SERAFINA ČERNE, ki se nam je pred kratkim oglasila s tem pismom:

„Prav iskreni Bog plačaj vsem dragim dobrotnikom za poslani dar! Spo-

minjala se Vas bom v svojih skromnih molitvah, zlasti pri sveti maši in svetem obhajilu.

Slovenske šolske sestre med Čulupi-otroki na meji med Paragvajem in Argentino.

Na Veliko soboto smo imeli spet slovesnost sv. krsta. Bilo je krščenih pet družin, nekaj že zelo priletnih mož in žena ter nekaj naših gojencev. Skupaj 29 novokrščencev. Zelo ganljivo je videti posebno stare ljudi, ko jih oblije krstna voda. Kdo ve, kakšne grehe prinesejo h krstu, iz celega svojega življenja, krstna voda pa vse izmije in je duša lepa, prelepa. Vsi odrasli so med mašo nato prvi pristopili k mizi Go-

spodovi. Med letošnjimi novokrščenci je bilo spet nekaj naših bivših gojencev, ki so nam pred 26 leti ušli iz misijona. Spominjam se dobro posebno ene, kako sva jo s s. Evfrozino Jureš celo noč čuvali, da nama ne bi ušla za drugimi; pa je proti jutru v danem trenutku porabila priliko, se skrila in kasneje ušla. Zdaj je pa celo svojo družino pripeljala h krstu in sv. obhajilu. Lepo vsi pozdravljeni!“

misijonsko zaledje

MISIJONSKI KROŽEK V BARAGOVEM MISIJONIŠČU

Kot je misijonskim prijateljem znano, ima Baragovo misijonišče slovenskih lazaristov v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu tudi namen, delati za nove slovenske misijonske poklice.

To je važna, a v zamejskih okoliščinah trda naloga. Skoraj 15 let smo že protikomunistični izseljenci v Argentini, cvetoče versko življenje gojimo, slovensko bogoslovje imamo, iz katerega je izšla množica duhovnikov..., a prvi in zadnji slovenski misijonar, ki je v teh petnajstih letih odšel iz Argentine v misijone, se je poslovil pred skoraj 15 leti, in to je bil *laik* — misijonski zdravnik.

Da bi slovenska skupnost vsaj v bodočih letih doživela odhod kakega slovenskega misijonarja iz Argentine v misijone, v ta namen Baragovo misijonišče žrtvuje mnogo: vzdržuje slovensko šolo za tiste fante, ki vstopijo z željo, postati duhovniki in misijonarji, ako bi jih Bog v to poklical.

Večinoma so to fantiči iz Slovenske vasi, nekaj pa jih je tudi od drugod. Oni iz Slovenske vasi pridejo v misijonišče zjutraj ob sedmih k službi božji, nato zajtrkujejo in imajo do 12 šolski

pouk, nakar gredo domov kosit. Takoj po kosilu pridejo spet in ostanejo do pol sedmih pri skupnem študiju, molitvi in razvedrilu. Oni od drugod pa imajo vsi oskrbo v misijonišču, le za velike počitnice gredo domov in pa seveda za božič in veliko noč.

Letošnje leto je živelo tako v misijonišču 15 fantov, razdeljenih v tri razrede: zadnji letnik ljudske šole, (katera traja v Argentini kar 7 let), prvo in drugo gimnazijo. Uče vse predmete štirje slovenski duhovniki-lazaristi in šola ima „pravico javnosti“ kot podružnica javno priznane apostolske šole argentinskih lazaristov v Escobarju.

No, teh 15 gojencev Baragovega misijonišča je pred tremi leti ustanovilo svoj misijonski krožek. Imenuje se „Baragov misijonski krožek“. Sestanke ima navadno vsakih 14 dni, delovanje je pa po malem kar stalnega značaja. Da se ne pozabi nobena veja misijonske akcije, je vse življenje in delo krožka razdeljeno na referate, ki jih vodijo referenti in njih pomočniki pod vodstvom ožjega odbora, ki ga sestavljajo predsednik, podpredsednik, tajnik in blagajnik. Iz tega, kar se je v okviru referatov delalo v tekočem letu, bo razvidna vsebina življenja tega skromnega misijonskega krožka.

Pogled na cerkev Marije Kraljice (za njo stavba Baragovega misijonišča) v Slov. vasi v Lanusu.

Misijonski tisk: Za spoznavanje misijonstva imajo obvezno branje „Katoliških misijonov“ in branje argentinskega misijonskega glasila. Na sestankih ponavljajo in debatirajo njih vsebino.

DŠV in DSD: Sami so člani ene ali druge teh dveh papeških misijonskih družb. Posebej pa se zavzemajo za Družbo Svetega Detinstva med otroci Slovenske vasi, katerim od časa do časa razdele misijonske podobice s spodbudo k molitvi in darčkom za misijone. Pred kratkim so kupili nabiralnik — kipec zamorčka, ki se v zahvalo vsakemu priloži, če vrže v zarezo novец. Ta misijonski nabiralnik je namenjen predvsem za sestanke krajevnega Marijinega vrtca, kajti tja otroci radi prinašajo svoje prihranke za misijone.

Stik z misijonarji: Najtesnejša povezava zaledja z misijonskim poljem je pač v dopisovanju z misijonarji. Tako si Baragov misijonski krožek dopisuje z o. Vladimirjem Kosom SJ na Japonskem, katerega se fantje radi spominjajo v molitvah in mu od časa do časa pošljejo kake dolarčke.

Dopisovanje s študenti v misijonih: To je šele v začetku. Brata Udovča, ki deluje v jezuitskem kolegiju v Darjeelingu pod Himalajo, je krožek prosil, naj sporoči naslov kakega dijaka tega zavoda, ki bi si dopisoval z njimi.

Misijonske prireditve: Krožek je pripravil za misijonsko prireditev v proslavo misijonske nedelje 1962 v Buenos Airesu kar dve igri, ki sta zahtevali od njih veliko žrtev, katere so z veseljem vzeli nase.

Molitve in žrtve: Poleg zasebnih molitev za misijone krožkarji od časa do časa molijo v cerkvi Marije Kraljice kratko misijonsko molitveno uro. Pogosto so spomnjeni in povabljeni, naj križe in težave svoje mladosti darujejo Bogu za misijone.

Znamkarstvo: Pri urah risanja so fantje v šoli narisali naslovno stran velikih belih kuvert z različnimi misijonskimi motivi in napisom: „Znamke za misijone“. Narisali so okrog 100 kuvert. Potem so šli po hišah in razdelili kuverte ter povabili ljudi, naj rabljene

znamke spravljajo vanje; od časa do časa jih bo misijonski znamkar obiskal in jih pobaral, se je li že kaj znamk nabralo.

Baragova zadeva: Vsak dan krožkarji skupaj molijo za Baragovo beatifikacijo. Nabavili so si veliko Baragovo podobo, ki jo za vsak sestanek krožka obesijo na tablo in okrase, tako da jim je veliki vzor ves čas pred očmi. Sklenili so, da bodo prevzeli prodajo novega zvezka Baragove knjižnice po Slovenski vasi.

Kot je iz gornjega razvidno, krožek zaenkrat nima v programu sistematičnega študija misijonstva, kot je bilo to pri nekdanji Slovenski misijonski dijaški zvezi v domovini. Šola namreč tu študijsko veliko bolj zaposli kakor je bilo to doma, to pa zato, ker poleg celotnega uradnega učnega načrta vsebuje še zelo veliko ur latinščine, slovenščine, verouka in drugega v slovensko dopolnilo argentinskega učnega načrta. A spoznanje misijonstva bodo krožkarji v veliki meri pridobili mimogrede ob raznih misijonskih akcijah, izpolnjevanje naloge raznih referatov. Obenem se bodo pri delu za misijone navzeli tega, kar je za misijonske kandidate najvažnejše: smisla in veselja za misijonske žrtve. „Kar se Janezek nauči, to Janez zna...“ Če se bodo ti fantje zdaj navadili na male misijonske žrtve, bodo, že odrasli, lažje sprejeli nase tudi veliko žrtev misijonskega poklica, če jih bo Bog k njej povabil.

L. L. CM.

MISIJONSKA PREDAVANJA O FORMOZI IN DR. JANEŽU V ARGENTINI

V eni zadnjih številkk „Katoliških misijonov“ smo rojakom javili, da smo prejeli veliko število krasnih skioptičnih slik o kitajski Formozi in cvetočem razvoju Cerkve na tem otoku, zlasti pa o Lotungu in njega znameniti Mari-

jini bolnišnici, v kateri se že skoraj deset let žrtvuje kot misijonski zdravnik naš dr. Janež. Obenem s tem poročilom smo navedli tudi zanimivo vsebino teh novih slik, ki jih je vse izdelal in poslal dr. Janež sam, in smo jih ponudili slovenskim središčem, da jim urednik „Katoliških misijonov“ slike pri-
de pokazati in razložiti.

Stvar je zbudila lepo zanimanje in povabilo je prišlo doslej že od štirih strani: od slovenske skupine v Carapachaju, od vikarijskega misijonskega odseka v Lanusu, od škofovega zavoda in od Slomškovega doma v R. Mejia.

V tem slednjem se je predavanje vršilo ob prav lepi udeležbi; gledavci so na koncu zbrali skoraj 1000 pesov za slovenske misijonarje.

V škofovem zavodu v Adroque se je ob navzočnosti čč. gg. profesorjev, bogoslovcev in študentov predavanje lepo začelo, a se je kazanje slik kmalu prekinilo, ker je prenehal dohajati električni tok in se ni več povrnil. (Smo v Argentini...). A predavatelj se je brž znašel in je ponudil udeležencem, da jim kazanje slik s Formoze prihrani za drugič, ta večer jim pa govori brez slik o vseh slovenskih misijonarjih. Tako je tudi bilo in doživeli smo lep misijonski večer. Kasneje je eden od gg. bogoslovcev iste slike kazal in razlagal na podlagi dr. Janeževih napisov in je bila s tem pomanjkljivost nadoknadena.

Tudi v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu je tamkajšnji vikarijski krožek organiziral kazanje dr. Janeževih slik v mesecu decembru ob lepi udeležbi, ki bi bila še večja, ako ne bi prav tisto popoldne vročina zelo pritisnila.

V Carapachaju se že organizirano predavanje ni moglo vršiti, ker je bila isti dan vseslovenska prireditve v centralni Slovenski hiši. Gotovo bodo tamkajšnji vodilni rojaki našli kak pripravnejši dan v začetku prireditvene sezone.

Slovenski lazaristi imajo v Torontu kar dve župniji in cerkvi za Slovence: Marije Pomagaj in Brezmadežne. V obeh župnijah lepo goje misijonsko misel, kar rodi bogate sadove pomoči za slovenske misijonarje. Tu jih vidimo ob priliki obiska provinciala slovenskih lazaristov v domovini, g. Franceta Jereba C. M. Tako on kot mnogi drugi na sliki so bivši kitajski misijonarji ali pa misijonski delavci v zaledju. V prvi vrsti sede od leve na desno gg. Kopač Janez, Jereb France in Prebil Andrej, vsi trije bivši misijonarji; stoje pa: br. Ciril Verdnik, tudi bivši kitajski misijonar, g. Stanko Boljka, plodoviti sodelavec „Katoliških misijonov“, Franc Sodja, avtor knjig „Pred vrati pekla“, „Prebodeno Srce“ in „Duhovne vaje“ ter ideolog misijonskega zaledja pred leti v domovini, ter Tone Zrnec. Zadnje čase se jim je pridružil še g. Mejač Jože, ki je preje deloval v Baragovem misijonišču in veliko pisal v KM. V Montrealu — tudi v Kanadi — deluje še drug slovenski lazarist, g. Jožef Časl, prav tako bivši kitajski misijonar.

ŠE EN GLAS IZ TORONTA — OD NAJMLAJŠIH

Smo učenci in učenke prvega razreda slovenske šole. Imamo tudi lepega zamorčeka, ki z glavo pokima, če mu daš denar v škatlico. Pridno smo nabirali cente, se odrekli sladkorčkom in nabrali 30 dolarjev, katere Vam pošiljamo za misijone. Zelo radi bi odkupili dva zamorčeka pogana. Radi bi, da bi bil enemu botrček prvi "A" razred, drugemu pa prvi "B" razred.

Naši učiteljci sta sestra Palmína Dvoršák in gospodična Karolina Merhar.

Za vse pišem jaz, učenka prvega "A" razreda, Roža Marija Torkar, 166 Alameda Ave, Toronto 10., Ont., Canada.

MISIJONSKI DAROVI

Na Koroškem so darovali za misijone (v šilingih): N. N. iz Doblre vesi, 100; N. N. iz Škocijana, 28; namesto venca na grob Piopivnikove mame, 50; iz župnije Pečnica, 250; N. N., 450; Urschitz iz Štebna, 50; N. N. iz Štebna, 50; N. N. iz Štebna, 100; M. K. iz Škocijana, 200; N. N. iz Sel, 100; N. N. iz Škocijana za Baragovo misijonišče, 100; šolarji iz Škocijana, 117.27; F. M. iz Št. Jakoba, 50; Kašpar Truppe iz Št. Lenarta v zahvalo za srečno vrnitev iz izseljenstva, 1000; M. M. z Radiš, 20; župnija Škocijan, 200; N. N. iz Štebna, 100; N. N., 200; M. K., Škocijan, 100; N. N. iz Apač, 40; N. N. iz Apač, 1009; N. N. iz Sel, 50; N. N. iz Hodiš, 50; M. K., Škocijan, 100; N. N., 10.23; župnija Šteben, 50; misijonski krožek Lambert Ehrlich, Celovec, 1000; N. N. iz Škocijana, 100; F. Kastner Lojbek, 4; N. N. iz Kazaz, 300; N. N. iz Šmihela, 45; N. N. iz Podgorij, 100; N. N. iz Škocijana, 100; N. N. iz Štebno-Malošče, 300; župnija Škocijan, 100; župnija Škocijan za Baragovo misijonišče, 100; namesto venca na grob Alojzije Truppe daruje Matejeva družina, 100; župnija Pečnica, 250; N. N. iz Spittala, 50; župnija Loče, 600; W. M. iz Gozdanj, 20.

DŠV in DSD

(Argentina, v pesih)

Marn Terezika in Marjana, 50; Pavli Mici, 50; Pavel Malavašič, 100.

Vikarijski misijonski krožek je pobral po Slovenski vasi v Lanusu članarino od sledečih članov:

Rozman Franc, Rozman Lojzka, žitnik Mirko, žitnik Marija, Reven Slavka, Glinšek Ignacij, Glinšek Marija, Virc Rozalija, špacapan Angelca, Habič Ivan, Zajc Anton, Zajc Ivana, Suhadolnik Ivana, Suhadolnik Anica, Jemec Stane, Jemec Reza, Gorše Ivanka, Habič Terezija, Sabotič Marija, Bokalič Vincencij, Bokalič Pavla, Bokalič Marija, Igljič Mihael, Igljič Marija, Gerkman Franc, Gerkman Marija, Gerkman

Franc (ml.), Gerkman Jože, Draksler Anton, Draksler Valentin, Draksler Ivanka, Urbanija Marija, Urbanija Srečo, Urbanija Marija (ml.), Urbanija Cvetka, Lužovec Janez, Lužovec Julka, Lužovec Marija, Avanzo Martin, Burja Anton, Burja Pavla, Burja Anton (ml.), Burja Milka, Burja Pavla, Kmetič Katarina (M. Grande), Zabukovec Marija, Zabukovec Mojca, Barle Valentin, Barle Marija, Barle Janez, Barle Miha, Barle Valentin (ml.), Criscuoli Marija, Zajc Slavka, Kalan Jernej, Kalan Reza, Devjak Martinka, Devjak France, Stanovnik Marija, Stanovnik France, Berčič Marija, Berčič Mirko, Ivana Šmalc, Slavka Šmalc, Adamič Marija, Grbec Alojzij, Grbec Francka, Grbec Lojze, Grbec Erna, Grbec Marica, Grbec Janez, Grbec France, Olga Goljevšček, Franc Goljevšček, Marija Goljevšček, Ivanka Goljevšček, Marijan Goljevšček, Milka Miklič, Martin Miklič, Minka Papler, Franc Papler, Cesar Jože, Cesar Cvetka, Strah Francka, Strah Marjeta, Strah Tone, Mehle Stane, Mehle Alojzija, Sladič Olga, Mehle Marija, Urbanč Marija, Rot Zdenko, Rot Jožica, Brolih Janez, Brolih Marija, Jože Černak, Jože Černak (ml.), Marija Černak, Lojze Černak, Jakob Sušnik, Antonija Sušnik, Marija Sušnik, Marija Grbec, Sušnik Franc, Sušnik Johana, Mavc Jože, Kokalj Rado, Kokalj Anica, Virant Jože, Virant Franciška, Jan Lovro, Jan Zdenka, Grbec Janez, Jager Franc, Čampa Jože, Lipovec Franc, Lipovec Ana, Lipovec Kondrad, Lipovec Katica, Lipovec Franc (ml.). — Lipovec Anica, Grbec Joško, Grbec Marijan.

V SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Argentina (v pesih): N. N., 200; Tome Niko, 1.000; č. g. Alojzij Koršmerlj, 1.000; Marijan Pirc, Tigre, za služek dela na praznik Brezmadežne, 300; Misijonski krožek Baragovega misijonišča, o. Vl. Kosu S. J., 700 in g. Ivanu štanta, 700; za dr. Janeža, Marijan Pirc, Tigre, 200.

USA in Kanada (v dolarjih): Misijonski krožek v Gilbertu, USA, 41; isti, m. Ksaveriji Lesjak OSU, 80; Anton Zajc, London, Kan., 5; Društvo Najsvet. Imena Jezus., župnija Brezmadežne, Kanada, 34; nabirka g. Iva Medveda med rojaki v Batawi, Kanada, 37 (Prispevali so: po 5 dol. Ivo Medved in Stane Klemenčič; po 2: Albin Gospodarič, Janez Košir, Valent Balent, Maks Miklavčič, Lojze Zupančič, Frank Skerl in Franc Košir, oba iz Trentona, Stane Šparovec, Venceslav Medved in Mici Zalesak; po 1 dol.: Anton Musar, Ivan Trček, Miro Zalar, Frank Henigman, Darko Medved, Tone Janežič in Franc Podmilšak iz Belleville).

ZA MISIJONE

Marija Ilija, Venezuela, 43.67 dol.;
Sodja Maks, Venezuela, 23.83 dol.

TISKOVNI SKLAD „KAT. MIS.“

Avstralija (po g. Maksu Vrabcu): N. N., 3 funte in 15 š.; J. Kovačič, 1 f.; S. Frank, 15 š.; po 10 š.: S. Šubie, F. Cersim, S. Kralj; po 5 šil.: A. Kračina, F. Flajnik, A. Čargo, J. Ahlin; 6 š.: T. Šverko; M. Zan, 1 funt in M. Vrabc, 1 funt.

Argentina: Marija Skaber, Hurlingham, 50 pesov.

Kanada: Mrs. Louise Šušteršič, 1 dol.

VSEM ISKREN BOG PLAČAJ!

PROŠNJA VSEM DAROVALCÉM V U.S.A. IN KANADI V SKLAD ZA SLOVENSKE MISIJONARJE:

Svoje denarne prispevke, ki jih navadno pošiljate č. g. Karlu Wolbangu CM, v obliki čekov ali Money Order, prosimo, "endosirajte" kar na "The Society for the Propagation of the Faith", kajti imenovani misijonski sodelavec pošilja misijonarjem denar večinoma potom urada te papeške misijonske družbe; tako naslovljene čeke seveda pošljite njemu!

"Katoliški misijoni"

SPOŠTOVANIM NAROČNIKOM!

V rokah imate prvo, dvojno številko novega, jubilejnega letnika našega lista. Glede vsebine in opreme ni bistvene razlike od preje. Papir za ovitek je poseben in boljši, notranji pa nekoliko slabši od lani; toda namesto vsakokrat samo 32 strani, vključno ovitek, bo letos vsaka enojna številka obsegala 32 strani + 4 strani ovitka, tako da bo cel letnik nudil 40 strani več!

Radi tega pa naročnine nismo prav nič dvignili (razen v Argentini na 250 pesov radi bistvenega razvrednotenja valute), ampak ostane ista kot lani. Pač pa računamo na uvidevnost in naklonjenost cenjenih naročnikov, da bodo sami od sebe prispevali kak jubilejni dar, kot ga prosimo na drugi strani ovitka.

"Katoliški misijoni"

ČUDEŽI

so potrebni tudi za beatifikacijo škofa Slomška, katerega zadeva je že v Rimu!

ČUDEŽEV NI —

brez zatekanja k svetniškemu kandidatu Slomšku! Le če se k njemu zelo, zelo zatekamo, nas Bog na njegovo priprošnjo usliši, in ni nemogoče, da bo med tisoč uslišanji tudi katero čudežno!

Priznajmo si pa, da na splošno med nami še ni dovolj zaupanja v priprošnjo moč škofa Slomška pri Bogu, zato pa tudi ne zatekanja in ne uslišanj.

ZAUPANJA NI BREZ POZNANJA!

Da bi naši rojaki Slomška čim bolj spoznali, zato je Baragovo misijonišče ponatisnilo celotni Slomškov življenjepis, kakor ga je pred skoraj 30 leti izdala Družba sv. Mohorja v Celju.

SPOZNAJMO SLOMŠKA!

Berimo njegov celotni življenjepis, ki naj bo v vsaki slovenski hiši, kras in bogastvo družinske ali osebne knjižnice!

Ob prebiranju te knjige bomo spoznali ne le Slomškovo svetniško življenje in delovanje, ampak tudi prezanimive kraje in čase naše domovine in njene polpreteklosti.

KUPIMO SLOMŠKOV ŽIVLJENJEPIS!

Knjiga, ki vsebuje 320 strani besedila in 16 strani slik, se dobi ali krasno v platno vezana ali pa broširana. Stane 350 oz. 250 pesov v Argentini, v ostalih deželah pa 3 dol. in 2.50 dol. oziroma protivrednost le-teh v drugih valutah.

KNJIGO SMO POSLALI

v več izvodih ali posamezno v prodajo oziroma nakup vsem tistim našim prijateljem in sodelavcem, za katere upamo, da nam te geste ne bodo zamerili, ampak bodo knjigo z veseljem sprejeli v razprodajo oziroma nakup. Lepo jih prosimo, da nam napravijo to uslugo, ki bo obenem še bolj usluga veliki zadevi Slomškove beatifikacije!

NAROČILA IN PLAČILA

v čekih na naslov: Janez Petek CM, Loubet 4029, Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires, Argentina.

**MISIJONAR STANKO PAVLIN SDB
IN NJEGOV NOVI DELOKROG**

(Iz misijonarjevega pisma z dne 5. nov. 1962)

"Hudi ste lahko name, ker vam tako malo pišem, pa saj veste, da sem ves v delu. Kot vidite, sem zdaj spet v Makao (pred sedmimi leti sem bil namreč tudi tu) in sem podravnatelj tega velikega zavoda, ki ima okrog 2.000 gojencev, ki so vsi zunanji, večina Kitajcev, le nekaj Portugalcev, Malajcev in Indonezijcev. Če ne bo Bog posebno pomagal, se bom koncem leta prav gotovo znašel v kaki bolnišnici... Poleg vsega vodstvenega dela in poučevanja sem tudi kurat največje tukajšnje bolnišnice, kjer vsako nedeljo ob 10. opravi sv. mašo in pridigam v portugalski in kitajščini, kajti bolniki so večinoma Kitajci, oseboje pa portugalsko.

Tu smo prav na meji rdeče Kitajske: vsak dan se lahko pozdravljamo čez reko. V našem zavodu vlada mir in fantje pridno študirajo. Med njimi imamo 145 katehumenov. Med katoličani imamo Marijino družbo in ker jo vodim jaz, sem zbral tudi tu zborček, ki šteje 86 pevcev, sopranov, altov, tenorjev in basov. Prikrat bomo nastopili na praznik Brezmadežne. Organiziral sem tudi prostoren oder na prostem in smo že imeli prireditev na njem. (Glej slike na desni!) Do meseca avgusta 1963 nameravamo sezidati nov paviljon, v katerem bo tudi naša nova cerkev sv. Alojzija; tudi to delo je naš provincial meni naprtil. Kaj hočem drugega, kot da se obrnem tudi na slovenske misijonske prijatelje z gorečo prošnjo, da mi pomagajo pri tem velikem podvigu.

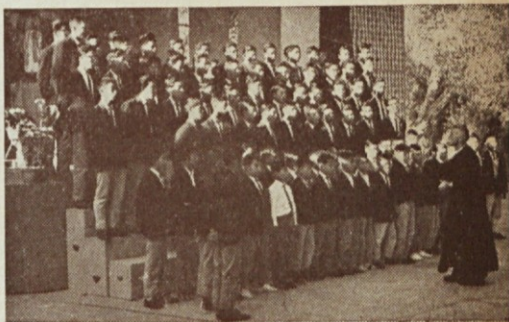
Vaš Stanko.

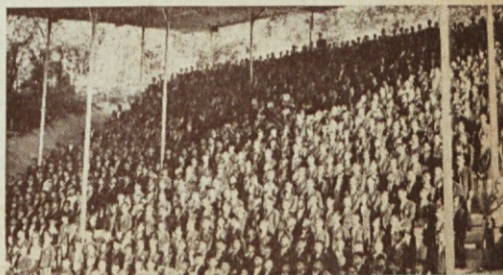
Otroški orkester s svojim dirigentom.

Gojenke Hžera Marije Pom. pri rajanju jap. plesa.

Štiriglasno pojemo "Sub tuum praesidium"
Nad 1000 fantov peje: "Totus tuus..." (latinsko).

SLIKA na prvi strani ovitka kaže misijonarja na obisku indijske družine. Slika tu levo: Križ v Južni Afriki.

IZ VSEBINE: Ob štiridesetletnici — 100.000 pesov za naše misijonarje — Škof Slomšek in misijoni — Misijoni v letu 1962 — Važne ugotovitve — Bogoslovec Hideo Ikuma — Laični apostolat v Aziji — Domača glasba v službi Cerkve — K sedemdesetletnici dr. Fr. Jakliča — Sveti Tarcizij — Naši misijonarji pišejo — Misijonsko zaledje: Misijonski krožek v Baragovem misijonišču; Misijonska predavanja o Formozi; Darovi za misijone.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. No. 528.26

“KATOLIŠKI MISIJONI” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga “Baragovo misijonišče”. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba “Baraga”, Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 250, podporna 500, dosmrtna 3.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike: 300 (600, 3.500) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušno-pastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Rudi Knez, 679 S., 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. Šk. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop's House, West Tce. Adelaide, S. Australia.